

IDDP

Servei Confidencial

Publicació per a ús exclusiu
i confidencial del destinatari

NÚM. 1

DATA 30 NOVEMBRE 1984

ANY 1

UWB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

SUMARI

- PRESENTACIÓPÀG. 1
- TÈLEXPÀG.2-3
- POLÍTICA CATALANA:
 - .XIII CONGRÈS D'UNIÓ DEMOCRÀTICAPÀG.4-6
 - .UN DOCUMENT INTERN D'A.P. CREA POLÈMICA PER SER CATALANISTAPÀG. 6
 - .UN CERT ENFORTIMENT DE L'ORGANITZACIÓ "TERRA LLIURE"PÀG.6-7
 - ."E.R.C." TÉ DIFICULTATS DE MILITÀNCIAPÀG. 7
 - .MALESTAR AL CLUB "ARNAU DE VILANOVA"PÀG. 7
 - .10È ANIVERSARI DE C.D.C. "MOLTS I BEN AVINGUTS" .PÀG. 8
 - .ILLES:
 - BALANÇ NEGATIU DE LA TASCA DEL GOVERN AUTÒNOM BALEARPÀG. 9
- POLÍTICA ESPANYOLA:
 - .L'AFER FLICK I FINANCAMENT DELS PARTITSPÀG.10-11
- EUSKADI:
 - .UNS 4.000 MILIONS EN MANS DELS EX-ETA(POLI-MILI).PÀG.12-13
 - .LA NEGOCIACIÓ ETA-GOVERN ESPANYOLPÀG. 13
 - .INFORMATITZACIÓ DE LA CONSELLERIA D'EDUCACIÓ AL PAÍS BASCPÀG. 13
- QÜESTIONS DE DEFENSA:
 - .EL GOVERN GONZALEZ INTENTA SENSIBILITZAR EN FAVOR DE LA NATOPÀG. 14
 - .LA DIFÍCIL TASCA DEL MINISTRE NARCÍS SERRAPÀG. 14
- QÜESTIONS DE SEGURETAT CIUTANA:.....PÀG.
 - .PROPER CANVIS EN EL VÈRTEX DE LA GUÀRDIA CIVIL .PÀG. 15
 - .UN SINDICAT PROFESSIONAL PER A L'ERTZANTZAPÀG.15-16
 - .LA GUÀRDIA CIVIL PROGRAMA NOVES TÈCNiques PER A LLUITAR CONTRA EL TRÀFIC DE DROGUESPÀG. 16
 - .A GUIPUZKOA S'INAUGURARÀ LA XARXA INFORMATIVA MÉS IMPORTANT DE LA POLICIAPÀG. 16
- EXTREMA DRETA:
 - .MOVIMENT CATÒLIC ESPANYOL, LA NOVA DRETA FEIXISTAPÀG. 17
 - .CREACIÓ DE "LAS JUNTAS ESPAÑOLAS"PÀG. 18

- PREMSA I MITJANS DE COMUNICACIÓ:
 - .CANVIS A "EL CORREO CATALAN" I A "EL NOTICIERO UNIVERSAL"PÀG. 19
 - .PROPER RELLANÇAMENT DEL DIARI "AVUI"PÀG. 19
 - .POSSIBLE NOVA CRISI DE "EL MÓN"PÀG. 19
 - .SUPORT DE LA GENERALITAT AL PATRIMONI ESCRITPÀG. 20
 - ."EL CORREO DE LA UNESCO", EN EUSKARA A PARTIR DE 1985PÀG. 20
 - .DE MOMENT NO HI HAURÀ TELEVISIÓ VALENCIANAPÀG. 21
 - .ELS NAVARRESOS VOLEN VEURE EUSKAL TELEBISTAPÀG.21-22
- DOCUMENTS:
 - ."CATALUNYA DEMOCRÀTICA" NÚM.1-15 MAIG 75,SITUACIÓ ACTUALPÀG. 23
 - .QUÈ ÉS C.D.C.PÀG.24-26
 - .PROGRAMA ECONÒMIC I SOCIAL DE C.D.C.PÀG.27-28
 - .AL PUEBLO ESPAÑOLPÀG.29-34
 - .PROGRAMA DE HERRI BATASUNA "POR LA SOLUCIÓN POLÍTICA PARA EL PAIS VASCO" SETEMBRE 84PÀG.35-37
 - .DECLARACIÓ DE PRINCIPIS DE TERRA LLIUREPÀG.38-39
- HEMEROTECA:
 - ."REORGANIZACIÓN DE LA DEFENSA EN ESPAÑA"-REVISTA INTERNACIONAL DE DEFENSA-NÚM.10/84PÀG.40-43
 - ."ETA HABLA SOBRE LAS NEGOCIACIONES"-PUNTO Y HORA NÚM.369-30 NOVIEMBRE/7 DESEMBRE 84PÀG.44-51

PRESENTACIÓ

Aquest I.D.P. SERVEI CONFIDENCIAL editat per M.I.E.P. (Màrketing i Estudis de Premsa) apareix com una publicació per a ús exclusiu i confidencial del destinatari i la seva recepció es farà únicament mitjançant subscripció.

Es voluntat de l'equip de M.I.E.P. que elabora aquest butlletí, d'ésser profundament respectuosos amb la intimitat de les persones i el respecte a les institucions tant públiques com privades, intentant en tot moment mantenir el màxim d'objectivitat que permet una publicació d'aquestes característiques i les aportacions plurals i el respecte a la llibertat d'expressió dels seus col.laboradors.

Aquest butlletí està en la línia d'altres d'aparició regular a Madrid i a Euskadi i intenta cobrir el buit que avui hi ha en el camp de la informació i documentació confidencial en el nostre país.

Oferim el nostre apartat de correus 32.161 a tots els nostres lectors que ens vulguin fer arribar tota mena d'informació i documentació que, seguint les normes estrictes expressades en aquesta presentació, creguin que merèixen ser publicades en aquest "Servei Confidencial".

Aquest primer número és evidentment de rodam. En aquests moments està en marxa la consolidació de corresponsalies arreu dels Països Catalans, Euskadi, Galícia i Madrid, esperant en propers números anar enfortint i consolidant aquesta publicació que repetim és per a ús exclusiu i confidencial del destinatari.

L'equip de redacció d'I.D.P. SERVEI CONFIDENCIAL no preten difondre ni informacions, ni articles, ni documents que serveixin per a enfortir una determinada opció política o social, sinó que la seva única finalitat és fornir a aquelles persones que tenen necessitat professional o política d'una sèrie de materials i informacions que els hi serveixin com una aportació més per a la seva documentació personal.

---Les empreses publicitàries de Madrid, que és on es couen les grans campanyes publicitàries, classifiquen els diaris en comercials i polítics, amb la conseqüent discriminació a l'hora d'insertar els anuncis en uns o altres. Entre els polítics hi situen l'únic diari en català d'abast estatal, l'AVUI, junt amb el feixista "El Alcázar" i el "batasuno" "Egin".---

---Fonts properes al General Gutiérrez Mellado i a l'ex-Ministre de Defensa Rodríguez Sahagun, es mostren molt preocupats per l'actual política del Ministeri de Defensa. Adolfo Suárez, en la seva última conferència a Barcelona, digué textualment "...Sigo con mucha atención y preocupación los recientes ascensos y destinos en las Fuerzas Armadas..." ---

--- Amb la unificació del Cos Superior de Policia ha desaparegut l'Estat Major de la Policia Nacional. Ara sembla que es faran dues secretaries generals. Una serà de relacions amb la Direcció General i la dirigirà el coronel David Cervera (ara cap de l'Estat Major). L'altra per l'àrea de Seguretat Ciutadana amb el coronel Antonio Corbalán que ara està a Barcelona.---

--- La Fundació Franco presidida per Gutiérrez Franco i apadrinada per Carmen Polo ha editat vuit volums de "papers" de Francisco Franco. Papers seleccionats per Gonzalo Fernández de la Mora i revisats per Luis Ortiz. Aquí sortiran passats personals que cal esperar amb interès.---

--- El PSOE ha fet una ponència sobre l'estat de les autonomies que vol unificar el mapa polític d'ara. Unificar vol dir per ells fer les 17 autonomies equitatives. ---

--- Birds, el butlletí confidencial especialitzat en temes militars, passa un mal moment. L'han volgut vendre al Ministeri de Defensa i s'han negat a comprar-lo. Per una altra banda un grup de periodistes preparen un altre butlletí confidencial de temes militars. ---

--- Per les eleccions del 86 ens podem trobar amb un cartell electoral compartit. Això és, Fraga, un democràta-cristià, un independent i Miquel Roca. Almenys José Maria Cuevas ha donat suport a aquest projecte. ---

--- Cebrià Ciscar al sopar dels premis d'octubre va dir que lamentava que la Televisió de Catalunya, TV3, no hagués tingut present un plantejament conjunt amb el País Valencià i les Illes. Ciscar pensava que les coses haguessin anat millor per a un tercer canal valencià totalment en català. ---

--- El grup parlamentari del PSOE no para de preocupar-se pel domini que tenen els que s'han anomenat "el clan andaluz". Fins al punt que els diputats socialistes catalans deien d'anar a Andalusia a veure si allà podrien intervenir més. ---

— Un grup de parlamentaris d'Aliança Popular es van reunir perquè volien analitzar la figura de Fraga. Sembla que no està desenvolupant la imatge que cal. Que està perdent punts. Podem pensar que s'estigui rellançant un nou líder?, una nova alternativa a l'actual president?. —

— Víctor Moro serà el líder de l'Operació Reformista Galega. Però no hem d'oblidar el paper i la personalitat de Gómez Franqueira que se suposa donarà algun tipus de suport a les tasques de Coalició Galega i del PRD. —

— Gautier segurament serà designat JEMAD quan Liberal Licini passi a la reserva activa.

Probablement Gustavo Urrutia segueixi el paper de Saenz de Santamaria a la Direcció General de la Guàrdia Civil. I potser després Ricardo Escribano seria el nou JEME. El general Iñiguez no està ben vist en alguns ambients militars. Gautier l'any 1988 passaria a la reserva activa. —

— L'acta de constitució d'un nou partit polític s'ha signat a Madrid. El seu nom és "Federació Progresista". No hi ha moltes dades sobre aquest nou nat però sabem que el cervell i l'ànima del grup serà Ramon Tamames i que l'acta la signaran tot un seguit de catedràtics i polítics coneguts d'arreu de l'Estat. Ramon Tamames va sonar amb un projecte de partit verd. Ara sona "Federació Progresista". Caldrà veure de què van. —

— En una de les rodes de premsa que fa la Conselleria de Cultura es va informar del projecte de realització d'un gran centre cultural on hi havia el futur museu d'art contemporani.

Rigol va demanar la col.laboració amb l'Ajuntament. L'Ajuntament socialista fa temps que fa projectes de museus: Picasso, Fundació Miró, una futura Fundació Tàpies i la rehabilitació de la Casa de la Caritat.

A més també s'havien plantejat la conversió del Moll de la Fusta en un Centre Cultural amb moltes possibles utilitats. Precisament al Moll de la Fusta és on Rigol pensa posar el seu gran projecte de centre cultural.

POLÍTICA CATALANA

XIII CONGRÉS D'UNIO DEMOCRÀTICA

El darrer Congrés del partit coaligat amb Convergència ha estat d'allò més animat. Sembla que d'ençà del celebrat a Barcelona i que votà l'expulsió d'Anton Cañellas mai no ho havia estat tant. El marc de fons eren les queixes contra CCD perquè incompleix els seus pactes subscrits abans de cada contesa electoral i després oblidada, o perquè segons denunciaven alguns, ara compleix en la lletra però no en l'esperit. I per aquesta operació compta amb la col.laboració de destacats militants, encimbellats en llocs de comandament de la Generalitat.

El Partit Demòcrata Cristià que ha recuperat la majoria dels trànsfugues cañellistes, alguns centristes de Catalunya i ha estat la militància en moltes zones de les comarques gironines, és el tercer partit pel que fa al nombre de diputats al Parlament de Catalunya. Durant dos anys la direcció del partit ha estat en mans del lleidatà Josep Antoni Duran, jove diputat a Corts per la seva circumscripció i que havia desbancat al també parlamentari a Madrid Joaquim Xicoy que, procedent de les files de Joaquín Ruiz Jiménez i la seva Izquierda Demòcrata Cristiana, s'havia integrat a Unió l'any 1976. Sembla que aquesta ferida no estava guarida i Xicoy, que segons sembla gaudeix de la predilecció del president del partit, Coll i Alentorn, aspirava i va aconseguir encapçalat el sector que s'enfrontava amb la direcció duranista. En el mateix cas es trobava el Conseller de Cultura de la Generalitat i persona de confiança del President Pujol, que a mig estiu inicià unes converses amb Concepció Ferrer, antiga vicepresidenta del Parlament de Catalunya i de qui s'havia dit que podia estar presidenta d'aquesta cambra o, almenys, Conseller de la Generalitat. Tan per una cosa com per l'altra fou vetada per CDC i per alguns dels seus companys de partit. Sembla que el propi Coll i Alentorn es molestà que hi hagués un altre candidat d'Unió que no fos ell, per al segon càrrec en impondrància de Catalunya. Concepció Ferrer que defensà enèrgicament que la presidència del Parlament fos per Unió, tal com estava pactat, i no per Heribert Barrera a qui li fou oferta la plaça pel President Pujol, es mostrà disgustada del fet que J.A. Duran no defensés amb més entusiasme la seva candidatura per una cartera al Govern de la Generalitat. I això produí un nou distanciament que ja s'havia iniciat feia uns mesos quan havia abandonat la direcció d'Unió.

Els enrenous de l'elecció de President del Parlament, i la constitució del nou Govern amb la concessió de la cartera de treball al candidat proposat per Joan Rigol, l'advocat terrasenc Oriol Badia -un antic seguidor de Cañellas- crearen noves

tensions al si del partit, fins al punt de parlar-se de la dimissió d'en Duran i el seu equip. No es consuma aquesta però sí que el Comitè de Govern avança la convocatòria del Congrés.

Durant el mes de juliol una colla de militants encapçalats pels tres membres del Consell Executiu de la Generalitat, Rigol, Bassols i Badia, dos diputats a Corts Xicooy i Cuatreocases, mitja dotzena de parlamentaris catalans i diferents directors generals signaven un "Manifest" que era un clar atac a la direcció del partit. Aquest text anava a servir per a negociar una candidatura d'unitat en el Congrés de Lloret.

S'arribava a l'Assemblea de la Costa Brava en un ambient caldejat i amb tres candidatures a la direcció: la que encapçalava Xicooy inspirada per Rigol i constituïda amb els manifestants de juliol, una incompleta de 10 candidats dirigida per Concepció Ferrer i que ofería una candidat "neutre" a president del Comitè de Govern el senador figuerenc Narcís Oliveres - un antic coreligionari de Pallach -, i una tercera que trencava el que semblava que havia dit en Duran, que no volia anar a la reelecció, i que estava constituïda pel gruix de la direcció que cessava amb el segon portaveu de CiU al Parlament de Catalunya, Ferran Camps. Dos fulls signats pels joves del partit -que recentment havien celebrat congrés i havien escollit nova direcció en la línia del Comitè de Govern que cessava- i per un militant gran atacaven el "Manifest" de juliol que va donar lloc a incidents entre els signataris del mateix i la presidència del Congrés.

La rendició de comptes polítics i econòmics donaren lloc a un llarg debat de quatre hores. Primer, Duran exposà les activitats i sobretot el desenvolupament del pacte electoral, la confecció de les llistes a les eleccions del 29 d'abril i la formació del Govern. Tan aquest com els altres temes exposats foren aprovats per una àmplia majoria del 70%, amb un llarg 20% d'abstencions. Menys bon resultat obtingué la rendició de comptes econòmics. Acl el debat fou més viu. Segons sembla Unió encara conserva una part de brutal dèficit que originàren les primeres eleccions democràtiques quan portava el partit Anton Cañellas i era responsable electoral Miró i Ardèvol. Durant el darrer exercici, contra el que succeïa habitualment, no s'ha reduït i les despeses de funcionament han augmentat. Amb tot, la gestió fou aprovada amb un 56% de vots favorables.

El diumenge al matí encara la Ferrer i en Duran oferien de pactar amb en Rigol i oferien cinc membres de cada llista fins a fer la quinzena. Però un sector de la candidatura que havia recollit molts vots delegats s'hi oposaren. Al final, després d'un llarg recompte de vots, donaven la raó a la llista de Concepció Ferrer que era reforçada amb cinc noms significatius de la llista de Duran. Tan sols Joan Rigol, que no era pas qui encapçalava la llista d'en Xicooy, aconseguia el modest darrer lloc dels

elegits.

Les tres candidatures es feien ressó del tema del Partit Reformista, l'anomenada Operació Roca, i del PDP d'Oscar Alzaga. Aquest tema que havia estat àmpliament debatut en les converses Rigol-Ferrer i semblava que hi havia acord, sobretot, hi hagués estat si s'hagués arribat a la candidatura única. El fet de no aconseguir-se va fer augmentar les discrepàncies. De totes maneres un sector important de congressistes mostraren les seves discrepàncies serioses amb els democràta-cristians coaligats amb en Fraga i sobretot pel que continuïn existint a Catalunya si es volen pactar. No serà fàcil tirar endavant un acord amb el PDP sense que grinyolin les bases d'Unió.

UN DOCUMENT INTERN D'A.P. CREA POLÈMICA PER SER CATALANISTA

Domènec Romera, Alejo Vidal Cuadras, Ferran Jiménez i dos membres més del partit han redactat un document intern que ha creat polèmica a Catalunya i a Madrid dins del marc d'Aliança Popular. Aquest document demana la catalanització del partit i l'autonomia respecte de Madrid.

Diu textualment "l'antindòmia catalanisme-espanyolisme cal eliminar-la del llenguatge i de les activitats del partit, les dues llengües oficials s'han d'usar indistintament". I segueix "qualsevol plantejament polític d'A.P. a Catalunya que ignora o, pitjor encara, combat el fet diferencial català, està condemnat al fracàs absolut".

Demana del partit que "demostrï voluntat real d'exemplar l'autonomia de Catalunya i les possibilitats d'autogovern". També planteja en un altre punt l'autonomia del partit respecte de Madrid quant a l'acció i l'organització de l'àmbit català. Qualifica de negatiu qualsevol gest de prepotència per part de l'òrgan central. I acaba demanant que AP de Catalunya tingui una doctrina clara i rigorosa sobre el paper i l'aportació de Catalunya a l'Estat Espanyol.

Aquest document com hem dit ha estat molt mal rebut a Madrid.

UN CERT ENFORTIMENT DE L'ORGANITZACIÓ "TERRA LLIURE"

Després de diferents atemptats pels voltants del passat 11 de setembre i les setmanes successives, certs mitjans nacionalistes i de premsa del país han començat a rebre amb certa regularitat el butlletí "ALERTA" i la "Declaració de Principis" de data gener del 1984 que, sorprenentment, porta dipòsit legal B-28.116/84.

Aquesta nova etapa de propaganda de l'organització armada nacionalista TERRA LLIURE, fa pensar amb una nova orientació d'aquesta organització. Fa unes poques setmanes TERRA LLIURE va lliurar un altre manifest a l'opinió pública en la que donava suport al jove moviment independentista "MOVIMENT DE DEFENSA DE LA TERRA" (MDT) i, des de fa uns mesos hi ha el rumor, que ara sembla confirmat, de que l'historic d'Unió

TERRA LLIURE, Josep Calazans "El Cala", ha deixat l'organització no tenint-hi ara cap vinculació. Ara està dirigida per sectors dels que es comença a dir "la nova generació independentista", gent extremadament jove desenganyada i desmoralitzada davant el que ells creuen que és la "claudicació de les forces catalanistes parlamentàries".

La concentració en el Fossar de les Moreres i la manifestació de la tarda del passat 11 de setembre va demostrar, i a la vegada preocupar, la classe política institucionalitzada pel nombre, cada vegada més creixent, d'aquests nous sectors de joves independentistes.

—(Veure "I.D.P. SERVEI CONFIDENCIAL...Documents..." on reproduïm extractat la Declaració de Principis en els seus punts 3 al 6).

"E.R.C." TE DIFICULTATS DE MILITANCIA

Fa temps que no entren nous militants a E.R.C. i els seus responsables treballen per a resoldre aquest problema. Una de les tasques que s'ha imposat és de la de retrobar antics afiliats que per un motiu o altre han abandonat el partit sense que ara estiguin en cap formació política. En aquest sentit darrerament hi ha hagut una trobada a Lleida en la que antics ERC actualment regidors municipals independents han manifestat que no consideren viable el seu antic partit i que per tant no s'hi pensen tornar a reintegrar.

MALESTAR AL CLUB "ARNAU DE VILANOVA"

El Club Arnau de Vilanova ha posat en marxa un cicle de conferències sota el nom de "Catalunya i l'Estat Espanyol" amb la intervenció de Raimon Obiols, Heribert Barrera, Rafael Ribó i Miquel Roca, marginant expressament, degut a la seva manca de sensibilitat nacional catalana, a Aliança Popular. Però el malestar no és producte de que el grup AP no hagi estat convidat a aquest cicle, sinó el fet, segons certes informacions, que Miquel Roca condicionés la seva presència a que en l'esmentat cicle no hi estés convidat cap representant del nacionalisme radical, puig sembla que foren vetats els noms de Manuel de Pedrolo o el de Josep Maria Espinàs.

Aquesta actitud, i no sols la de Miquel Roca, sembla que va dirigida, segons algunes fonts consultades, a marginar de la palestra política el nacionalisme radical reduint-lo a una situació testimonial.

10è ANIVERSARI DE C.D.C. "MOLTS I BEN AVINGUTS"

Sota l'eslògan "MOLTS I BEN AVINGUTS" s'han celebrat una sèrie d'actes per commemorar la fundació d'aquesta important força política que avui governa Catalunya. En tot moment, tal i com diu l'eslògan, s'ha intentat donar la imatge de "Molts i Ben Avinguts". Això, segons diverses fonts consultades, és evidentment un fet real de portes enfora en aquesta organització. I, sobretot, el que hi ha és que, malgrat les campanyes i afers com Banca Catalana, la figura de Jordi Pujol segueix indiscutida i indiscutible, i és evident, avui per avui, que aquest dirigent, ara President de la Generalitat, és l'única persona que amb el seu carisma permet que Convergència pugui mantenir un eslògan com aquest.

Amb tot, hi han moltes informacions que no veuen la llum. Certes tensions en el secretariat de C.D.C., certs grups de pressió que operen obertament en el si d'aquest partit, l'aïllament dels sectors més històrics i nacionalistes, les discrepàncies amb una certa articulació amb l'Operació Roca, la desenfrenada cursa pel poder per homes com Macià Alavedra, la lluita de Trias Fargas per mantenir la seva candidatura a l'alcaldia de Barcelona, etc. són proves evidents que, malgrat el mutisme oficial, aquesta organització és viva almenys en la seva direcció i es produeixen els lògics enfrontaments de qualsevol col·lectiu polític.

"I.D.P. SERVEI CONFIDENCIAL" en aquest 10è aniversari de CDC, vol, en la seva secció "I.D.P. SERVEI CONFIDENCIAL...Documents...", reproduir els següents materials:

- de "CATALUNYA DEMOCRÀTICA" núm. 1 de 15 de maig del 75, l'article de presentació "Situació Actual".
- del llibret "QUE ÉS CDC?" la Introducció.
- del "PROGRAMA ECONOMIC I SOCIAL DE CDC" gener-77, reproduïm la Presentació i els Punts Fonamentals.

Aquesta documentació que emmarca els principis ideològics de CDC, que avui la seva consulta és de difícil accés, creiem que poden ajudar a comprendre el procés seguit per aquesta organització política.

ILLES

BALANÇ NEGATIU DE LA TASCA DEL GOVERN AUTÒNOM BALEAR

La Junta Directiva de l'Obra Cultural Balear fa balanç de la tasca cultural que ha portat a terme el Govern Autònom.

Un balanç negatiu com hem dit i explicitat així:

- 1. Constatant l'absència d'un projecte cultural clar i definit, que s'articuli amb la realitat històrica, política i social.*
- 2. Constatant l'absència d'una política clara, decidida i enèrgica de normalització lingüística més encara tenint en compte la situació d'emergència en que es troba la llengua catalana a les Illes. I demanant que no s'oblidi el manament de l'article catorze de l'Estatut "La normalització de la llengua catalana serà l'objectiu dels poders públics de la Comunitat Autònoma". Els polítics de la Conselleria de Cultura semblen que ignorin aquesta situació en molts casos:*
 - a) insuficient aplicació del Decret de Bilingüisme.*
 - b) manca d'una llei de Normalització Lingüística.*
 - c) inexistència d'una coordinació entre el Govern Autònom, els Consellers Insulars i els Ajuntaments en matèria de defensa i promoció de la llengua.*

3. Constatant l'absència d'una política clara en relació als mitjans de comunicació social. Entenem com a mitjans de comunicació social la premsa, la ràdio, la televisió, el llibre, el cinema, el vídeo, la nova tecnologia, etc. Un exemple clar d'aquesta manca de voluntat política i de sensibilitat lingüística ha estat el gest de la Conselleria de Cultura i de tot el Govern del Sr. Cañellas envers el tema de la TV3 de Catalunya.

I encara més coses: no existeix cap política real de participació de les entitats culturals. Fins i tot es pot parlar d'ignorar les esmentades entitats.

No hi ha una política de promoció del llibre, no hi ha preocupació per les biblioteques. No hi ha cap política clara teatral, musical etc.etc. Un any, per tant, perdut i sense esperances de recuperació.

POLÍTICA ESPANYOLA

L'AFER FLICK I FINANÇAMENT DELS PARTITS

A l'advocat i parlamentari alemany PETER STRUCK se li acudí per fer evident la diferència d'intencions entre la CDU i el SPD manifestar a la premsa que mentres el primer grup polític utilitzava el diner en benefici propi, els del segon grup ho feien per a causes justes com per exemple l'estabilització de la democràcia a l'estat espanyol mitjançant el finançament del PSOE. Aquesta informació donada amb un to tan innocent ha provocat un daltabaix polític en la península i amb conseqüència un redescobriment de dades que confirma que el capital alemany sempre ha tingut molt a dir en la política de Madrid.

El triomf de la UCD al 76 correspon justament a l'ajut econòmic de la fundació germànica KONRAD ADENAUER.

La fundació FRIEDERICH EBERT fou qui potencià en el 77 la campanya electoral del PSOE, que quedà en segona posició. Aquesta operació ja fou iniciada l'any 75 per part de SPD, la mateixa fundació EBERT i el seu representant a Madrid DIETER KONIECKI, conseguint conformar un partit amb cara i ulls ja en el XXVIII Congrés del PSOE el 12 del 76. I juntament iniciarien un projecte sindical seriós. Cal tenir en compte que fins i tot en els Pactes de la Moncloa la UGT encara tenia menys incidència que la USO.

Paral·lelament continua l'acció del capital alemany mitjançant la fundació FRIEDERICH NAUMANN, la qual treballà a favor de la desestabilització de SUAREZ recolzant el grup de ANTONIO FONTAN.

Així també el 1979 la fundació HANNS SEIDEL, propera a STRAUSS, i potenciadora perpètua de la dreta colpista es decideix a accelerar el trencament de la UCD i crear una gran dreta conservadora al voltant de FRAGA IRIBARNE, no sense abans haver fet l'intent de desenvolupar un grup ultra-dretà quan el 77 obrí una oficina a Madrid i fundà l'INSTITUTO DE ESTUDIOS SOCIALES, compostat per gent vinculada a la falange i a l'exèrcit. El seu antic Director PETER DRESSENDOERFER va crear una empresa tapadora per a recolzar els ultra-dretans, i així queda clar en els articles publicats per aquella època de la mà d'ISMAEL MEDINA, director de publicacions de la fundació, a l'ALCAZAR. Malgrat els més de 20 milions de despeses anuals la extrema dreta no feia via, d'aquí el canvi d'actitud i recolzament a l'opció FRAGA.

Es potencià el creixement de la UGT de nou per mitjà de la fundació EBERT i ara també amb L'Associació Sindical Alemanya DGB. Així en les segones eleccions empresarials UGT avançà a CCOO, les quals rebien ajut financer de la RDA, RUMANIA i XECOSLOVAQUIA.

..... I l'escàndol s'ha concretat en el "cas FLICK".

El consorci FLICK, que arribà a ésser poderós durant el nazisme, no ha deixat d'estendre els seus tentacles econòmics i polítics des d'aleshores. Amb més de 103 societats a la RFA, CANADA, EEUU i BRASIL ha seguit la política de finançar a diverses forces polítiques en un mateix país. Així a l'Alemanya Federal ha ajudat econòmicament als tres grans partits. El pastís es descobrí gràcies al llibre d'anotacions d'un funcionari d'hisenda, el qual comprovar que el consorci FLICK s'estalvià més de 40.000 milions gràcies a una desgravació atorgada per la social democràcia de HELMUT SCHMIDT. Aquesta dada trobada el 76 confirma que aquesta política ja existia en el 73. A canvi el grup FLICK rebia tota la documentació precisa sobre les reunions i decisions del SPD. També intervingué en la crisi de la CDU entre els sectors BARZEL i KOHL. A BARZEL li donaria la Presidència del Bundestag i 100 milions en concepte d'honoraris d'advocats i a KOHL li deixava el camí obert.

Exposat aquest cas com exemple, ens atenyem ara a la relació entre FLICK i el SPD, i que es troba en la fundació EBERT mitjançant una persona clau ALFRED NAU, qui fou tresorer del SPD fins el 75 i a partir d'aleshores s'encarregà de la EBERT. I és mitjançant la EBERT que el PSOE rep el seu ajut econòmic tal i com ja hem explicat abans, iniciat el mateix any 75 i que té molt a merèixer en el triomf del PSOE. Si ens atenyem a les dades que el consorci FLICK donà al Bundestag, la seva donació a EBERT és tan sols d'un 1 per cent pels anys 75, pensem que el pressupost actual de EBERT és de 7.400 milions. A nivell legal la fundació EBERT quedà relacionada amb l'Estat Espanyol a rel d'una visita de FRAGA a Bonn el 1976.

D'aquesta breu ressenya de dades en traiem alguna cosa clara: Totes les grans organitzacions polítiques es mullen en aquests assumptes. Els diners de l'alta política no poden sortir només de les quotes dels militants; les subvencions de l'Estat no donen per a tant; i els negocis legals queden curts, malgrat que existeixin sòlidament darrera certs partits, el PSOE mateix va arribar a tenir un holding i un lobby. Les fundacions, comissions o donacions són esperades malgrat representin una colonització ideològica. Per tant ningú pot picar fort en aquest terreny, la dreta té prou draps bruts i encara fa ben poc de l'afer RUMASA, a en ROCA no li donen 5.000 milions perquè sí. UCD deuria més de 8.000 milions. Per això tot queda en una remor, desgast d'imatge i ideologia com a fita. La dreta de FRAGA sembla necessitar d'aquests tipus d'atac directe a en FELIPE, però no sembla el moment oportú, en canvi si ho seria a finals del 85 per ésser més efectiu, potser és per això que l'enfrontament no ha estat FELIPE-FRAGA. L'encarregat de torn ha estat en VERS TRINGE, el qual no pot donar raons de l'inici de la gestió democràtica. D'altra banda la crisi dels míssils podria explotar ben aviat i FRAGA trobar-se embolicat amb afers de tràfic d'armes, un bon tret per a FELIPE. Hom a vetllat per a deixar ambdues personalitats al marge. I hi ha també qui apunta que davant aquesta falsa oportunitat, per a la dreta, tal volta hagi estat JORDI PUJOL l'importador de la notícia mitjançant LA VANGUARDIA, encara hi ha l'espasa de BANCA CATALANA. Però també es creu que aquesta opinió més que fruit de la imaginació ho és de la mala intenció.

EUSKADI

UNS 4.000 MILIONS EN MANS DELS EX-ETA (POLI-MILI)

Des de que fou mort el capità de l'Exèrcit espanyol Martin Barrios, la qual cosa portà crítiques per part d'alguns sectors de gran influència de l'organització ETA pm, l'activitat armada d'ETA pm. començà a minvar. Aquesta minvada es va augmentar degut a la deportació de part del seu "estat major" i la divisió de "séptimos" i "milikis".

Aquesta, potser simple, anècdota de l'activitat de l'esmentada organització, no és realment el tema que volem tractar. De vegades, pensant-hi, ens qüestionem on són i d'on surten els diners que permeten mantenir ETA pm.? Segons fonts, el que podem anomenar "caixa" procedeix, en la seva majoria, d'atracaments i segrestaments i, es creu, que en l'actualitat hi ha una quantia entre 3.500 a 4.000 milions de pessetes, totes elles repartides i ben guardades en bancs d'Europa i Amèrica i fins i tot en el mateix Estat espanyol. Una de les primeres fonts d'ingrés foren els impostos revolucionaris, però a partir de l'any 77 s'han deixat de recollir.

Mai se sabrà exactament quines han estat les fonts i quina és la quantia. Això és degut a que els segrestaments sempre s'han cobrat a un preu més elevat que no pas el que ens ha mostrat la premsa, que eren les declaracions dels mateixos segrestats, ja que aquests no han gosat a donar les xifres exactes per allò de que "no fos que l'estat vulgués indagar en els nostres comptes". Tampoc sabrem quina és la xifra que s'ha recollit per altres conceptes (import revolucionari) ja que ningú n'ha volgut fer esment i molt menys denunciar-ho. Per últim, ni la mateixa justícia ha pogut extreure'n diners ja que tots els poli-milis detinguts no han pagat mai cap fiança, sempre han complert condemna o han estat amnistiats.

En un principi aquests diners estaven destinats a una reorganització d'ETA pm., però ara sembla que sigui molt difícil de portar-se a terme. Recentment s'han entregat 40 milions a la insurecció salvadorenca. Fins l'any 80 s'han enviat algunes quantitats a Euzkadiko Ezquerra, almenys això es va dir quan fou detingut l'advocat Ruiz Balerdi. En l'actualitat una part de la "irreconeguda caixa" sembla que es vulgui destinar a finançar alguns projectes culturals i polítics, projectes no sols del País Basc sinó d'altres nacionalitats i regions on hi ha grups que lluiten per la seva lliberació (Galícia, Catalunya, País Valencià i fins i tot Amèrica Llatina). Com molt bé algú va dir serà el Banc revolucionari subvencionant activitats quasi bé irreconegudes en el marc legislatiu.

En mig d'aquest ambient de transformació i separació es mou una temença envers la

idea que algun "encarregat de caixa" pugui deixar el seu lloc per traslladar-se a ETA militar, que en aquests moments està passant una crisi econòmica. Però cal pensar que aquest "ambient de temença" pot ser més o menys viciat i fins i tot encaminat a que desaparegui per complet.

LA NEGOCIACIÓ ETA-GOVERN ESPANYOL

Sobre l'assassinat del dirigent abertzale Santi Brouard, diferents manifestacions del Ministre de l'Interior i amplis informes de les revistes "Euskadi", "Cambio 16" i "Tiempo" han posat al descobert una veritable trama negociadora, per diferents nivells i canals, d'ETA amb interlocutors més o menys vàlids del Govern espanyol. Les condicions del Govern espanyol, a la pràctica la rendició d'ETA i el lliurament de les armes, ha estat reiteradament explicada, sobretot per "El País" considerat en molts sectors portantveu oficiós del govern del PSOE.

Es per això que volem oferir als nostres lectors dos materials informatius cabdals per conèixer les propostes d'ETA i de la coalició electoral Herri Batasuna que li dona suport. A la nostra secció "I.D.P. SERVEI CONFIDENCIAL...Hemeroteca..." reproduïm íntegrament un extens comunicat d'ETA sota el títol "Al Pueblo Vasco". I a la secció "I.D.P. SERVEI CONFIDENCIAL...Documents..." reproduïm el document "Por una Solución Política para el País Vasco", ambdós materials desconeguts en el seu text íntegre.

INFORMATITZACIÓ DE LA CONSELLERIA D'EDUCACIÓ AL PAÍS BASC

La Conselleria d'Educació del Govern basc adquirirà en breu plaç de temps 519 ordinadors, xifra que es creu que es podrà augmentar a la quantitat de 12.000 durant els propers cinc anys, mitjançant el sistema de compensacions amb les diverses empreses relacionades amb l'informàtica.

La Conselleria d'Educació ha obert un concurs en el qual s'hi han presentat dotze empreses de les quals sols 3 han aconseguit complir unes especificacions demanades. Els 519 ordinadors que es pretenen adquirir tenen un valor de 250 milions, xifra que es pot augmentar degut a que la introducció d'un ordinador en un col·legi representa, a més, l'adquisició de sistemes de vídeos, software, etc.

Aquest sistema de compensació té com a finalitat construir una societat, de la que en formarien part l'Administració basca, l'empresa fabricant i altres societats relacionades amb aquest camp, que formarien una unitat productiva per a la construcció d'ordinadors en el país basc.

QÜESTIONS DE DEFENSA

EL GOVERN GONZALEZ INTENTA SENSIBILITZAR EN FAVOR DE LA NATO

De cara a l'operació de no sortida de l'Estat Espanyol del pacte militar de la NATO, el Ministeri de Defensa intenta crear un clima apropiat entre el món intel·lectual. Així ja fa mesos que a les cartelleres d'anuncis de les facultats i escoles universitàries hi han anuncis de beques d'ampliació d'estudis de la NATO.

D'altra banda el propi Ministeri de Defensa ha entrat a formar part del Patronat del CIDOB amb una important participació econòmica i enviant-hi un coronel a l'esmentat organisme. D'ençà de l'arribada d'aquest no ha parat de plantejar la conveniència de donar a conèixer la NATO. El CIDOB, Centre d'Estudis i Documentació, inicialment dedicat al Tercer Món i posteriorment ampliat a tota classe de política internacional, havia orientat les seves postures cap a l'esquerra marxista.

LA DIFÍCIL TASCA DEL MINISTRE NARCIS SERRA

D'una forma silenciosa però real, l'Estat espanyol es va integrant en el complex sistema de l'OTAN i els seus diferents organismes.

El Ministre Narcís Serra, considerat per amplis sectors com un home intel·ligent, pragmàtic i realista, està portant a terme una important tasca de conscienciació en el si del PSOE i del govern de l'Estat d'una realitat: l'Estat espanyol ja és membre de la NATO perquè en el seu moment el govern de la U.C.D. va signar els pactes. Ara el que es tracta de saber, una vegada feta l'adhesió, quin és el gran compromís que es vol assolir. I aquesta és la política de l'actual Ministre de defensa que ha fet una profunda reforma dels esquemes i el plantejament estratègic de les FAE.

—(Veure la secció "I.D.P. SERVEI CONFIDENCIAL...Hemeroteca..." on reproduïm de la prestigiosa "Revista Internacional de Defensa" l'extens i complet article "Reorganización de la Defensa en España" a cura del coronel Francisco L. de Sepúlveda.)

QÜESTIONS DE SEGURETAT CIUTADANA

PROPER CANVIS EN EL VERTEX DE LA GUARDIA CIVIL

El tinent general José Antonio Sáenz de Santa María va passar el passat 11 de novembre a la situació de reserva. Semblava que això l'apartaria d'ésser Director General d'aquest Cos Militar. Però el govern socialista davant l'actuació de confiança i gran professionalitat del general i les seves obertes actituds democràtiques, ha optat per mantenir-lo en el càrrec. El general Sáenz de Santa María ha optat, sembla, importants èxits amb la reorganització del SIGC (Servicio de Información de la Guardia Civil).

Hi ha però, altres rumors que apunten en diferents direccions. L'un a un intent de certs sectors del Ministeri de l'Interior a Madrid que voldrien fer el pas de col·locar com a substitut de l'actual Director General Militar a un civil. Per aquest càrrec ha circulat el nom de Fernando Cardenal, actual Governador Civil de Barcelona, que, degut a la duresa i descreït popular de la seva gestió i a les seves agres i polèmiques relacions amb la Generalitat, buscaria nous horitzons a Madrid, tot i que hi ha algú que diu que és més un desig de l'interessat que no pas una realitat possible. Altres sectors són partidaris de la continuïtat, sense més, de Sáenz de Santa María, perquè pugui enllestir el canvi en l'organització de la Guardia Civil per tal de convertir-la en un Cos de defensa operativa de territori a l'estil de la Gendarmeria francesa o, més encara, dels Carabinieri italians.

UN SINDICAT PROFESSIONAL PER A L'ERTZANTZA

Aviat se celebrarà l'Assemblea Fundacional del Sindicat Professional de l'Ertzantza, que té fins ara l'aval de 400 signatures i l'adhesió de 1.300 membres del Cos Autònom. Els estatuts del Sindicat estan en fase d'elaboració i hi ha un document amb 90 punts reivindicatius.

Aquests punts contenen reivindicacions sobre qüestions laborals, d'ordre intern, econòmiques. També hi ha notacions sobre problemes de tipus ètic que diuen "... no queremos estar para reprimir...", notacions sobre l'euskara on diuen que no s'ha posat els mitjans suficients perquè puguin aprendre amb rapidesa l'euskara, etc. Aquesta iniciativa preten la creació d'un Sindicat unitari, professional que no tingui perquè identificar-se amb altres associacions existents. Legalment existeix el dret cons-

titucional de formar un Sindicat professional però com que no ha sortit encara la llei orgànica dels Cossos de Seguretat de l'Estat es pot dir que estan en indefensió legal.

LA GUÀRDIA CIVIL PROGRAMA NOVES TÈNIQUES PER A LLUITAR CONTRA EL TRÀFIC DE DROGUES

En les declaracions realitzades a finals de novembre pel tinent coronel del Servei Fiscoal de la Guàrdia Civil, Ayuso Soto, davant la Comissió Especial d'Investigació de Tràfic i Consum de Drogues a l'Estat espanyol, posà de manifest l'urgent necessitat d'incloure noves tècniques per tal de poder lluitar contra el tràfic de drogues que hi ha en aquests moments. Manifestà que el tràfic d'estupefacients havia augmentat considerablement en els darrers anys i que la detenció dels traficants, en segons quins llocs, presentava greus dificultats. Malgrat hi hagi un nombre considerable d'agents destinats a aquesta finalitat, no hi han els suficients mitjans tècnics com pot ser ensinistrament dels gossos, radars, etc.

Gran part de la droga que entra a l'estat ho fa per la costa, per la qual cosa, seria necessària una brigada marítima especialitzada. Referent a aquest darrer punt cal senyalar que en aquests moments hi ha elaborat un projecte de real decret que està al Ministeri de Defensa.

A GUIPUSKOA S'INAUGURARÀ LA XARXA INFORMATIVA MÉS IMPORTANT DE LA POLICIA

S'han acabat les obres d'instal·lació de més de cent cinquanta circuits de línia directa per a ús immediat del Cos Superior de Policia i de la Comandància de la Guàrdia Civil acomplint així un objectiu més del pla ZEN. Aquesta instal·lació l'han portat a terme especialistes de la companyia Sintel que han vingut de Madrid contractats per Telefònica. De fet els treballadors de Telefònica a Guipuskoa s'han negat a fer i ja van denunciar aquest treball per a la policia.

Amb aquestes instal·lacions es podrà controlar còmodament qualsevol telèfon de la província. Aproximadament repartits de la següent manera: uns cinquanta circuits als pobles de Guipuskoa per l'ús del Cos Superior de Policia -això vol dir que el Govern Civil serà el que rebrà major nombre de dades i escoltes - uns tres circuits seran usats per la Guàrdia Civil a Guipuskoa.

A la capital, San Sebastian i a pobles com Pasaia, Hernani, Orereta s'han instal·lat seixanta-vuit circuits, set dels quals són per a la Guàrdia Civil i la resta (61) per a la Policia.

Aquest gest és espectacular i proposa una sèrie de reflexions: la policia amb aquesta xarxa podrà escoltar des del Govern Civil una sèrie de trucades sense que sigui controlat. L'interrogant segueix sent el mateix: qui controla els controladors?

EXTREMA DRETA

MOVIMENT CATOLIC ESPANYOL, LA NOVA DRETA FEIXISTA

Tres-centes persones acudiren a l'acte de presentació del Moviment Catòlic Espanyol el passat dia 11 de novembre entre els quals hi figurava, i en un lloc destacat, Camilo Menéndez Vives processat pel 23-F. Aquest acte, que tingué un caire remarcadament feixista, agrupava, en la seva majoria, joves que, vestits amb camises militars amb la creu de Santiago i fent ondejar la bandera espanyola amb l'escut de l'àguila, aplaudien fortament al seu nou líder i president del Moviment, Luls Corral.

Durant l'acte Luls Corral, amb marcat to de patriotisme, remarcà als seus oients la idea de la unió política i religiosa d'Espanya, idea que s'ha d'aconseguir sigui quin sigui el mitjà a utilitzar, trencant l'actual sistema i implantant el regnat social de Jesucrist.

Entre els temes tractats es parlà dels detinguts del 23-F i del 27-0 demanant el seu indult. "Són persones que no poden continuar a la presó" digué Luls Corral deixant clar que el que havien fet era per salvar la nació. Va fer al·lusió d'Antoni Tejero i Jaime Milans del Bosch, definint-los com a herois de la pàtria i persones honrades que, per la situació en que es trobaven, haguessin pogut aprofitar-se del fons econòmic de l'estat i en canvi s'arriscaren a rescatar al poble d'aquesta situació tan nefasta. Incorporà les Juntas de Integración Española que promou el director de "El Alcázar" Antoni Izquierdo.

Un altre tema que aconseguí fer esclatar amb aplaudiments als presents fou el que es referia a la "situació moral alarmant d'Espanya". Es referí a la pornografia, al divorci i, en especial atenció, a l'avort. Digué que per a una nació catòlica com és Espanya no es podia consentir que hi hagués una llei tan criminal i anticristiana com la que en aquest moments està en via d'aprovació. Declarà que l'únic sistema per a frenar-la és aconseguir que el cap de l'Estat no arribi a firmar-la. Per això es pensa tirar endavant un procés que tindria com a base, i basant-se en el que diu el Codi de dret Canònic vers aquells catòlics que recolzin l'avortament, el pressionar el rei mitjançant la idea de l'excomunió. Demanà al bisbe de Madrid-Alcalà que aixequés una bula contra la persona del rei ja que aquest és catòlic i no pot infringir les normes que li marca la seva religió. Acabà amb un to d'amenaça i deixà clar que era preferible que no firmés ja que això representava l'excomunió i a més l'abdicació.

Finalitzà l'acte i, entre aplaudiments i crits de "Viva España", s'entonà l'himne nacional amb el braç alçat.

CREACIO DE "LAS JUNTAS ESPAÑOLAS"

Després de l'enterrament polític de Blas Piñar i el seu partit "Fuerza Nueva" ha quedat vacant l'espai de l'extrema dreta a l'Estat espanyol. La victòria relativa, però important, del líder de l'extrema dreta francesa, Marie Le Pen, que ha obtingut l'11% a les eleccions franceses i ha estat elegit membre del Parlament Europeu, ha fet creure a amplis sectors de l'extrema dreta franquista que amb els símbols de sempre, però amb un nou llenguatge polític més adaptat a la realitat, podrien aconseguir uns resultats semblants en les eleccions del 86.

Utilitzant com a cap devanter el Sr. Antonio Izquierdo, director del diari "El Alcázar", i el suport d'aquest mateix mitjà informatiu, s'ha elaborat el document "AL PUEBLO ESPAÑOL -Documento Base para una movilización popular al servicio de España".

—(Veure secció "I.D.P. SERVEI CONFIDENCIAL...Documents..." on reproduïm l'extracte del document.)

Y para que cojones queréis escuelas, hijos de la gran puta? ¿Para enseñar vuestro asqueroso catalanufos? Anda y que os den por culo CABRONES Las pancartas ya os las podeis meter en el culo o en el coño de vuestra madre si es que la conoceis pero vays dados porque se haran casas aunque solo sea para que vivan los emigrantes a los que EXPLOTAIS= Esto sigue siendo ESPAÑA y cuando llegue la hora os lo demostraremos haciendos correr como conejos hasta FRANCIA otra vez.

Antes HITLER que toda vuestra mierda catalanista. BURROS=MARICONES =DESGASIAOS=MOJOS INDECENTES.

NO vais que nos haceis reir por payeses e imbeciles? A JODEROS (CATALANUFOS DE MIERDA. VIVA ESPAÑA Y EL IDIOMA ESPAÑOL!!! ABAJO LA CATALANADA PAYESA Y SEPARATISTA!!! MUERAN LOS HIJOS DE LA GRAN PUTA CATALANUFA!!!

Antes de que os morais verdais este tierra de MIERDA ocupada otra vez por El Glorioso Ejercito Nacional. La próxima vez instalaremos campos de concentración para extinguir la mala comila separatista. !!ARRIBA SIEMPRE ESPAÑA UNA Y GRACIAS A LOS MARICONES

FULL VOLANT DISTRIBUÏT AMPLIAMENT EN ALGUNS BARRIS DE BARCELONA

PREMSA I MITJANS DE COMUNICACIÓ

CANVIS A "EL CORREO CATALAN" I A "EL NOTICIERO UNIVERSAL"

Tant "El Correo Catalan" com "El Noticiero Universal" estan efectuant una campanya de promoció amb tanques publicitàries i anuncis per televisió perquè són els diaris d'informació general amb menor tirada de Barcelona i amb una tendència sostinguda durant els últims anys a la baixa. El més de novembre "El Correo Catalán", amb una tirada de 33.000 exemplars, ha efectuat un canvi d'imatge en un nou intent de deturar la davallada i ara es tira en les rotatives del que fou "Diario de Barcelona".

PROPER RELLANÇAMENT DEL DIARI "AVUI"

El diari "Avui" ha comprat una rotativa offset de segona mà, que abans tirava revistes pornogràfiques a França. L'intenció és inaugurar-la pel pròxim Sant Jordi, que serà el novè aniversari del naixement del diari, i aprofitar l'oportunitat per efectuar un canvi d'imatge que serveixi per intentar relançar el diari. La seva tirada està establerta des de l'any passat.

POSSIBLE NOVA CRISI DE "EL MÓN"

La revista catalana "El Món" ha passat des de finals de setembre amenaçada de novembre una forta crisi de caràcter professional però amb un rerefons clarament polític. La crisi va acabar amb la destitució del seu director Antoni Rodríguez.

La crisi començà ja tres o quatre números després de la represa de "El Món" a començament de setembre. Ràpidament es va poder observar un enfrontament entre el director, que pretenia una publicació liberal progressista i molt professionalitzada, i els dos subdirectors, que van mostrar reticències a determinats editorials i reportatges en els quals es defensava Jordi Pujol (cas Banca Catalana, per exemple).

El Consell d'Administració de la revista optà per substituir Toni Rodríguez. La Generalitat, per la seva banda, va respondre negant qualsevol subvenció o publicitat en considerar que "El Món" es troba en l'òrbita del PSC.

SUPORT DE LA GENERALITAT AL PATRIMONI ESCRIT

Malgrat les dificultats que avui pateix el Departament de Cultura de la Generalitat, la gestió del nou Director General del Patrimoni Escrit i Documental, Xavier Tortras, segons les més diverses fonts d'informació, està obrint noves expectatives en el camp de l'edició, les biblioteques i sobretot de la premsa. La campanya d'aquesta Direcció General que està fent a TVE 2 i a TV3 donant suport a les publicacions regulars i a les publicacions comarcals catalanes, ha tingut una gran acceptació.

Sembla que una de les finalitats fonamentals de Xavier Tortras és d'aconseguir 40 mil lectors per un projecte de setmanari en català de l'estil i la categoria dels 10 ó 12 que es fan a l'Europa Occidental, superant certs models voluntaristes i amateurs que han anat fracassant l'un darrera l'altre.

"EL CORREO DE LA UNESCO", EN EUSKARA A PARTIR DE 1985

La revista de cultura "El Correo de la Unesco" es publicarà en euskara a partir de 1985, segons declaracions del Conseller de Cultura del Govern Basco, Joseba Arregui, en una passada conferència de premsa en la que hi havia també el viceconseller del mateix Departament, José Ma. Vélez de Mendizabal, i el director del Servei d'Euskara, Martín Ugalde. La publicació, que apareix oficialment tots els mesos en anglès, francès, castellà i català, es traduïda a 25 idiomes més als quals ara li hem de sumar l'euskara.

La publicació comptarà, en un principi, amb 2.500 exemplars, tot i que s'espera augmentar aviat a uns 5.000 exemplars. El mateix Departament de Cultura del Govern s'encarregarà de la traducció i, per a portar-la a terme, s'haurà de contractar un redactor en cap basco, que tindrà dret a participar en els consells de redacció i podrà presentar proposicions en els plans de renovació que la revista efectua cada dos anys.

L'acord d'incorporar l'euskara a aquesta publicació internacional, que es distribueix entre els centres d'ensenyament bascos i altres entitats de caràcter cultural, es va adoptar fa unes setmanes a París i ara resta únicament que el Director General de La Unesco, organisme incorporat a Les Nacions Unides (ONU), decideixi la seva signatura per a donar oficialitat a l'acord.

L'edició basca de "El Correo de la Unesco" podrà elegir per la seva posada en funcionament, durant el primer trimestre, entre els números publicats de major interès i, a partir del número quatre, s'incorporaran les edicions mensuals habituals. L'edició basca, per una altra part, podrà incloure una separata de quatre fulles en la publicació amb temes culturals que seran revisats per la redacció general de la revista.

La subvenció que la Unesco assigna per a cada una de les seves edicions, que està en funció de la tirada, és de 20.000 dòlars anuals.

DE MOMENT NO HI HAURA TELEVISIÓ VALENCIANA

El Consell d'Administració de Ràdio Televisió Espanyola (RTVE) ha decidit el cessament del director regional Eduardo Sancho i la seva substitució amb Amadeu Fabregat -fins ara director regional de Ràdio Cadena.

Aquest cessament és significatiu en un context polèmic i confús des de Madrid que no dona llum verda a la Televisió Valenciana (TVV).

José Asensi, President del Consell Assessor de Ràdio Televisió espanyola a la Comunitat Valenciana va anar a Madrid a resoldre els passos de creació de TVV i va tornar amb unes informacions que donen compte de l'estat de la Qüestió: Per una banda la constatació que la televisió autonòmica ha quedat aparcada. I més encara aquest "aparcament" és en benefici de la potenciació de la informació regional d'Aitana -és a dir, de R.T.V.E.- sembla molt més important de millorar les cobertures tècniques del primer i segon canal de TVE al País Valencià que no pas TVV. Tot això tenint en compte que la llei del tercer canal ha estat aprovada pel Parlament Autònom!..

Segons Asensi la negociació amb Madrid ara es bona en tractar "una programació especial per Aitana, complementària de la programació estatal, fins que s'aconsegueix la TVV". Aquesta ampliació del programa regional la pagarà la Generalitat Valenciana, 2.400 milions en els propers 3 anys que s'invertiran en potenciar -segons aquestes últimes novetats- la televisió de l'estat i no pas l'autonòmica. Amb la nova programació "autònoma" s'emetrà de 13 a 15 i de 17 a 19 i no serà tota en valencià sino combinada amb el castellà segons uns percentatges que encara no s'han determinat.

Eduardo Sancho per la seva banda a declarat que el fons d'aquesta decisió està "en els diners que la Generalitat dona a TVE i sembla que vulgui controlar. Han vist que jo sóc incontrolable. No sé si el que vindrà després de mi ho serà o no".

ELS NAVARRESOS VOLEN VEURE EUSKAL TELEBISTA

Euskal Telebista (ETB) sembla que pugui augmentar el seu radi de difusió. Això es deu a que una Comissió d'Ajuntaments i Consells navarresos estan iniciant una campanya per tal de poder veure el canal basc en dita província.

Nombrosos sectors estan interessats en que aquest fet es tiri endavant. Tant l'Euzkal Herrian Euzkarak com la Coordinació d'euskaldunització (AER) manifesten el dret a veure aquest canal de televisió i, a més, sostenen la idea de la implantació de la llengua euskera en tot el territori. Per una altra part, la Federació de Ikastolas de Navarra creu que és de gran interès connectar amb aquest canal ja que ajudaria en molt a un nombre d'escolars que segueixen els seus estudis en euskera.

Davant aquest suport, les abans esmentades Comissions d'Ajuntaments i Consells, que representen a un total de 300.000 navarresos, han començat el seu camí entre-

gant a la Diputació i al Parlament de Navarra una llista amb els acords presos per tal de poder veure el més aviat millor Euzkal Telebista.

El pas següent és l'entrevistar-se amb el president del Govern de Navarra, Gabriel Urralburu, per tal de sol·licitar el seu ajut i reclutament i demanar informació sobre les negociacions que es tenen amb aquesta entitat televisiva.

Per estudis realitzats, se sap que no hi ha cap tipus de problemes tècnics per la recepció, però seran, potser, els problemes econòmics els que posaran una petita trava. Pels pressupostos actuals amb que compta la Diputació de Navarra, tan sols podrien gaudir d'aquesta nova cadena la zona bascofona, per això es demana a la Diputació que en els pressupostos de l'any 85 s'inclougui la quantitat de 400 milions xifra que podrà solventar la recepció en tota la regió.

La campanya pretén aconseguir la finalitat per que ha estat creada fins al punt de que, en cas de que les negociacions amb el Govern de Navarra siguin nul·les en el seu resultat, sensibilitzar i movilitzar als navarresos en una manifestació davant la Diputació Foral.

CATALUNYA DEMOCRÀTICA

Número 1

15 maig 1979

Organ del Grup d'Acció al Servei de Catalunya (G.A.S.C.)

SITUACIÓ ACTUAL

L'evolució d'aquests darrers mesos continua essent l'essencial de les nostres anàlisis, de les nostres discussions d'ara fa quatre o cinc mesos, les quals han portat a la creació del Grup d'Acció al Servei de Catalunya (G. A. S.C.), nom provisional amb el qual ara funcionem, i al seu treball al si de Convergència Democràtica de Catalunya.

Es evident l'acceleració del procés de liquidació del Règim. Diem això no amb to d'eslògan o d'afirmació de principi, sinó perquè és un fet cert i evident. No ho diem tampoc en el sentit que sigui segur que en un termini molt breu s'hagi d'instaurar a Catalunya la democràcia —cosa que també podria passar—, sinó en el de que les àrees de llibertat s'estan eixamplant ràpidament i de que les possibilitats d'acció política són cada cop més grans. Aquesta acceleració dona urgència a la formació de grups polítics forts i operants.

La majoria de nosaltres —per no dir tots— ens hem dedicat durant anys a allò que n'hem dit "fer país", a salvar les realitats essencials i bàsiques de Catalunya, allò sense el qual, si algun dia el curs de la història canvia a favor nostre no ens en podrem aprofitar perquè ja no existirem com a poble. Hem de sentir-nos orgullosos del que hem fet, perquè sense aquest nostre esforç —el de la gent del G.A.S.C. i moltíssims més— avui Catalunya hauria deixat d'existir com a comunitat. Però ara el fer país, el salvar la nostra col·lectivitat passa, en molt bona part, pel fer política, és a dir per l'enquadrament, la definició i l'acció política de la gent a fi de preparar l'ocupació del poder a Catalunya. S'acosta un moment en què les posicions en el camp econòmic, cultural, pedagògic, etc. estaran superades a les polítiques, i això en un doble sentit: el dels òrgans de poder polític i el de l'acció militant. Entenem per òrgans de poder polític els llocs de decisió en el camp pròpiament polític, però també en el sindical, administratiu, d'informació, etc. I entenem per acció militant, que hi haurà un moment en el qual només tindran poder polític els grups capaços de mobilitzar gent de cara a objectius polítics concrets.

Ara, això a la gent que hem fet país, que hem actuat pensant que el fonamental era fer un servei, el fes qui els fes i se n'aprofités qui se n'aprofités, sempre que representés aportar quelcom de positiu al cos nacional de Catalunya, i que per tant tenim una manera de fer poc marcada per l'esperit de partit, això que ara cal fer, que és acció política en el sentit estricte del mot, ens costa. I tanmateix ara, el fer país passa en bona part pel fer política, i pel fer política en un sentit que assegurí l'afirmació i la consolidació del fet nacional català. Altrament tot el que s'ah fet serà ocupat, manipulat i posat al servei no pròpiament de Catalunya ni dels homes de Catalunya, sinó d'interessos forasters o de formulacions poc arrelades a la nostra realitat social i política i a la nostra història.

És urgent per tant que el G.A.S.C. faci un treball intens de recrutament, d'enquadrament i de formació.

A hores d'ara hi ha a Catalunya unes quantes operacions en marxa, totes elles de signe positiu.

SUMARI

Situació actual	
Esquema d'organització actual	
Anàlisi d'algunes vies d'acció política	
Identitat del G.A.S.C. (document provisional d'informació i consens)	
Les comissions	
Informació	

presentació

Presentem avui el primer número de CATALUNYA DEMOCRÀTICA al qual no podem donar un títol polític d'informació general, però que, però en l'ordre d'orientació, formació i educació política per sectors de la Col·lectivitat Democràtica des d'alguns moments d'organització, d'informació, d'informació i actual, el nostre temps del grup d'acció al servei de Catalunya amb una voluntat política i de gestió.

A la revista, CATALUNYA DEMOCRÀTICA s'afegeix també, una sèrie de treballs per a tots els militants i simpatitzants del G.A.S.C., per la qual cosa està adreçada a la col·lectivitat de tots els, però sobretot a la gent més activa i compromesa de tots ells.

- La primera és la que acabaem de dir: fer passar una bona part de la gent conscient del fer país al també fer política.
- La segona és consolidar la presència del fet català en el carrer.
- La tercera és fer perdre credibilitat a les propostes sucursalistes o falsament evolutives que el Règim ha proposat i fer participar a sectors fins ara amb poca inclinació cap a l'oposició de la idea que el futur de Catalunya —i d'Espanya— passa per una autèntica democratització.
- La quarta són la negativa a acceptar el plantejament, també sucursalista, de la Junta Democràtica de Espanya i l'exigència formulada per tots els grups polítics catalans —amb l'excepció del P.S.U.C., que desitja la consolidació de la Junta— que només a través de la Coordinadora i de l'Assemblea pot arribar-se a un pacte amb la Junta.
- La cinquena —que és la que ara volem subratllar— és que es van creant i enfortint alguns grups polítics inconfusiblement nacionalistes i indubtablement partidaris d'una democràcia política i social. Aquests grups estan cridats a constituir el nervi central de la política catalana, arrossegant una part molt important del país a acceptar formulacions socials més avançades de les que potser acceptarien en una altra circumstància i per altra banda evitant un buit que cobririen els comunistes i potser també altres grups polítics sucursalistes. Si a Catalunya la influència dels sectors més conservadors o dels comunistes fos dominant no solament restarien amenaçades la democràcia política, social i econòmica, sinó també el mateix autonomisme o qualsevulla altra forma d'institucionalització de la personalitat nacional catalana.

Convergència Democràtica, i per tant també el G.A.S.C., formen part d'aquest sector, que és el que pot donar coherència nacional, política i social a Catalunya. El seu reforçament és ara la nostra feina prioritària.

“**País és
C.D.C.**”

convergència democràtica de catalunya

Introducció

I - Introducció.

Convergència Democràtica de Catalunya es defineix abans que tot com un partit nacionalista català.

C.D.C. que reconeix que al costat seu molts homes i dones del nostre poble han lluitat i segueixen lluitant des de postures ideològiques diferents per les llibertats de Catalunya; no vol pas monopolitzar la patent del nacionalisme català, però el que sí ha de quedar molt clar és que C.D.C. fa del reconeixement polític de la personalitat del poble català punt primordial, bàsic i no negociable del seu programa.

Cal bons, entendre molt bé aquest punt fonamental perquè de no fer-ho difícilment podrien ésser compreses altres qüestions que constitueixen el nucli de l'ideari polític econòmic i social de C.D.C.

C.D.C. creu que el nacionalisme català no és patrimoni de cap grup ni de cap classe determinada. En aquest sentit és evident que C.D.C., tot reconeixent el caràcter antagònic de les actuals relacions socials que aspira a transformar, no és un partit classista —d'altra banda res de nou perquè avui gairebé tots els partits procuren no ésser-ho— sinó que C.D.C. té la voluntat d'esdevenir un catalitzador, un factor aglutinant, un pal de paller d'una àmplia majoria del nostre poble.

C.D.C. vol assolir un paper de lideratge a l'hora d'assenyalar les pautes d'una política feta a Catalunya i per a Catalunya. En altres paraules C.D.C. aspira a ésser un partit de govern i no pas un partit testimoni. Però C.D.C., creu que per assolir aquest lideratge, per guanyar-se la credibilitat d'una àmplia majoria de catalans no pot, ni ha de renunciar a satisfer —donant respostes vàlides, coherents i viables— les necessitats i els anhels de les classes populars de Catalunya.

Per això, C.D.C. no creu en el protagonisme polític de la gran burgesia del nostre país, que històricament ha palesat massa vegades, que els seus interessos estaven per sobre dels interessos de Catalunya, que massa vegades ha desat, en el calaix dels bons records, el seu catalanisme a canvi d'un ordre i d'una anomenada pau social encara que aquesta fos assegurada sota el rictat polític de Madrid.

I C.D.C. tampoc pot ésser el partit d'aquells pels qui la lluita de classes constitueix la darrera i única explicació de la història dels pobles, d'aquells que, moltes vegades interpretant superficialment i erròniament les lectures d'un marxisme de manual, creuen, afirmen i defensen que tot partit nacionalista és un hàbil camuflament de la burgesia per defensar il·lurs posicions de privilegi.

I C.D.C. tampoc és, ni pot ésser el partit dels del “tot o res”, dels maximalistes a ultrança, ni dels puristes cofois de la seva esterilitat política. C.D.C. sí bé creu que a voltes la política és l'art de fer possible el que sembla impossible, no vol caure en tristes temptacions d'abrandaments inútils, frustradors i inoperants dels quals, en definitiva, sempre n'ha sortit un gran perdedor: el poble de Catalunya.

C.D.C. en la seva voluntat de vertebrar un gran moviment nacionalista català es dirigeix principalment a la gent catalanista i democrata, a la gent amb actitud constructiva i amb mentalitat de fer país. Es dirigeix a la petita i mitjana burgesia, que habitualment ha tingut viu el sentit de país; es dirigeix als sectors obrers; d'origen immigrat o no, als quals la consciència de classe no fa perdre de vista la necessitat que té tot home, i que tenen els estaments populars, de formar part d'un poble ben construït i estructurat; es dirigeix en general a la gran majoria del que hom anomena capes populars, classes mitges, professions liberals, empleats, quadres d'empresa, gent del món cooperativista, del món comarcal; es dirigeix als sectors intel·lectuals del país, es dirigeix a un ampli i extens sector amb el qual cal necessàriament comptar per fer coses a Catalunya, un sector important pel seu volum, important per la seva col·locació en el joc polític i important per la seva actitud de disponibilitat envers tot el que signifiqui fer país.

II - Formació i configuració posterior de C.D.C.

Durant tot l'any 1974 es van produir diverses iniciatives que tenien totes elles en comú el fet de subratllar la necessitat urgent de crear organitzacions polítiques fortes que tot accentuant el seu caràcter essencialment nacionalista cobrissin un ampli ventall de l'espai polític, del qual restarien exclosos la dreta conservadora i les posicions de l'esquerra revolucionària.

Algunes d'aquestes iniciatives van sortir de gent que ja de sempre havia actuat políticament. Es el cas, per exemple, d'Unió Democràtica. Altres no havien tingut mai o no tenien en aquells moments una activitat pròpiament política en el sentit estricte del mot: gent procedent d'organitzacions cíviques i religioses; nuclis comarcals treballant en una línia més aviat generalista, molt pròpia de l'acció feta a comarques; homes que treballaven i treballen en la línia de “fer país”; i sense enquadrament especial, en tota mena d'activitats culturals i socials; nuclis d'acció cooperativa; alguns sectors obrers fins aleshores poc estructurats; també alguns sectors econòmics i empresarials. Com a resultat de tota aquesta sèrie d'iniciatives, pel novembre de 1974, se celebrava en un lloc de Catalunya la I Assemblea de Convergència Democràtica de Catalunya.

Convergència Democràtica de Catalunya es definia, aleshores, com unificació

deració de grups i persones i com a nucli d'un futur gran moviment o partit de democràcia popular. Formaven part d'aquesta federació U.D.C., molta de la gent que havia actuat o s'esperava que actués en el camp de "fer país" i que s'estructurava com a grup en el G.A.S.C., un nucli d'homes de procedència obrera i militància en el món sindical, Acció Obrera, i el que hom anomenà el grup d'independents.

La declaració final d'aquesta Assemblea de C.D.C. marca, les quatre grans línies d'acció programàtica del futur partit, és a dir: el reconeixement de la personalitat política de Catalunya, la implantació d'una democràcia sense adjectius, la necessitat d'una política econòmica encaminada cap al canvi social i la voluntat d'integració com a membres de ple dret en la Comunitat Econòmica Europea.

No es tractava de cap programa definitiu ni massa definit però sí que palesava una línia homogènia determinada per la seva especificitat, malgrat que els matisos es difuminessin de manera expressa per tal de fer possible un pacte ampli sense que això signifiqués convertir-se en un conglomerat.

La mateixa dinàmica de C.D.C., l'èxit del projecte, fa que molt aviat aquells grups i aquelles persones que formaven part de C.D.C. i que a diferència d'U.D. no tenien darrera seu ni el bagatge ni l'estructuració que dona un partit, plantejien la necessitat de superar la fase federativa i organitzar C.D.C. com un partit. Aquesta necessitat, que es posa de manifest en la II Assemblea de C.D.C. celebrada a Barcelona el mes de novembre de 1975, fa que a proposta del Secretariat Executiu de C.D.C. la Comissió Permanent de l'Assemblea acordi el dia 18 de febrer de 1976 la nova estructuració de C.D.C. com a partit polític, superant la fase de federació de grups i de persones.

U.D. de Catalunya no creu convenient fer una fusió que suposava, al seu entendre el malbaratament d'un actiu polític defensat aferrissadament durant molts anys amb una història de fidelitat i també d'eficàcia com ho demostra el fet de les posicions que avui ocupa amb una bona xarxa de relacions internacionals. U.D. de Catalunya resta doncs fora de C.D.C. si bé es tableix un pacte preferencial entre ambdues organitzacions polítiques, pacte que es concreta i formalitza amb la creació d'un secretariat de coordinació permanent.

C.D.C. és doncs, un partit estructurat segons uns estatuts provisionals aprovats en la III Assemblea de delegats celebrada el març de 1976. I és un partit que com es deia al principi la voluntat de governar perquè creu que el seu ideari respon a les exigències, als anhels i a les necessitats de la gran majoria del poble català.

II - Ideari polític de C.D.C.

Democràcia

Hem dit i repetit que C.D.C. aspira a ésser un partit de govern, però potser al afegir que vol arribar a governar, a prendre el poder, d'una manera pacífica a través de les regles del joc d'un règim democràtic. I quan C.D.C. parla de democràcia es refereix a la democràcia tal i com s'entén als països de l'occident europeu.

C.D.C. reconeix que de vegades les llibertats formals que es deriven de la instauració d'un règim democràtic no són suficients per assegurar l'autèntica llibertat dels ciutadans d'un país que a vegades la veuen retallada per condicionaments de tipus econòmic i social. Tanmateix, C.D.C. afirma, de fons i lluitant sempre per la defensa d'aquestes anomenades llibertats formals, en l'íntima i segura convicció que constitueixen la condició sine qua non per garantir la salvaguarda de la dignitat i dels drets de la persona humana. En aquest sentit C.D.C. afirma i defensa:

- 1.- La llibertat d'expressió i per tant llibertat de premsa i de tots els mitjans de comunicació social.
- 2.- El reconeixement del dret d'associació per tal que tots els ciutadans del poble de Catalunya puguin defensar llurs interessos.
- 3.- La llibertat d'actuació de tots els partits polítics, sense cap mena d'exclusions ni de discriminació de tracte per part del govern legítimament constituït.
- 4.- El dret de vaga, com a instrument dels treballadors per fer valer llurs reivindicacions.
- 5.- El sufragi universal, a partir dels 18 anys, com únic mitjà d'elegir els òrgans de govern que haurà d'ésser representatiu de la voluntat popular majoritàriament expressada.
- 6.- El règim parlamentari, a tots els nivells, com a medi de control de la gestió de l'executiu.
- 7.- El dret de tot ciutadà a expressar lliurement les seves creences religioses.
- 8.- El dret dels pares a educar llurs fills segons les seves creences religioses, filosòfiques o polítiques sempre i quan no atemptin contra la inspiració democràtica de les lleis.
- 9.- La llibertat, com un cas específic del dret d'associació, de que treballadors i patrons constitueixin els seus sindicats de classe en defensa dels seus interessos.
- 10.- La igualtat davant les lleis civils, sense cap mena de discriminació per raó de sexe, raça o altres motius de tots els ciutadans del poble de Catalunya.

Nacionalisme català

C.D.C. hem dit que vol definir-se com un partit nacionalista català. I C.D.C. és un partit nacionalista perquè creu que els catalans tenim un fet nacional que si encara no ha assolit algun dels seus objectius fonamentals ni ha pogut afirmar-se plenament —concretament no ha aconseguit el reconeixement polític i institucional del nostre poble— en canvi ha reeixit ja a salvar i consolidar la nacionalitat, i som, malgrat el terrabastall de 1939, i som no perquè ningú ens hagi regalat res, fins i tot som sense —en algun moment— haver fet tot l'esforç que potser hauríem hagut de fer. Som simplement, objectivament, perquè som. Som, perquè la realitat ha estat més forta que la persecució, més forta que les idees de moda, fins i tot més forta que el desànim i la desesperança d'alguns.

C.D.C. creu que el nacionalisme si pot arribar des de dues òptiques ben diferents:

a) el nacionalisme personalista

La realitat i la consciència nacionals catalanes han estat defensades, i són

defensades, d'una manera preponderant per aquell ampli ventall de capes mitges populars que més amunt ha estat descrit, amb forta presència en certs moments de sectors molt característics de la classe obrera. Però C.D.C. pensa que podria donar-se el cas que la bandera del nacionalisme català anés passant a sectors cada cop socialment més reivindicatius, i creu que si aquesta fos l'evolució del país no se li haurien de posar traves. D'aquí que el seu programa econòmic i social —radicalment reformista, si bé no revolucionari— deixi oberta la porta a una possible evolució futura de signe progressiu. De fet C.D.C. creu que el fet nacional no pot ser subordinat a la defensa de cap mena d'interessos, del signe que siguin, perquè sigui quin sigui la posició ideològica inicial de cadascú el marc nacional és indispensable per al desenvolupament dels homes.

Als qui procedeixen del món cristià, llibertari o liberal, C.D.C. fa avinent el caràcter personalista del seu nacionalisme. El basament teòric del catalanisme no rau en el romanticisme ni el culte a la llengua ni en una idea més o menys mítica de la comunitat. El punt d'arrencada del nacionalisme personalista es recolza en la doble constatació que l'home, l'home coherent, no pot arribar a produir-se plenament si no és dintre d'una comunitat nacional la qual actua com un element de formació i de definició dels homes, i que aquesta conquesta de la personalitat bàsica és dels homes, dels homes concrets, una absoluta, una imperiosa necessitat. És a dir, l'home necessita disposar d'una estructura interior que el vertebrï. Però per l'altra banda hi ha el fet que aquesta estructura en bona part és fruit de l'acció que damunt d'ell, d'una manera profunda —que vol dir d'una manera espontània, natural i no només intel·lectual exerceix la comunitat nacional. Són aquests dos punts els que confereixen un valor al fet nacional, que el fan imprescindible i obliquen a fer-ne la defensa. I aquesta defensa ja és nacionalisme.

b) Marxisme i nacionalisme

Es a través del concepte d'alienació que des d'una perspectiva marxista hom pot explicar la raó de ser del nacionalisme, i especialment del nacionalisme de defensa, de lluita per la pròpia identitat.

El concepte d'alienació tan característic del marxisme, permet presentar la defensa de la personalitat nacional també com una necessitat de l'home a tots aquells que tenen una formació marxista. L'alienació és aquella situació que fa que de l'esforç creador de l'individu se'n beneficiï justament la comunitat estrangera que domina la que és pròpiament seva, que sigui un reforçament justament de tot allò que se demana i disminueix al seu propi país i a través del país al mateix individu. L'individu, alienat, es troba negat com a membre de la pròpia comunitat, perquè quan vol identificar-se amb la comunitat aquesta se li presenta com quelcom estrany, ja que li proposa uns valors que no són els seus i que neguen els seus; li obliga a acceptar com a pròpia la mateixa comunitat que el nega com a ser social, li obliga a acceptar com a valors comunitaris propis i valors estranys, com a cultura pròpia, la cultura estrangera, com a història pròpia, la història estrangera, com a forma de vida i mentalitat pròpia, la missió col·lectiva estrangera, etc. Això desemboca en una forma perfecta d'imperialisme, més radical i més profunda que l'imperialisme que reconeix la situació colonial de les nacions dominades, perquè es tracta d'un imperialisme total, perquè intenta arribar, i arriba a la dominació de l'individu, a la dominació de les intel·ligències i les voluntats. La reacció contra aquest imperialisme, contra això que no ens deixa ser el que som, pitjor encara, contra això que fa que el que fem es giri contra nosaltres mateixos, suposa una defensa d'aquesta alienació, i aquesta defensa és ja, també, nacionalisme.

Per a C.D.C. el nacionalisme català és la conseqüència d'una voluntat d'ésser en tant que poble, en tant que grup, en tant que comunitat perquè puguin ser el més plenament possible els seus homes, els homes d'aquest poble que és Catalunya.

El nacionalisme de C.D.C. no és un fetixisme de quelcom d'abstracte. Al mateix temps que s'afirma d'una manera radical la necessitat de la nació, se'n rebutja d'una manera també radical, el caràcter de valor absolut donant tota la primícia a l'home.

Per això es fa difícil endevinar que el nacionalisme de C.D.C. no és un nacionalisme de domini, sinó d'afirmació, de defensa que fa que siguem, individualment i col·lectivament, quelcom de definit i d'operant, és a dir, quelcom capaç de crear, i no un magma indeterminat, una juxtaposició desfibrada i inermes d'individus.

Però també cal dir que el nacionalisme de C.D.C. no és un regionalisme pintoresc, defensiu i paralista, sinó un sentiment i una idea radicals i actuals, és a dir, no centrats en el passat. No es tracta de voler ser una mica catalans sinó de voler-ne ser del tot, perquè només així els homes que viuen i treballen a Catalunya tindran una manera de fer ben definida, no mixtificada, instaurada en el dubte, en l'aiguabarreig, perquè només així disposaran de la possibilitat de la plataforma necessària per ser homes plenament. No és, doncs, un romanticisme o un localisme o un arcaisme, sinó que pretén que Catalunya sigui en tant que poble perquè els seus homes puguin ser. I encara cal afegir que C.D.C., en parlar del fet nacional català, no pot oblidar el fenomen de la immigració. Per C.D.C. la immigració constitueix a l'hora un gran problema —perquè una immigració mal integrada podria dislocar-nos com a poble—, una gran esperança —perquè hi ha en la immigració una gran força positiva i constructiva— i una gran responsabilitat —perquè Catalunya i el progrés econòmic, social i polític restaran gravíssimament amenaçats si el país queda socialment i nacionalment escindit. L'objectiu d'aquell fet nacional català —que és la consolidació i la plenitud del nostre poble al servei de tots els catalans— només podrà ésser assolit si Catalunya és sentida i defensada per la gran majoria de catalans, en el sentit, repetim de nou, de que català és tot home que viu i treballa a Catalunya —això no serà possible sense modificar les actuals relacions socials, la qual cosa suposa una transformació radical de la vigent estructura econòmico-social.

El planteig nacionalista de C.D.C. suposa que C.D.C. reivindicui:

1.- El ple reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya.

2.- L'assoliment d'uns òrgans propis de govern i de legislació. En aquest sentit C.D.C. pren com a punt de referència el restabliment de les institucions —Generalitat, Parlament de Catalunya, Tribunal de Cassació— establertes per l'Estatut de 1932.

- 3.— El traspass de serveis, que contempla l'esmentat Estatut, de la competència dels organismes de l'Administració central de l'Estat espanyol a la dels grans organismes corresponents dependents del govern de Catalunya.
- 4.— L'establiment d'un concert econòmic entre Catalunya i l'Estat espanyol a través del qual es pugui arribar a determinar la justa participació que Catalunya ha de tenir en les despeses públiques de l'Estat espanyol i les atribucions que el govern de Catalunya ha de tenir per tal d'instrumentar una adequada política fiscal que permeti dotar econòmicament dels recursos necessaris als organismes i institucions dependents del Govern de la Generalitat de Catalunya.
- 5.— L'ensenyament del català i del castellà obligatòriament en totes les escoles del Principat.
- 6.— La cooficialitat del català i del castellà a tots els nivells de la vida oficial.
- 7.— L'establiment i control de la ràdio i televisió catalanes a través dels organismes propis del govern de la Generalitat.
- 8.— Una política cultural que desenvolupi el sentit d'unitat dels Països Catalans.
- 9.— Una participació activa dels catalans en les institucions i en la política de l'Estat espanyol tot reforçant qualsevol esforç solidari dirigit al desenvolupament polític, econòmic i social de tots els pobles que constitueixen actualment l'Estat espanyol.
- 10.— En cap cas però, C.D.C. vol hipotecar el futur de Catalunya sota cap fórmula preestablerta, sinó que C.D.C. creu que en darrer terme només correspon al poble de Catalunya decidir mitjançant el dret d'autodeterminació el seu destí com a nació lliure.

El canvi social: vers una democràcia econòmica i social (1)

C.D.C. creu, com s'ha dit més amunt, que el reconeixement de la personalitat de Catalunya només serà assolida quan en el cas que el fet nacional català sigui majoritàriament defensat per tots aquells que viuen i treballen a Catalunya, en altres paraules, per la gran majoria de les capes populars catalanes.

I és per això que C.D.C. propugna un programa econòmic i social, que va ésser àmpliament debatut i aprovat per una majoria absoluta en la III Assemblea de delegats de C.D.C. en molts aspectes radical. Radical que no vol dir pas revolucionari, radical que no vol dir pas utòpic, perquè C.D.C. també ja s'ha dit, vol ésser un partit de govern i per tant ha d'ésser el partit de la credibilitat i el seu programa ha d'ésser creïble avui, perquè ha d'ésser operatiu avui, no dins de deu o vint anys.

Però també ha d'ésser radical en alguns dels seus plantejaments, perquè C.D.C. creu que a Catalunya avui dia es dona una irriant desigualtat socio-econòmica, i que aquesta desigualtat existent té conseqüències molt greus que afecten extraordinàriament la qualitat de la vida de les capes populars catalanes. I C.D.C. també afirma que aquesta desigualtat en la distribució de la riquesa no és pas fruit de l'atzar, sinó que és el resultat d'unes determinades relacions socials derivades d'un model de capitalisme anàrquic caracteritzat per la concentració de poder econòmic en mans d'uns pocs, fruit de la gran permissivitat del sistema polític i agreujat pel centralisme d'una Administració estatal anquillosada i lligada fortament amb els interessos del gran capital espanyol.

C.D.C. presenta un programa orientat per arribar tan lluny com sigui possible en l'eliminació de les contradiccions de l'economia capitalista, però C.D.C. també creu que la transició cap al socialisme en la llibertat exigeix un consens que sols pot ésser fruit d'una mentalització, d'una pedagogia, i d'un procés, segurament, llarg en el temps.

Per això el programa econòmic i social de C.D.C. és un programa que té com a fita immediata la instauració d'una democràcia econòmica i social, i

per aquest motiu si bé posa en qüestió alguns dels trets fonamentals que caracteritzen el règim capitalista vigent en parlar de socialitzar alguns mitjans de producció —que afectaran els grans centres del capitalisme industrials i financer de caracter monopolístic—, no apunta a la supressió de la iniciativa privada, representada per la petita i mitjana empresa tan estesa a Catalunya.

Concretant, el programa econòmic i social de C.D.C. no pretén només paliar les tensions de conflictivitat social; vol anar més enllà establint els fonaments per a una profunda transformació de les actuals estructures econòmiques i socials, iniciant un procés de socialització de la riquesa que faci possible l'establiment d'una societat més igualitària basada en el respecte de les llibertats fonamentals de la persona.

C.D.C. basa el seu programa en quatre punts:

- redistribució de la renda.
- millorament de la qualitat de la vida de les classes populars.
- l'establiment de les bases per a una autèntica democràcia econòmica i social.
- el rebuig de l'actual model de creixement, autoalimentat i alhora generador de desequilibris i desigualtats.

C.D.C. propugna que els mitjans per a assolir aquests objectius són:

- 1.— Reforma fiscal.
- 2.— L'extensió del salari social. (gratuitat de l'ensenyament, sanitat, política d'habitatge, pensions transports col·lectius, etc. ...)
- 3.— Socialització i / o control dels centres principals de poder econòmic (serveis públics, energia, sistema financer).
- 4.— Planificació democràtica de l'economia.

Secretari General, Jordi Pujol

(1) El programa social i econòmic de C.D.C. és en la seva versió completa a les pàgines d'aquest fulllet. Això permet una explicació més breu sobre el tema social en aquesta presentació de "Què és C.D.C.?"

PROGRAMA ECONÒMIC I SOCIAL DE CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA

PRESENTACIÓ

I. Convergència Democràtica de Catalunya es defineix, abans que tot, com un partit nacionalista català.

C.D.C., que reconeix que al costat seu molts homes i dones del nostre poble han lluitat i segueixen lluitant des de postures ideològiques diferents per les llibertats de Catalunya, no vol pas monopolitzar la patent de nacionalisme català, però el que sí que ha de quedar molt clar és que C.D.C. fa del reconeixement polític de la personalitat nacional del poble català un punt primordial, bàsic i no negociable del seu programa.

Cal, doncs, entendre molt bé aquest punt fonamental perquè si no fos així difícilment podrien ésser compreses d'altres qüestions que constitueixen el nucli de l'ideari polític, econòmic i social de C.D.C.

C.D.C. creu que el nacionalisme català no és patrimoni de cap grup ni de cap classe determinada. En aquest sentit és evident que C.D.C., tot reconeixent el caràcter antagònic de les actuals relacions socials que aspira a transformar, no és un partit classista -d'altra banda- res de nou, perquè avui gairebé tots els partits procuren de no ésser-ho sinó que C.D.C. té la voluntat d'esdevenir un catalitzador, un factor aglutinant, un pal de paller d'una àmplia majoria del nostre poble.

C.D.C. vol assolir un paper de lideratge a l'hora d'assenyalar les pautes d'una política feta a Catalunya i per a Catalunya; en d'altres paraules, C.D.C. aspira a ésser un partit de govern i no pas un partit testimoni. C.D.C., creu que per assolir aquest lideratge, per guanyar-se la credibilitat d'una àmplia majoria de catalans, ha de donar respostes vàlides, coherents i viables a les necessitats i als anhels de les classes populars de Catalunya.

Per això C.D.C. no creu en el protagonisme polític de la gran burgesia del nostre país, que històricament ha palesat massa vegades que els seus interessos estaven per sobre dels interessos de Catalunya; que massa vegades ha desat al calaix dels bons records el seu catalanisme, a canvi d'un ordre i d'una anomenada pau social, encara que aquesta fos assegurada sota el dictat polític de Madrid.

C.D.C. tampoc no pot ésser el partit d'aquells que tenen la lluita de classes com a darrera i única explicació de la història dels pobles, d'aquells que, moltes vegades interpretant superficialment i erròniament les lectures d'un marxisme de manual, creuen, afirmen i defensen que tot partit nacionalista és un hàbil camuflatge de la burgesia per a defensar les seves posicions de privilegi.

C.D.C. tampoc no es, ni pot ésser, el partit del "tot o res", el dels maximalistes a ultrança, ni al dels puristes colorats de la seva esterilitat política. C.D.C., encara que creu que a voltes la política és l'art de fer possible allò que sembla impossible, no vol caure en tristes temptacions d'abrandaments inútils, frustradors i inoperants dels quals, en definitiva, sempre ha sortit un gran perdedor: el poble de Catalunya.

C.D.C., en la seva voluntat de vertebrar un gran moviment nacionalista català s'adreça principalment a la gent catalanista i demòcrata, a la gent amb actitud constructiva i amb mentalitat de fer país. S'adreça a la petita i mitjana burgesia, que habitualment ha tingut vivint el sentit de país; s'adreça als sectors obrers, d'origen immigrat o no, als quals la consciència de classe no fa perdre de vista la necessitat que té tot home, i que tenen els estaments populars, de formar part d'un poble ben construït i estructurat; s'adreça en general a la gran majoria del que hom anomena capes populars, classes mitjanes, professions liberals, empleats, quadres d'empresa, gent del món cooperativista, del món comarcal, així com al món de pagès i els treballadors de la terra; s'adreça als sectors intel·lectuals del país, s'adreça a un ampli i extens sector amb el qual cal necessàriament comptar per fer coses a Catalunya, un sector important pel seu volum, important per la seva col·laboració en el joc polític i important per la seva actitud de disponibilitat envers tot el que signifiqui fer país.

II. Hem dit i hem repetit que C.D.C. aspira a ésser un partit de govern, però potser cal afegir que vol arribar a governar, a prendre el poder d'una manera pacífica a través de les regles del joc d'un règim democràtic. I quan C.D.C. parla de democràcia es refereix a la democràcia tal i com s'entén als països de l'occident europeu.

C.D.C. reconeix que de vegades les llibertats formals que deriven de la instauració d'un règim democràtic no són suficients per a assegurar l'autèntica llibertat dels ciutadans d'un país que a voltes la veuen retallada per condicionaments de tipus econòmic i social.

Tanmateix, C.D.C. afirma que lluitarà sempre per la defensa d'aquestes anomenades llibertats formals, en l'intima i segura convicció que constitueixen la condició indispensable per garantir la

Programa econòmic i social de **CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA**

CDC

GENER 1977

salvaguarda de la dignitat i dels drets de la persona humana. En aquest sentit C.D.C. afirma i defensa entre altres coses:

1. La llibertat d'expressió i, per tant, llibertat de premsa i de tots els mitjans de comunicació social.
2. El reconeixement del dret d'associació per tal que tots els ciutadans del poble de Catalunya puguin defensar llurs interessos.
3. La llibertat d'actuació de tots els partits polítics, sense cap mena d'exclusions ni de discriminació de tracte per part del govern legítimament constituït, sempre que no atempti contra la inspiració democràtica de les lles.
4. El dret de vaga, com a instrument dels treballadors per a fer valer llurs reivindicacions.
5. El sufragi universal a partir de la majoria d'edat, entesa als 18 anys, com a únic mitjà per elegir els òrgans de govern que haurà d'ésser representatiu de la voluntat majoritàriament expressada.
6. El règim parlamentari, a tots els nivells, com a mitjà de control de la gestió de l'executiu.
7. El dret de tot ciutadà a expressar i practicar lliurement les seves creences religioses.
8. El dret dels pares a educar els fills segons llurs creences religioses, filosòfiques i polítiques.
9. La llibertat sindical per la qual treballadors i patrons constitueixen els sindicats de classe en defensa de llurs interessos.
10. Considerant que avui la dona és un sector socialment discriminat, es propugna una política que haurà de permetre de derogar o modificar aquells articles de la legislació civil, penal i laboral que diferencien la dona en relació a l'home. La supressió de l'adulteri com a figura delictiva i la regulació del divorci, la igualtat de la pàtria potestat, l'equiparament de les mares solteres i la igualtat de drets de tots els fills, seran uns primers passos d'aquesta política, que haurà de completar-se amb una política de planning familiar que incorpori les mesures pel que fa a l'avortament que, sense condicionar la llibertat de consciència dels militants, obri noves vies de solució responsable a aquest problema.
11. La igualtat davant les lleis civils sense cap mena de discriminació per raó de sexe, raça o altres motius, de tots els ciutadans del poble de Catalunya.

III. C.D.C. hem dit que vol definir-se com un partit nacionalista català. I C.D.C. és un partit nacionalista perquè creu que els catalans tenim un fet nacional que encara no ha assolit algun dels seus objectius fonamentals ni ha pogut afirmar-se plenament, concretament, en la

tament no ha aconseguit el reconeixement polític institucional del nostre poble - en canvi ha reeixit ja a salvar i consolidar la nacionalitat. I som, malgrat el terrabastall de 1939, i som no perquè ningú ens hagi regalat res, fins i tot sense - en algun moment - haver fet tot l'esforç que potser hauriem de fer. Som simplement, objectivament, perquè som. Som, perquè la realitat ha estat més forta que la persecució, més forta que les idees de moda, fins i tot més forta que el desànim i la desesperança d'alguns.

C.D.C. creu que al nacionalisme s'hi pot arribar des de dues òptiques ben diferents:

a) El nacionalisme personalista.

La realitat i la consciència nacionals catalanes han estat defensades, i són defensades, d'una manera preponderant, per aquell ampli ventall de capes mitjanes populars que ha estat descrit més amunt, amb forta presència en certs moments de sectors molt característics de la classe obrera. Però C.D.C. pensa que podrà donar-se el cas que la bandera del nacionalisme català vagi passant a sectors cada cop socialment més reivindicatius, i creu que si aquesta fos l'evolució del país no se li haurien de posar traves. D'aquí que el seu programa econòmic i social - radicalment reformista, si bé no revolucionari - deixi oberta la porta a una possible evolució futura de signe progressiu. De fet C.D.C. creu que el fet nacional no pot ésser subordinat a la defensa de cap mena d'interessos, del signe que siguin, perquè sigui quina sigui la posició ideològica de cadascun el marc nacional és indispensable per al desenvolupament dels homes.

Als que procedeixen del món cristià, llibertari o liberal, C.D.C. fa avinent el caràcter personalista del seu nacionalisme. El basament teòric del catalanisme no rau en el romanticisme ni en el culte a la llengua ni en una idea més o menys mítica de la comunitat. El punt d'arrencada del nacionalisme personalista es basa en la doble constatació que l'home, l'home concret, no pot arribar a produir-se plenament si no és dintre una comunitat nacional que actua com un element de formació i de definició dels homes, i que aquesta conquesta de la personalitat bàsica és per als homes, per als homes concrets, una absoluta, una imperiosa necessitat. És a dir, que a l'home li cal disposar d'una estructura interior que el vertebrï. Però per altra banda hi ha el fet que aquesta estructura en bona part és fruit de l'acció que damunt ell, d'una manera profunda - que sol dir d'una manera espontània, natural i no només intel·lectual - exercirà la comunitat nacional. Som aquests dos punts els que conferixen un valor al fet nacional, que el fan imprescindible i obliguen a fer-ne la defensa. I aquesta defensa ja és nacionalisme.

b) Marxisme i nacionalisme.

Es a través del concepte d'alienació que des d'una perspectiva marxista hom pot explicar la raó d'ésser del nacionalisme, i especialment del catalanisme de defensa, de lluita per la pròpia identitat.

El concepte d'alienació formulat i precisat pel marxisme, permet de presentar la defensa de la personalitat nacional també com una necessitat de l'home a tots aquells que tenen una formació marxista. L'alienació és aquella situació que fa que de l'esforç creador de l'individu se'n beneficiï justament la comunitat estrangera que domina la que es pròpiament seva, que sigui un reforçament justament de tot allò que té dominat i disminuït el seu propi país i, a través del país, l'individu mateix. L'individu alienat es troba negat com a membre de la pròpia comunitat, perquè quan vol identificar-se amb la comunitat aquesta se li presenta com una cosa estrangera, ja que li proposa uns valors que no són els seus i que neguen els seus, l'obliga a acceptar com a pròpia la mateixa comunitat que el nega com a ésser social, li obliga a acceptar com a valors comunitaris propis els valors estranys, com a cultura pròpia la cultura estrangera, com a història la història estrangera, com a forma de vida i mentalitat pròpia la missió col·lectiva estrangera, etc. Això desemboca en una forma perfecta d'imperialisme, més radical i més profunda que l'imperialisme que reconeix la situació colonial de les nacions dominades, perquè es tracta d'un imperialisme total, perquè intenta d'arribar, i arriba, a la dominació dels individus, a la dominació de les intel·ligències i de les voluntats. La reacció contra aquest imperialisme, contra això que no ens deixa ésser el que som, pitjor encara, contra això que fa que el que fem es giri contra nosaltres mateixos, suposa una defensa contra aquesta alienació. I aquesta defensa és ja, també, nacionalisme.

Per a C.D.C. el nacionalisme català és la conseqüència d'una voluntat d'ésser com a poble, com a grup, i com a comunitat, perquè els seus homes, els homes d'aquest poble que és Catalunya, puguin ésser en tota la plenitud de llur personalitat.

El nacionalisme de C.D.C. no és un fetixisme abstracte. Al mateix temps que s'afirma d'una manera radical la necessitat de la Nació, se li rebutja, d'una manera també radical, el caràcter de valor absolut, donant tota la primícia a l'home.

Per això és fàcil endevinar que el nacionalisme de C.D.C. no és un nacionalisme de domini, sinó d'afirmació, de defensa que fa

que siguem, individualment i col·lectivament, quelcom de definit i d'operant, és a dir, quelcom capaç de crear, i no un magna indeterminat, una justaposició desfibrada i inèrme d'individus.

Però també cal dir que el nacionalisme de C.D.C. no és un regionalisme pintoresc, defensiu i purista, sinó un sentiment i una idea radicals i actuals, és a dir, no centrats en el passat. No es tracta de voler ésser una mica catalans sinó de voler-ne ésser del tot, perquè només així els homes que viuen i treballen a Catalunya tindran una manera de fer ben definida, no mixtificada, instal·lada en el dubte, en l'aiguabarreig; perquè només així disposaran de la possibilitat de la plataforma necessària per a ésser homes plenament. No és, doncs, un romanticisme o un localisme o un arcaisme, sinó que pretén que Catalunya sigui poble perquè els seus homes puguin ser. I encara cal afegir que C.D.C., en parlar del fet nacional català, no pot oblidar el fenomen de la immigració. Per a C.D.C. la immigració constitueix alhora un gran problema - perquè una immigració mal integrada podria dislocar-nos com a poble - una gran esperança, - perquè en la immigració hi ha una gran força positiva i constructiva - i una gran responsabilitat - perquè Catalunya i el progrés econòmic, social i polític restaran gravissimament amenaçats si el país queda socialment i nacionalment escindit. L'objectiu d'aquell fet nacional català - que és la consolidació i la plenitud del nostre poble al servei de tots els catalans - només podrà ésser assolit si Catalunya és sentida i defensada per la gran majoria de catalans, en el sentit, repetim novament, que català és tot home que viu i treballa a Catalunya i això no serà possible sense modificar les actuals relacions socials, la qual cosa suposa una transformació radical de l'estructura econòmic-social vigent.

El plantejament nacionalista de C.D.C. suposa que C.D.C. reivindicui:

1. El ple reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya.
2. L'assoliment d'uns òrgans propis de govern i de legislació. En aquest sentit C.D.C. pren com a punt de referència el restabliment de les institucions - Generalitat, Parlament de Catalunya, Tribunal de Cassació - establerts per l'Estatut de 1932.
3. El traspàs de serveis, que contempla l'esmentat Estatut, de la competència dels organismes de l'Administració central de l'Estat espanyol a la dels grans organismes dependents del Govern de Catalunya.
4. L'establiment d'un concert econòmic entre Catalunya i l'Estat espanyol a través del qual es pugui arribar a determinar la justa participació que Catalunya ha de tenir en les despeses públiques de l'Estat espanyol i les atribucions que el govern de Catalunya ha de tenir per tal d'instrumentar una adequada política fiscal que permeti de dotar econòmicament amb els recursos necessaris els organismes i institucions dependents del Govern de la Generalitat de Catalunya.
5. L'ensenyament en català i del català a totes les escoles del Principat.
6. L'oficialitat del català a tots els nivells. Aquesta oficialitat s'afirma amb voluntat de respecte a la llengua de les persones de parla no catalana, que podran utilitzar el castellà en la seva relació amb l'Administració pública i els Tribunals de justícia.
7. L'establiment i el control de la ràdio i de la televisió a Catalunya a través de la Generalitat.
8. Una política cultural que desenvolupi el sentit d'unitat dels Països Catalans.
9. Una participació activa dels catalans en les institucions i en la política de l'Estat espanyol tot reforçant qualsevol esforç solidari dirigit al desenvolupament polític, econòmic i social de tots els pobles que constitueixen actualment l'Estat espanyol.
10. En cap cas, però, C.D.C. no vol hipotecar el futur de Catalunya sota cap fórmula preestablerta sinó que C.D.C. creu que en darrer terme només correspon al poble de Catalunya de decidir mitjançant el dret d'autodeterminació el seu destí com a nació lliure.

■ Nuestra exaltación de lo español se inserta en el marco de nuestra adhesión a la comunidad hispánica

Documento base para una movilización popular de servicio a España

■ *Propugnamos la decidida fundamentación del orden político en los principios de la moral cristiana, que son los aceptados por la inmensa mayoría de nuestro Pueblo, en todas sus regiones y a lo largo de su Historia entendida como una empresa común*

■ *Proclamamos nuestra fe en la Patria Española, una e indivisible, fruto de la voluntad de unión y del esfuerzo de muchas generaciones a través de los siglos, en todos sus pueblos*

La fundamentación religiosa

Creemos, firmemente, en el ser del Hombre, como naturaleza trascendente, criatura de Dios, dotada de un destino eterno y defendemos una concepción personalista Cristiana como cimiento inconvencible para toda ordenación de las relaciones sociales.

Afirmamos el valor de las creencias religiosas, a partir de la necesidad natural que cada hombre tiene de rendir acatamiento a Dios, de acuerdo con sus convicciones.

Entendemos al hombre como persona que se realiza en la compleja y plural construcción de una Sociedad, que le obliga a cumplir deberes antes que a exigir derechos y hace que la libertad real esté íntimamente ligada al cumplimiento del deber.

De acuerdo con ello, exaltamos el valor del trabajo y de la libertad creadora, en lo económico y en la Cultura.

Propugnamos la decidida fundamentación del orden político

en los principios de la moral cristiana, que son los aceptados por la inmensa mayoría de nuestro Pueblo, en todas sus regiones y a lo largo de su Historia entendida como una empresa común.

El Estado Español deberá, en todo momento, tener en cuenta la realidad católica de España, sin perjuicio para las demás creencias y aun para las posturas ateas o agnósticas, que deberán ser respetadas.

El Estado deberá mantener con la Iglesia Católica las tradicionales relaciones de reconocimiento y colaboración mutua, sin injerencias recíprocas en sus específicas competencias.

En todo caso, entendemos que la orientación cristiana de la vida pública es misión que corresponde a los laicos, estando fuera de lugar toda intromisión clerical, ya sea de personas o de grupos, en asuntos políticos bajo pretextos pastorales y adoptando actitudes que, en lugar de apejar a la reforma de las conciencias, supongan intervención en asuntos públicos sobre los

cuales no puedan formularse conclusiones éticas indiscutibles, contribuyendo así a subvertir el legítimo orden social o político de España.

La unidad de la Patria

Proclamamos nuestra fe en la Patria Española, una e indivisible, fruto de la voluntad de unión y del esfuerzo de muchas generaciones a través de los siglos, en todos sus pueblos.

Generaciones que crearon el rico conjunto de valores espirituales que configuran a la Nación Española como una comunidad de destino, que nosotros tenemos la obligación de mantener, acrecentar y transmitir.

Ese patrimonio común que es la Patria no es fruto del quehacer y voluntad de unos pocos, sino del esfuerzo de todos los pueblos de España a través de la Historia y, por ello, no podemos arrebatar a las generaciones venideras la herencia a la que tienen derecho.

Reconocemos con orgullo la rica diversidad de las Tierras de España, de igual manera que nos llena de esperanza el proceso de homogeneización social y de potenciación colectiva e individual, que tiene asiento en la existencia de un idioma unificador de ámbito universal, vínculo poderoso que, junto con nosotros, hablan más de trescientos millones de hombres.

Por todo ello, frente al actual planteamiento desintegrador de las autonomías y al centralismo estéril que fue impuesto a España en los comienzos del Siglo XVIII, contemplamos, con esperanza, nuestra tradición unitaria y plural a un tiempo, rico marco de libertades jurídicas y descentralizaciones administrativas, que debe replantearse y enriquecerse estableciendo una armónica jerarquía de pluralidades, sin daño para la unidad de la Patria, logrando la unidad en la pluralidad como forma de vida política superior.

La comunidad hispánica

Nuestra exaltación de lo español se inserta en el marco de nuestra adhesión a la comunidad hispánica, constituida por todos los pueblos de nuestra común estirpe, que se distingue, como ninguna, por ser portadora de un mensaje de unidad y de fraternidad universal.

Desde esta perspectiva y sintiéndonos al propio tiempo europeos de pleno derecho, como participes en la creación de la plural cultura de Europa, nos sentimos solidarios de los pueblos de todos los demás Continentes, donde nuestros antepasados, de todas las tierras de España, dejaron la huella de su paso, aportando y asumiendo cultura en un mestizaje que, junto al de la sangre, es uno de nuestros mayores timbres de gloria; sin que esa fraterna solidaridad pueda servir, en ningún caso, de pretexto para la indebida injerencia en la política interna de otras naciones, actitud que de todo punto rechazamos.

La familia

Afirmamos, categóricamente, el supremo valor social de la familia, comunidad natural de vida y de convivencia, de educación y de formación, de responsabilidad, de respeto, de apoyo y de amor, cuya supuesta crisis de supervivencia no podemos admitir.

La familia deberá recibir estímulos para crecer en su vigor, no sólo como fuente biológica de la fortaleza de la

Patria, sino también como raíz del equilibrio psicológico y afectivo de las nuevas generaciones, que encuentran en ella la única institución capaz de crear lazos y relaciones que son esenciales para el hombre.

Defendemos, con toda energía, el derecho a la vida de los aún no nacidos, criaturas de Dios que no pueden ser víctimas inocentes del egoísmo de quienes las engendraron.

Como defendemos también el derecho de los padres a velar por la educación de sus hijos y a dirigir su formación en todos los órdenes.

Y declaramos nuestra condena a toda condescendencia oficial que favorezca la erosión de los vínculos familiares, sin que ello suponga ceguera o desprecio para situaciones personales que merezcan comprensión y ayuda.

La juventud

Sabemos que la marcha de la Historia hacia el futuro es una permanente expectativa de renovados horizontes, que se pueblan de voces del mañana, y que son de los jóvenes las voces que resuenan.

Creemos que en sus sueños y esperanzas anida el futuro y que, en sus críticas y protestas, se refleja la insatisfacción, por el propio tiempo, de los hombres que les preceden. Por ello, es de la mayor importancia que la juventud sienta que la corrección de los defectos es posible, que se oirá su voz y que las injusticias y las incomprensiones cederán, ante los sacrificios que los más generosos están dispuestos a hacer.

Es preciso que los jóvenes colaboren, desde el primer momento, en el intento de reconstruir España, para que el entusiasmo aiente; para que la imaginación creadora se desarrolle; para hacer compatibles imaginación y realismo; para potenciar la autocrítica; para prepararnos, juntos, a reaccionar frente a lo desconocido; para lograr una continuidad de ánimo, una empresa de creación, de descubrimiento, de exploración y de avance, de dificultad y de riesgo.

Sólo así resonarán nuevas las ideas que se aporten para soldar la fractura del alma nacional y conseguir, una vez más, desde una vida esperanzada, la Unidad, la Grandeza y la libertad de la Patria.

La organización del Estado

No queremos, en esta hora difícil, entrar en la cuestión de la forma de Estado, que tantas fuerzas ha consumido en el pasado y no deseamos pronunciarnos en la vieja polémica, hoy sin duda cargada de nuevas consideraciones y motivos de juicio.

Lo que cuenta, en estos momentos y en el futuro, es la estructuración de un Estado moderno, fuerte y ágil, seguro en sus principios y en sus fines, moderado y responsable en sus decisiones y en sus gastos, y respetuosamente enérgico en la defensa de la justicia, de la libertad y prosperidad de los españoles y en las relaciones internacionales de competencia.

El Estado deberá estar dotado de órganos adecuados y eficaces, que garanticen el ordenado y recto juego de los distintos poderes. Las Cortes Españolas, máximo órgano legislativo del Estado, deberán potenciar la participación real de los españoles en la vida política de la Nación debiendo ser únicas para toda España e independientes del Gobierno, a fin de asegurar la ordenada concurrencia y discusión de los distintos pareceres y criterios, ejerciendo desde su independencia una constante supervisión y vigilancia de las acciones de gobierno.

Estas Cortes participativas deberán colaborar con las demás instituciones y administraciones del Estado en la compleja gobernanza de la Patria, tanto en decisiones estatales cuanto en las periféricas, de manera que se acerque, escalonada y funcionalmente, la solución de los problemas a los lugares donde los problemas se generan, atendiendo al bien común de los españoles, por encima de los intereses de personas y de grupos.

El marco jurídico de un Estado de derecho

El Estado, marco jurídico al servicio del hombre, ha de procurarle justa protección y amparo en sus derechos, estímulo en el cumplimiento de sus deberes, ayuda en sus legítimas aspiraciones y seguridad en el ejercicio de sus libertades y en su digni-

■ *Afirmamos, categóricamente, el supremo valor social de la familia, comunidad natural de vida y de convivencia, de educación y de formación, de responsabilidad, de respeto, de apoyo y de amor, cuya supuesta crisis de supervivencia no podemos admitir*

■ *Defendemos, con toda energía, el derecho a la vida de los aún no nacidos, criaturas de Dios que no pueden ser víctimas inocentes del egoísmo de quienes las engendraron*

■ *Es preciso que los jóvenes colaboren, desde el primer momento, en el intento de reconstruir España, para que el entusiasmo aiente; para que la imaginación creadora se desarrolle; para hacer compatibles imaginación y realismo; para potenciar la autocrítica; para prepararnos, juntos, a reaccionar frente a lo desconocido; para lograr una continuidad de ánimo, una empresa de creación, de descubrimiento, de exploración y de avance, de dificultad y de riesgo*

■ *No queremos, en esta hora difícil, entrar en la cuestión de la forma de Estado, que tantas fuerzas ha consumido en el pasado y no deseamos pronunciarnos en la vieja polémica, hoy sin duda cargada de nuevas consideraciones y motivos de juicio*

dad, legitimando, a través de su labor de apoyo y de estímulo, la obediencia y respeto de los que viven integrados en su comunidad.

Rechazamos, resueltamente, la instrumentación política de la violencia, que no se limita al daño físico, a la agresión o a la muerte, sino que también se alcanza y se trasciende, en una dimensión moral infinitamente más importante y grave; el daño a la fama, el ataque al honor, el atentado a la dignidad, la violación de la intimidad en todos sus aspectos y, en suma, el detrimento de la imagen, constituyen formas de violencia, que deben ser abandonadas e impedidas.

La extorsión física y moral y el terrorismo no pueden ser tolerados, ni disimulados o justificados, en ningún caso y es compromiso de honor luchar para que esta situación de permanente angustia que hoy se vive termine para siempre.

La libre convivencia se expresa en el riguroso respeto de las libertades, garantizadas por la independencia de la Justicia, que no podrá estar mediatizada por ninguna coacción política. Nosotros rechazamos toda actitud oficial de tolerancia o negligencia en el cumplimiento de las Leyes, y muy especialmente cuando las quebrantan quienes están investidos de autoridad.

Las Fuerzas Armadas

Declaramos nuestra voluntad decidida de que las Fuerzas Armadas mantengan el lugar de honor que les corresponde en la participación, no sólo en la historia de la Patria Española, sino también en la forja de nuestro más recio sentido de la vida.

Los Ejércitos, comunidad jerárquicas vertebradas en el culto a la lealtad, al patriotismo y al honor, y exponentes de una ética de abnegación y servicio, deberán ser, de forma permanente, custodios y garantía de la fortaleza y unidad de la Patria.

La Institución Castrense constituye una manera específica de servicio a la Patria y no un mero instrumento del Gobierno. Garantía de lo permanente, con independencia de toda contingencia política.

El servicio a España en la Paz, o con las armas si el caso llega, es un honor que a nadie puede ser negado y si a todos exigido, como es honor velar permanentemente por la continuidad y engrandecimiento de España.

Amamos la paz como quien más la ama, entre otras cosas

porque hemos sido beneficiarios de una larga experiencia pacífica, como no la ha tenido casi ninguna otra Nación de nuestro Continente. Pero, por amarla, sabemos que hay que ganarla y merecerla y, también, defenderla con la vigilancia de las armas.

Nuestro mundo, peligrosamente enfrentado, más allá de nuestra voluntad de paz, entre conceptos irreconciliables sólo podrá guardarla desde el firme propósito de mantenerla y la fuerza disuasoria para hacerlo.

Los Ejércitos de España deberán, por ello, perfeccionar sus efectivos para servir con éxito a nuestra unidad y a nuestra paz y a la integridad de nuestra civilización secular.

El Honor y la Disciplina, básicos componentes del alma militar, no pueden presentarse como valores antagónicos. Honor y Disciplina sólo pueden enfrentarse cuando la Disciplina se impone para acallar las llamadas del Honor.

Libertades y derechos políticos efectivos

Declaramos justa e imperiosa una participación real y amplia de los españoles en los asuntos políticos. Mirando hacia la experiencia de nuestro mejor pasado y a las aportaciones de nuestros pensadores, sin que nos cerremos al pensamiento ajeno, pero sin que aceptemos tampoco, como indiscutibles, dogmas foráneos o soluciones impuestas que, siendo tal vez beneficiosas para otros, no lo han sido nunca para nuestro Pueblo, sin duda por el desconocimiento de nuestra propia realidad y por la visión secularista de la vida social que propugnaban.

Rechazamos el fetichismo de considerar al sufragio inorgánico como único medio legítimo de participación, en cuanto se funda en la simple consideración del pueblo activo como masa de individuos.

Entendemos que la representación inorgánica debe ser reforzada y complementada, dentro del marco general de la representación popular, mediante la incorporación de la representación orgánica que atiende al ser del hombre como persona, en su relación de interdependencia dentro del entramado social.

Y recordamos que España encontró en su propia raíz, y antes que otros pueblos, formas de representación más directas y eficaces que las del parlamentarismo nacido de la revolución

burguesa.

Nuestro Pueblo, como cualquier otro, es una suma de grupos diversos y categorías sociales diferenciadas por el grado de conocimientos que las distintas personas aportan en cada situación. Esta real pluralidad no puede ser negada ni ignorada en beneficio de un falso igualitarismo abstracto inexistente en la realidad, al servicio de los manipuladores de supuestas mayorías con daño y desprecio de las minorías, que demasiadas veces son olvidadas, y que tienen siempre derecho a ser atendidas.

Defendemos el protagonismo de las personas y de los estamentos en la estructura de participación política y social, dentro de una Democracia directa que a través de una orgánica comprensión de la vida y desde una ordenación diversificada y escalonada permita opinar directamente con conocimiento y eficacia en las cuestiones que se debatan y en la selección de quienes deban representar a la Nación en el ejercicio de las responsabilidades del Estado.

La actitud frente al pasado

En orden a la más adecuada y fecunda ordenación institucional y programática de la vida política, asumimos toda nuestra Historia, y afirmamos que deberán ser aprovechadas las aportaciones valiosas de nuestras distintas épocas pasadas, sin repudios ni descalificaciones globales basadas en actitudes apriorísticas de resentimiento y sin reavivar viejos agravios que toda conciencia limpia debe rechazar.

Dentro de esa básica disposición, señalamos con particular aprecio el período de cuatro décadas presididas por el Generalísimo Franco.

Sin embargo, el pasado no puede regresar, porque todo regresismo es insensato cuando no imposible, porque otras son las circunstancias y otras las personas y porque nada es perfecto; pero sí se debe y se puede extraer del pasado ejemplo y enseñanza.

Es cierto que la dialéctica de vencedores y vencidos, que fue olvidada y que ha vuelto a ser torpemente planteada con espíritu de revancha, debe ser definitivamente abandonada; pero no es menos cierto que no pueden olvidarse, para no reincidir en ellas, las razones que hicieron dolorosamente inevitable una Guerra Civil, que fue sellada por una Victoria cuya

■ *Las Cortes Españolas, máximo órgano legislativo del Estado, deberán potenciar la participación real de los españoles en la vida política de la Nación debiendo ser únicas para toda España e independientes del Gobierno*

■ *La extorsión física y moral y el terrorismo no pueden ser tolerados, ni disimulados o justificados, en ningún caso y es compromiso de honor luchar para que esta situación de permanente angustia que hoy se vive termine para siempre*

■ *La libre convivencia se expresa en el riguroso respeto de las Leyes, garantizadas por la independencia de la Justicia, que no podrá estar mediatizada por ninguna coacción política*

■ *Los Ejércitos, comunidades jerárquicas vertebradas en el culto a la lealtad, al patriotismo y al honor, y exponentes de una ética de abnegación y servicio, deberán ser, de forma permanente, custodios y garantía de la fortaleza y unidad de la Patria*

■ *La Institución Castrense constituye una manera específica de servicio a la Patria y no un mero instrumento del Gobierno*

esencia integradora no ha prescrito, porque de ella arrancó el resurgir de España, que ahora peligrará, y tantos bienes que aún dejan sentir sus efectos en la Sociedad Española, en medio de los muchos males que se padecen.

No podemos reiterar las mismas faltas cometidas, ni ocultarlas, o deformarlas, porque a todos interesa que los males que de ellas se engendraron no se repitan. Ni debemos olvidar la verdad, ni tolerar la mentira y ello precisamente para que la paz perdure y la definitiva reconciliación de las conciencias se haga realidad.

Educación y Cultura

Queremos hacer de la Cultura, a todos extendida, un instrumento eficaz de solidaridad, de elevación social y de perfeccionamiento de la dignidad del hombre.

Nuestra colaboración en todos los campos al proceso civilizador de Occidente reclama, imperativamente, no cejar en el secular esfuerzo, ni renegar de nuestro genio peculiar y propio, apartando a nuestro pueblo de la torpe imitación de culturas ajenas.

Del conocimiento de nuestras peculiaridades culturales, lejanas y próximas, y del esfuerzo por potenciar los valores de nuestro tiempo y la capacidad de nuestra juventud, han de darse positivos frutos personales y colectivos a corto plazo.

El derecho a la educación en todos los niveles debe ser respetado como esencial, enriquecido con la clara idea de que existe también el deber de rendir en los estudios, sin más limitación que aquella que nace de la capacidad de cada uno de los individuos; partiendo de una auténtica y efectiva igualdad de oportunidades, que otorgue a la valía y esfuerzo personal el justo título para el acceso a las enseñanzas superiores.

El Estado deberá actuar, en el terreno de la enseñanza, como ejemplo y contraste, sin coartar iniciativas ni actividades privadas, respetando la libertad de educación según el recto entender de los padres y de los propios interesados, bajo la constante garantía de las leyes.

La escuela primaria debe ser contemplada con especial atención, por la enorme importancia de su acción formativa, para lograr la coherencia y el reforzamiento de nuestra identidad básica nacional, la voluntad de

solidaridad y de mutuo respeto y, en suma, las bases más sólidas, de una colectiva elevación cultural para todos los españoles, desde la edad juvenil, debiendo ser obligatoria y gratuita para todos.

Las enseñanzas medias y superiores deberán ser objeto de una profunda revisión para adecuarlas, en sus materias y en sus métodos, a los fines de eficacia que persiguen, de tal manera que se rechace todo esfuerzo inútil a la par que se exija el máximo esfuerzo necesario.

Los centros de enseñanza, a todos los niveles, deberán fomentar el sentido de solidaridad y de responsabilidad moral, tanto por lo que hace a los efectos inmediatos de los actos, como a sus consecuencias futuras, potenciando cuantos estímulos eviten el desinterés, el escepticismo y el desaliento, y fomentando el esfuerzo en los estudios y el sentido de servicio de la Cultura.

Nuestras Universidades deberán aumentar su decaído prestigio a través de la calidad de sus enseñanzas e investigaciones, contando con la decidida ayuda del Estado, en una clara comprensión de su importancia social.

Alcanzar más altas cotas de formación y de Cultura para todos los miembros de la Sociedad Española es ya en sí alcanzar más alto nivel de vida, y a ello hemos de encaminar nuestro decidido empeño.

El modelo de sociedad económica

La recuperación de nuestra economía exige que la incertidumbre que los españoles padecen a causa de la ambigüedad constitucional a propósito del modelo económico, cuyo cambio la actual Constitución permite, desaparezca para siempre y esto sin reticencias ni demoras. Para que así sea, aportaremos nuestro esfuerzo.

Los españoles deben tener la certeza de que el Estado no les arrebatará los resultados de su trabajo, ni de los sacrificios realizados para alcanzarlos, y la seguridad de que ni las inversiones de capital ni sus legítimos beneficios, cuando se obtengan, les serán expropiados, que se les garantizará la seguridad global en el empleo, que el ahorro logrado y el disfrute de sus bienes, sin confiscaciones tributarias más o menos encubiertas, les será asegurado como un derecho de la persona, que el Estado debe amparar como compensación y estímulo al esfuerzo.

Rechazamos la economía basada en el Capitalismo de Estado, detentador exclusivo de todos los medios de producción, no sólo por la inferioridad de sus resultados, frente a los alcanzados en los países de régimen de economía libre, sino también, y en primer lugar, porque defendemos la libertad de la persona humana en la consecución de sus legítimos objetivos económicos.

Pero al propio tiempo, repudiamos todo uso del Capital que convierta al trabajo en mercancía y al trabajador en mero objeto de manipulación económica.

Propugnamos, frente a esas alternativas extremas y deshumanizadas, una estructura plural y equilibrada que permita la participación en la titularidad de los bienes productivos tanto al Estado como al Capital, pero también a los Sindicatos, a las Corporaciones Locales, a las Sociedades en régimen cooperativo y familiar y aun las personas; en un intento de hacer intervenir en el juego productivo a todos los elementos de la rica realidad social.

El Estado deberá limitar su intervención, dentro de la esfera productiva, tan sólo a aquellas áreas donde las demás iniciativas, personales o colectivas, no puedan desarrollarse satisfactoriamente, con daño para los intereses de la Sociedad; aplicando el claro principio de la subsidiariedad, excepto en aquellos casos de evidente interés público o social, debidamente justificado y con las cauciones establecidas por la Ley.

Derecho y deber del trabajo y ordenación sindical

Un altísimo número de españoles carece hoy de la libertad que nace de la seguridad en el empleo y de la justa participación en el disfrute de los bienes que de él se generan.

Los cientos de miles y aun millones de parados así lo ponen de manifiesto, y las imprudentes reconversiones lo confirman, en tanto que un expoliatorio y arbitrario sistema impositivo despoja a los ciudadanos de los beneficios de su honrado trabajo, transfiriendo a los intereses de partido los frutos del esfuerzo del trabajador.

El trabajo, entendido como un derecho, un deber y un servicio, debe ser objeto de la permanente atención de las Instituciones del Estado, y a garantizar aquel derecho, a vigilar el cumplimiento de ese deber y a supervisar el recto rendimiento y

■ *El Honor y la Disciplina, básicos componentes del alma militar, no pueden presentarse como valores antagónicos. Honor y Disciplina sólo pueden enfrentarse cuando la Disciplina se impone para acallar las llamadas del Honor*

■ *Declaramos justa e imperiosa una participación real y amplia de los españoles en los asuntos políticos*

■ *Rechazamos el fetichismo de considerar al sufragio inorgánico como único medio legítimo de participación, en cuanto se funda en la simple consideración del pueblo activo como masa de individuos*

■ *Defendemos el protagonismo de las personas y de los estamentos en la estructura de participación política y social, dentro de una Democracia directa*

■ *Asomamos toda nuestra Historia, y afirmamos que deberán ser aprovechadas las aportaciones valiosas de nuestras distintas épocas pasadas, sin repudios ni descalificaciones globales basadas en actitudes apriorísticas de resentimiento y sin reavivar viejos agravios que toda conciencia limpia debe rechazar*

■ *Dentro de esa básica disposición, señalamos con particular aprecio el período de cuatro décadas perdidas por el Generalísimo Franco*

calidad de este servicio deberán encaminarse sus esfuerzos.

El paro deberá ser enérgicamente reducido, teniendo como objetivo la recuperación del pleno empleo, dirigiendo el esfuerzo público, prioritariamente en este terreno, a la real y no electoralista creación de puestos de trabajo más que a financiar las consecuencias de un desempleo que no debe producirse.

Sin que ello suponga desatención a la seguridad social de los españoles, que deberá ser rigurosamente replanteada a la luz de la eficacia y la equidad.

Nosotros propugnamos, en defensa del trabajador, el establecimiento de la unidad sindical, sin estructuras rígidas o uniformes y corrigiendo antiguas deficiencias, libre de intereses de partido, a la busca de un sindicalismo fuerte, nacional e integrador, participativo en lo económico y de representación en lo político.

Estimamos la estructura sindical no partidista que proponemos como la más eficaz para reducir la conflictividad dentro de una Sociedad libre, por cuanto tiende a convertir a la Empresa en un empeño compartido y concorde de empresarios, trabajadores y técnicos, que deberán encontrar, en la adecuada distribución de los beneficios, tutelada por la Ley, la justa medida de su participación en el común y solidario esfuerzo.

Seguridad Social

Dentro del conjunto de las acciones del Sector Público, en todos los países de Occidente, la Seguridad Social ha pasado a ocupar un puesto preeminente como mecanismo de redistribución de la renta; y a España le cabe un lugar de honor en este esfuerzo.

Sin embargo, en el momento presente, la Seguridad Social pública pasa en España por una gravísima crisis que hace temer por su propia continuidad, bajo la carga abrumadora del seguro de desempleo, que sólo se puede justificar por la situación de paro generalizado a la que se está llegando y que no puede admitirse, y por un sistema de jubilaciones anticipadas, presentado como un avance social cuando no es otra cosa que una máscara para encubrir el paro brutal que se padece.

Nosotros rechazamos todo retroceso social y nos oponemos a toda medida que, encubiertamente, lo procure, denunciando el paro generalizado y los gastos desordenados del sector público

como los auténticos responsables de la crisis que la Seguridad Social padece y que debe corregirse sin demora.

Medidas correctoras de la crisis económica

Entendemos como absolutamente necesario, en la difícil situación de nuestra economía, una radical reducción del gasto público, muy especialmente en sus aspectos de gasto público no productivo, que alcanza caracteres de auténtico escándalo, fomentando en su lugar los gastos inversores productivos de interés social.

Es también condición de nuestra recuperación económica incrementar la productividad en todos los sectores, alentando la iniciativa privada, mediante la agilización y factibilidad de la política crediticia y la disminución de la presión fiscal, y terminando con la conflictividad laboral de raíz política con su ineludible secuela de pérdida de horas de trabajo, una de las fuentes más ciertas de la ruina de nuestra economía.

Consideramos el conflicto como una manifestación de la vitalidad de una Sociedad libre y plural, y aceptamos su exteriorización, siempre que no atente contra la libertad de los demás miembros de esta Sociedad. Pero las instituciones públicas deben encauzar, superar y resolver los conflictos y no agravarlos o perpetuarlos.

Toda estructura política que no disponga de órganos de poder y de autoridad, ni de la suficiente voluntad de ejercerla, para zanjar los conflictos graves que afecten a la Unidad de la Patria o al concepto occidental de la existencia debe ser rechazada y sustituida.

Los graves problemas de nuestra situación presente hacen necesario que todos los españoles se sientan solidarios de una empresa común que a todos reclame y a todos beneficie. Es preciso que, de nuevo, aliente una moral de lucha y de éxito colectivo, que hoy no existe, y la solidaridad necesaria para lograrlo.

Afirmamos que el sentimiento de fidelidad a la Patria, como empresa común, es uno de los más eficaces resortes para alcanzar el triunfo económico colectivo.

La dignidad nacional y el bienestar económico de los ciudadanos no sólo no se hallan en conflicto, sino que son, necesari-

amente, complementarios.

Sólo desde una recia moral nacional, en un mundo fuertemente competitivo, puede alcanzarse hoy, el éxito económico. Y muchos son los ejemplos que así lo dicen. Pero si esta moral no existe, el fracaso es inevitable.

Fiscalidad y presupuestos

Una inteligente y justa política fiscal deberá estimular y proteger el ahorro y la inversión, al propio tiempo que establecer unos razonables límites de presión, buscando el equilibrio entre las necesidades generadas por un productivo gasto público, en provecho de la Sociedad Española, y la capacidad del contribuyente para soportarla.

También proponemos una necesaria revisión del concepto mismo de los presupuestos del Estado, que, en todo caso, no deben aprobarse sin cuidadoso análisis y revisión, en el sentido de que el gasto público se ordena atendiendo a la real posibilidad de generar impuestos, sin daño para la vida de la economía nacional y no al contrario, tal como ahora acontece, con la consecuencia paralizante de un constante aumento de la presión fiscal.

Los Presupuestos deberán ser de Ingresos y sobre su realidad se redactarán los de Gastos, correspondiendo a las Cortes la aprobación de los mismos, así como de las correspondientes inversiones.

Política financiera

Consideramos un pernicioso error identificar la política económica con la manipulación de las macromagnitudes económicas y, particularmente, con las de naturaleza monetaria.

El equilibrio técnico no puede plantearse al precio de salvajes costos sociales.

Llamamos la atención sobre el progresivo deterioro de nuestra economía, originado por las actuaciones públicas en los últimos años, y denunciarnos que por encima de los porcentajes de paro, que alcanzan cotas mucho más altas que en el resto de los países de la OCDE, está el gravísimo peligro que supone el proceso de descapitalización de las empresas españolas, que anuncia, si la situación no se enmienda, un futuro inmediato de pobreza.

Entendemos que el gigantesco y creciente déficit presupuestario debe ser contenido sin de-

■ El derecho a la educación en todos los niveles debe ser respetado como esencial, enriquecido con la clara idea de que existe también el deber de rendir en los estudios

■ Propugnamos un Estado Social de Derecho, en que cada hombre se considere miembro y protagonista de la Sociedad, viendo respaldada su persona por la fuerza de las leyes, sin tener que someterse a la dictadura de los grupos o de los partidos que atentan a su libertad esencial

■ Mantenemos el ideal de una empresa ampliamente participativa, entendida como institución social natural, contrapunto de la familia, superadora de luchas y enfrentamientos, nacida para el trabajo, integrado y armónico, de cuantos en ella confluyen

mora, cercenando los arbitrarios e irresponsables gastos que se producen en las actuales administraciones estatales, autonómicas y locales, sin que sea lícito hacer recaer su carga sobre los más débiles que en este caso son los antiguos funcionarios de carrera y los pensionistas.

Nos oponemos a la detración desmedida hacia el sector público, de fondos procedentes del ahorro privado para finalidades improductivas, que se está produciendo, encubiertamente, a través de normas obligatorias impuestas a la Banca y aceptadas por ésta bajo la amenaza de una estatificación plena.

Defendemos la ordenación de los mecanismos financieros a la producción real de bienes y servicios, a la par que reclamamos una radical reducción de los tipos de interés de los créditos, tanto activos como pasivos, para impedir la paralización de la

actividad productiva y el consiguiente aniquilamiento, a corto plazo, de la economía española.

■ *Los españoles deben tener la certeza de que el Estado no les arrebatará los resultados de su trabajo, ni de los sacrificios realizados para alcanzarlos, y la seguridad de que ni las inversiones de capital ni sus legítimos beneficios, cuando se obtengan, les serán expoliados, que se les garantizará la seguridad global en el empleo, que el ahorro logrado y el disfrute de sus bienes, sin confiscaciones tributarias más o menos encubiertas, les será asegurado como un derecho de la persona, que el Estado debe amparar como compensación y estímulo al esfuerzo*

Unidad de mercado

Entendemos que es totalmente necesaria la unidad de mercado dentro de nuestras fronteras, entendiendo por mercado, no sólo los bienes y servicios del juego económico, sino también los recursos naturales, el capital y el trabajo.

Los recursos naturales son Patrimonio Nacional y han de utilizarse donde obtengan mayor rentabilidad social colectiva, lo cual exige una estrategia económica de conjunto, sin inversiones fraccionadas territorialmente y sin barreras que impidan o dificulten los desplazamientos laborales dentro del conjunto del territorio nacional.

Rechazamos las políticas económicas territoriales e insolidarias: la fragmentación de los cuerpos de funcionarios, tanto de la Administración del Estado, como de las administraciones locales; la discriminación por razón de lengua, la obstaculización de la promoción social, basada en condiciones territoriales de nacimiento y residencia; las coacciones ejercidas sobre los emigrados para que abandonen su propia identidad cultural de origen, bajo amenazas de marginación. Y con mayor razón el terror que amenaza con la muerte a los que no siendo naturales de un determinado territorio, desempeñan en él su trabajo o sus cargos.

Afirmamos que, sin la garantía de una plena libertad de trabajo en todo el territorio Nacional, en condiciones de igualdad para todos, el principio de la unidad de mercado se convierte en una ficción, cuando no en una trampa tendida por los que más tienen a los más pobres.

Contra ello lucharemos con todas nuestras energías.

■ *Propugnamos una estructura plural y equilibrada que permita la participación en la titularidad de los bienes productivos tanto al Estado como al Capital, pero también a los Sindicatos, a las Corporaciones Locales, a las Sociedades en régimen cooperativo y familiar y aun las personales, en un intento de hacer intervenir en el juego productivo a todos los elementos de la rica realidad social*

■ *El trabajo, entendido como un derecho, un deber y un servicio, debe ser objeto de la permanente atención de las Instituciones del Estado*

■ *El paro deberá ser enérgicamente reducido, teniendo como objetivo la recuperación del pleno empleo*

■ *Rechazamos todo retroceso social y nos oponemos a toda medida que, encubiertamente, lo procure, denunciando el paro generalizado y los gastos desordenados del sector público como los auténticos responsables de la crisis que la Seguridad Social padece y que debe corregirse sin demora*

POR LA SOLUCION POLITICA
PARA EL PAIS VASCO.

PROGRAMA DE
HERRI BATASUNA.

HERRI BATASUNA
SEPTIEMBRE DE 1.984

POR LA SOLUCION POLITICA PARA EL PAIS VASCO
PROGRAMA DE HERRI BATASUNA

La elaboración de éste escrito tiene por objeto el presentar el Programa político de Herri Batasuna, propuesto para lograr la normalización de la vida política en Euskadi (País Vasco), como base fundamental hacia una solución política adecuada al llamado "problema vasco".

La situación en el País Vasco es actualmente muy complicada, ésto es de reconocimiento general, tampoco es casualidad que en el estado español y muy particularmente para el gobierno de Madrid, junto a la problemática de la crisis económica y el paro, el problema vasco sea el problema principal. Tras más de cuarenta años de dictadura franquista y tras siete años de Reforma franquista, los sucesivos gobiernos españoles se han mostrado incapaces de resolverlo, por el contrario lo han ido agravando, debido sobre todo a que no han querido o no han podido abordarlo con la suficiente racionalidad y voluntad de resolución en términos políticos, siempre lo han enfocado en términos de "orden público" a través de la represión, demostrándose suficientemente que ésta actitud no ha conducido a ningún sitio.

Desde las diversas visiones políticas, se podrá estar de acuerdo o en desacuerdo con lo que acontece, pero hay un hecho objetivo, un hecho real, que indica que amplios sectores del pueblo vasco, nosotros nos atreveríamos fundamentalmente a afirmar que mayoritarios, que opinan que en el estado español, y en especial en el País Vasco, no se ha producido la Ruptura democrática con el franquismo, que en el proceso denominado de Reforma solamente se han dado cambios de forma y no de fondo, por lo que las estructuras fundamentales del estado español siguen siendo las de la dictadura, y que subsisten como poderes fácticos o poderes reales el ejército y policía, la oligarquía y los sectores más conservadores de la iglesia católica. Por ello, sigue siendo eje fundamental de la lucha política en el País Vasco,

el lograr la tan ansiada Ruptura democrática.

El "problema vasco" analizado desde una perspectiva mínimamente racional, supone el reconocer que es un problema de hondas raíces, provocado por causas profundas, que requieren un rigor en su estudio. Se entremezclan elementos históricos, elementos políticos, elementos económicos, elementos sociales, elementos culturales, por lo que toda simplificación está condenada al fracaso. Se impone un esfuerzo para percibir, para profundizar, en todos y cada uno de los elementos descritos, como método necesario para acercarse a las causas que provocan anteriores y actuales situaciones.

Para Herri Batasuna y el conjunto del movimiento vasco de liberación nacional, el problema vasco es de una innegable naturaleza política, valorando por tanto que solamente es posible una solución política. Consideramos deseable y necesario el encontrar una auténtica salida política.

De la gravedad del momento y de la naturaleza política del problema, son participes otras fuerzas políticas vascas, incluso a nivel internacional se comparte tal impresión. Solamente expondremos unos botones de muestra: En el referéndum sobre la Constitución española, en el ámbito del territorio vasco, se rechazó dicha Constitución con el 60% de los votos; una fuerza política como Herri Batasuna, por ejemplo, en las elecciones legislativas de Octubre del 82, obtuvo 210.886 votos que representan un 11% del censo; en tres años y medio, desde Enero del 81 a Junio del 84, se han denunciado más de 3.500 casos de malos tratos y torturas de ciudadanos vascos detenidos; el número de presos políticos vascos se mantiene en torno a los quinientos; los gobiernos españoles han tenido que complementar la legislación ordinaria, proponiendo nuevas leyes, leyes especiales (ley antiterrorista), o planes destinados al País Vasco como el plan SEN (Zona Especial Norte); en numerosas ocasiones se ha procesado a cargos electos, periodistas, directores de diarios, etc.; fuerzas políticas como

Herri Batasuna, Partido Nacionalista Vasco, Euskadiko Ezkerra, con diferentes posiciones ideológicas y políticas, pero que constituyen la gran mayoría de la población vasca, se han manifestado en contra de las extradiciones de refugiados políticos vascos; solamente en seis meses, entre Enero y Junio del 84, han muerto (asesinados por la policía española o por el grupo parapolicial GAL), 20 ciudadanos vascos, comprometidos y consecuentes con su pueblo; repetidamente se realizan manifestaciones con miles de personas en torno a lemas como la defensa de la lengua vasca, el cese de la represión, en favor de las libertades democráticas, en reivindicación de la soberanía nacional vasca, en apoyo a presos y exiliados, etc., que la mayor parte de las ocasiones son disueltas de forma brutal; los ayuntamientos adoptan mociones municipales recogiendo éstas mismas y otras reivindicaciones populares. Creemos que éstos datos, a los que podríamos añadir muchos otros, son lo suficientemente gráficos.

Ante esta realidad, los sucesivos gobiernos de los últimos años (el de la UCD con Suarez, el de la UCD con Calvo Sotelo, el del PSOE con Gonzalez), han repetido, con ligeras variantes, su actitud para con el País Vasco: Complementar medidas, que caracterizamos de seudopolíticas, con medidas de tipo represivo y policial, que solamente han podido poner de relieve la falta de libertades democráticas plenas y la repetida violación de los derechos humanos. Constantemente han rechazado otro tipo de medidas, es decir han apostado por la vía de la represión pura y simple y han desechado el único camino posible, o sea la vía política. Y éste fenómeno, ya desde el año 77, lo hemos denunciado constantemente, no solamente por convencimiento propio, sino también porque los hechos, uno detrás de otro, nos lo han ido corroborando.

Actualmente, en Septiembre de 1.984, agotados todos los intentos de socavar la resistencia del Pueblo vasco, fracasados todos los esfuerzos por asentar la Reforma franquista en el País Vasco, no solucionados los principales

problemas existentes, derrumbando los esfuerzos de la política basada en imposiciones por la fuerza, es ya momento que el PSOE y el Gobierno español de Felipe Gonzalez y los poderes reales que lo sustentan, recapaciten definitivamente y se planteen seriamente, racionalmente, en toda su extensión y complejidad el problema.

Para Herri Batasuna no hay más camino que abordar las causas profundas que han provocado la actual situación y seguidamente proponer las soluciones más adecuadas que respondan a las reivindicaciones planteadas. Obviamente, ésta acción decidida en favor de la normalización de la vida política en Euskadi, debe tener en cuenta y considerar varios factores, como son la historia pasada y reciente del País Vasco, la voluntad mayoritaria de autogobierno del pueblo vasco, y prever el justo y reconocido derecho de autodeterminación,

El PROGRAMA POLITICO de Herri Batasuna va en dicha orientación, dar respuesta inmediata a los problemas más urgentes y a las reivindicaciones obreras y populares más sentidas y defendidas. Es un programa basado en la llamada "alternativa KAS", de naturaleza global con aspectos complementarios y multifacéticos, recogidos en torno a cinco puntos centrales. El desarrollo de cada uno de éstos cinco ejes, conforma la totalidad del programa que aquí exponemos:

1. Amnistía total: Amnistía para presos y exiliados políticos vascos.
2. Libertades democráticas plenas:
 - Control y gestión democrática de los derechos de libertad de expresión, asociación, reunión y huelga.
 - Reconocimiento de todos los partidos políticos democratas vascos.
 - Supresión inmediata de todos los poderes antidemocráticos representados por los gobernadores civiles y militares y la figura del supergobernador.
 - Reconocimiento del derecho a la soberanía nacional del Pueblo Vasco.
3. Estatuto Nacional de Autonomía:
 - Reconocimiento del derecho democrático de autodeterminación.
 - Reconocimiento de la integridad territorial de Euskadi Sur y de su derecho a determinar sus relaciones con Euskadi Norte.
 - Autogobierno real fundado en los plenos poderes

judiciales y ejecutivos.

- Oficialización del euskara (lengua vasca).
 - Apoyo, reconocimiento, financiación progresiva de las entidades dedicadas al estudio y desarrollo del euskara y la cultura vasca en la política de bilingüismo.
4. Retirada escalonada y a plazo fijo de las fuerzas represivas (Policía Nacional, Guardia Civil y Cuerpo Superior de Policía) del País Vasco, y sustitución de éstas fuerzas por otras bajo el control del Gobierno Autónomo de Euskadi y al servicio del Pueblo Trabajador Vasco.
 5. Mejora de las condiciones de vida de los trabajadores y clases populares:
 - Defensa del puesto de trabajo.
 - Medidas económicas antimonopolistas y política de nacionalización de sectores sociales y económicos básicos.
 - Mejora de los salarios y condiciones de trabajo, con superación de toda discriminación por razón de sexo y edad.
 - Seguridad social autónoma y gestionada por los trabajadores.
 - Acceso igualatorio y gratuito a todos los niveles de la enseñanza.
 - Control popular de la gestión del urbanismo y del medio ambiente.
 - Sistema fiscal progresivo y directo.
 - Jubilación con salario íntegro y adaptado automáticamente al incremento de coste de vida.
 - Defensa de los legítimos intereses de los baserritarras (campesinos), arrantzales (pescadores), pequeños industriales y otras capas populares.
 - Defensa de las condiciones de vida de los sectores marginados por la sociedad capitalista.
 - Modificación de la legislación que comporte la igualdad de derechos y deberes por parte del hombre y de la mujer trabajadora.
 - Planificación familiar racional que conlleve el consentimiento de la mujer para disponer libremente de su propio cuerpo, y así mismo, legalización de la interrupción del embarazo no deseado.
 - Mejoras con respecto a la juventud en cuanto a ocio y tiempo libre con locales juveniles, espacios para deporte, etc., y erradicación del paro juvenil.

M E C H A N I C A D E I N F O R M A T I O N I C A

3. ELS NOSTRES OBJECTIUS FINALS: INDEPENDÈNCIA I SOCIALISME

La nostra alternativa a la societat i a l'opressió i l'exploatació que vivim, es resumeix en els objectius globals de realitzar la Revolució Socialista als Països Catalans i d'aconseguir-ne la independència i la Reunificació. És a dir, lluitem per construir el futur Estat Socialista i Independent dels Països Catalans.

Prenem els Països Catalans com a marc de lluita, perquè entenem que constitueixen la nostra nació i que, com a tal nació, tenim dret a disposar del nostre futur sempre i a cada moment, i a exercir lliurement la nostra sobirania col·lectiva amb independència total.

Els Països Catalans estan dividits en comarques. Aquestes responen, en cada cas, a un conjunt de característiques que donen homogeneïtat al seu territori i el diferencien dels territoris veïns. Creiem, doncs, que en un futur Estat Socialista dels Països Catalans, l'organització territorial ha de respectar la realitat comarcal i ha de fonamentar-s'hi. I, per tant, ja des d'ara l'estructura de base de qualsevol moviment revolucionari o organització de masses als Països Catalans ha de contemplar aquesta realitat: enfront de les divisions provincials, departamentals o regionals imposades pels Estats opressors. Igualment ja des d'ara és imprescindible assumir profundament la unitat nacional que formen els Països Catalans enfront d'aquestes falses divisions dels opressors, que pretenen questionar i negar la nostra pròpia existència com a nació. Per a nosaltres, els Països Catalans estan formats pel País Valencià, el Principat (amb la Franja de Ponent), les Illes, Andorra i Catalunya-Nord.

Pensem que el nostre objectiu d'independència recull — i és l'únic que ho pot fer — les necessitats del nostre poble de sobreviure com a tal: d'alliberar-nos en tots els sentits, de construir un nou model de societat i de poder fer la nostra pròpia aportació a l'evolució del món conjuntament amb els altres pobles treballadors, en la perspectiva d'avançar en la construcció del Socialisme.

Entenem per Revolució Socialista el procés de canvi d'estructures socials i polítiques envers una societat sense classes, on no existeixi l'exploatació de l'home ni l'opressió dels pobles. Paral·lelament, i com a part indestriable de tot el procés, ha d'existir una transformació radical de la ideologia dominant burgesa en una altra de caire nacional-popular i socialista. Cal plantejar, sota concepcions completament noves i alliberadores de les relacions humanes i col·lectives, les relacions entre els següents elements: homes, dones, joves, treball, natura, medi ecològic, cultura, sexualitat, participació política, organització social, etc., de manera que eliminant el substrat sota el qual es fonamenta la dominació burgesa, dificultin la reproducció d'aquest tipus de dominació i de qualsevol altre.

Per a nosaltres, el concepte de Revolució Socialista és indestriable de la reivindicació d'independència, car creiem que el manteniment de l'ocupació i de la dominació de la nostra nació respon a la necessitat del capitalisme espanyol i francès de facilitar l'extracció de benefici de les nostres terres i del nostre treball. Per això ho plantegem com un mateix i únic objectiu: l'Estat Socialista dels Països Catalans. A més, creiem que l'assoliment de la independència és l'única forma que tenim els treballadors i treballadores dels Països Catalans de garantir la destrucció total del poder capitalista que ens explota, i, per tant, és l'única via de construir el Socialisme. La via independentista al socialisme qüestionaria i ataca de soca-rel les estructures opressores del capitalisme assegurant-ne la destrucció absoluta i evitant d'heretar-ne aparats i idees; d'altra banda, el fet d'assumir un alliberament col·lectiu total i de plantejar-se la construcció de nou en nou del futur Estat socialista és la millor garantia perquè tingui lloc un procés autènticament revolucionari. És per això que, com a treballadors i com a catalans, lluitem per la independència, que considerem un element vital per a trancar les estructures que ens dominen i per a ser finalment lliures d'acollir el nostre propi destí.

Considerem igualment indestriables l'objectiu d'independència i Socialisme als Països Catalans i el concepte d'internacionalisme. Sense renunciar a fórmules més pràctiques i concretes de solidaritat internacional amb altres pobles treballadors alliberats o oprimits, pensem que la realització de la Revolució Socialista als Països Catalans és la millor aportació que podem fer, ja que significa un debilitament més de l'enemic comú que és el capitalisme i alhora un reforçament de la causa revolucionària i un espai més a mans d'un poble treballador lliure, en aquest cas el català. A més, creiem que el procés revolucionari que intentem engagar només arbrarà a bon terme en la mesura que se sàpiga coordinar amb d'altres processos revolucionaris d'arreu del món, provocant una situació internacional favorable a la presa del poder per les classes populars. Ens sentim solidaris amb els pobles treballadors que arreu del món lluiten contra l'opressió i l'exploatació, i aquesta solidaritat no l'exercim en enfàtiques declaracions de principis, sinó en la nostra lluita diària als Països Catalans com a contribució a la lluita conjunta contra el capitalisme mundial, i amb un esforç permanent de coordinació i col·laboració.

4. L'ESTRATÈGIA. PAPER DE LA LLUITA ARMADA DINS EL PROCÉS REVOLUCIONARI

L'única forma d'aconseguir una transformació revolucionària és la destrucció del poder vigent i alhora la presa del poder per part dels sectors populars en lluita, com a passos previs imprescindibles per a construir un nou estil de societat, amb estructures i concepcions noves.

La «reforma des de dins» i l'«oposició crítica» des de la legalitat vigent, que no s'enfronten obertament a l'Estat i al sistema imperialista, no són res més que formes si més no estèrils per a aconseguir cap canvi revolucionari, fins i tot per més doctes de bona fe que poguéssim suposar als seus predicadors. Només un alineament conscient a les files dominadores, o bé, en el millor dels casos, la manca de consciència política, poden portar a preconitzar aquesta via, que no pot tenir altre qualificatiu que de reformista.

La independència i la Revolució només són possibles, per pròpia definició, amb la desaparició total del sistema actual, legalitat inclosa, única garantia real d'independència. I això, evidentment, no ens serà fàcil d'aconseguir, perquè la burgesia i el seu instrument, l'Estat centralista, no cediran pas, per les bones, cap dels seus privilegis, ni tan sols en una suposada i ben hipotètica victòria electoral dins la seva pròpia legalitat, ja que, per lògica, cada classe social defensa els seus interessos amb tots els mitjans al seu abast. L'única manera possible és la força,

TERRA LLIURE

DECLARACIÓ DE PRINCIPIS

Gener 1984

que al capdavant és l'arma que utilitza realment l'Estat darrera la careta democràtica, independentment de quina sigui la família política que jugui el paper de governant.

El poble treballador català pot proveir-se d'una organització armada que sigui la seva forma de pressió, de coacció i d'enfrontament violent contra el sistema que l'oprimeix i l'explota. Això és possible i depèn exclusivament de la seva pròpia voluntat i de la seva consciència com a poble treballador i com a poble català. En la nostra història hi ha prou exemples ben aclaridors que avien la combativitat del nostre poble, tant en la lluita d'alliberament nacional com en els seus aspectes de lluita de classe. Això no obstant, el que volem plantejar-nos ara no és pas si és possible o no de crear aquesta dinàmica armada, sinó com cal que sigui i quina és la seva funció estratègica dins el procés revolucionari independentista global. Partim del fet que no es tracta d'exercir la lluita armada per si mateixa, sinó que cal saber quina és la seva funció i quins són els seus objectius, militars i polítics, en posar-la en pràctica cada moment.

Descartem l'acció armada justificada exclusivament per si mateixa. Mai una guerra no s'ha limitat a ser una confrontació militar sense cap més plantejament, sinó que en cada confrontació, cada bandol preveu i calcula atesa la seva tàctica, les possibles reaccions de l'enemic, els riscos que comporta l'acció militar i política que pot assolir. Per a nosaltres, doncs, per portar a terme la lluita armada als Països Catalans ens cal partir d'anàlisis semblants.

Per una banda, excloïm d'antuvi la possibilitat d'un enfrontament directe entre el poble d'un estat contra un altre. Partint d'un estat o de poble oprimit al si d'un Estat imperialista, no podem disposar mai d'un arsenal i de capacitat operacional igual o comparable al de l'Estat opressor. Un plantejament així seria absurd, suïcida, i fora de les nostres possibilitats. Aquest ha estat un mètode reserat en alguns països del tercer món, en algunes conjuntures favorables. Cada cop més, però, l'imperialisme intervé directament per ofegar qualsevol transformació revolucionària en aquells llocs que considera part de la seva òrbita d'influència.

Tornant al nostre cas, veiem que la lluita armada continua essent necessària i possible. Necessària políticament, per a obrir contradiccions en el sistema, per a mantenir un esperit cada cop més alt de combativitat, per a demostrar la vulnerabilitat d'un sistema que ens volen fer creure totpoderós, per a obrir espais de control i de poder popular, així com de clarificació política i per a debilitar l'estructura opressora. Acabem de dir que no ens serà possible un enfrontament militar directe i, per tant, una victòria militar clàssica, però el que sí que ens és possible, a mesura que anem avançant, és d'atacar cada cop més a fons els punts neuràlgics del poder opressor, exercint així un desgast progressiu del sistema i constituint un element que trenca l'estabilitat i la cohesió desitjables per a mantenir eternament qualsevol poder, i un esperit que accentua les tensions i les contradiccions internes i externes del mateix sistema, tant a nivell material (militar i econòmic) com a nivell ideològic (polític i social).

Pensem, doncs, que la nostra no serà una victòria militar, sinó un procés llarg, on les forces polítiques revolucionàries convé que vagin fent avançar el combat ideològic i l'autoorganització del poble, paral·lelament a aquesta lluita armada, que cada cop haurà de ser més precisa en la tria dels seus objectius, cosa que no està pas renhida, quan calgui, amb la contundència ni amb la importància de cada acció de cara a l'enemic. En el nostre context de democràcia burgesa avançada i d'Estat policial sòlid i que no pas invulnerable, l'acció revolucionària i la lluita armada en concret és una lluita més susceptible i necessitada de clandestinitat que enllot, i, d'altra banda, més necessitada que cap altra de capacitat política de selecció i de planificació absoluta de les accions. Això no vol pas dir que sigui més o menys difícil, ni tampoc no pretenem mitificar-la: és una opció a l'abast de qui

sevol treballador català, que no requereix res més que un nivell mínim de consciència i de voluntat revolucionàries. És una lluita armada i una organització armada popular, i no pas d'especialistes.

Estem convençuts que la pressa de consciència nacional i l'inici d'un procés revolucionari a Catalunya-Nord estan fortament condicionats, encara que no amb una dependència absoluta, pels avenços del procés de lluita als Països Catalans del Sud, a causa del major pes demogràfic, industrial i cultural d'aquests. Per això la nostra lluita comença al Sud, la qual cosa no exclou la intervenció al Nord en el moment en què la pròpia dinàmica de la lluita així ho requereixi. Creiem que en el tard o d'hora inevitablement amb l'Estat francès, no serem nosaltres els primers a actuar.

La implantació del poder popular és un objectiu a llarg termini, però és ja des d'ara que comencem a exercir, poc o molt, totes aquestes funcions, per més embrionàriament i primària que sigui. Caldrà comptar també amb totes les noves situacions i conjuntures que puguin aparèixer tard o d'hora, i amb l'evolució mateixa de la tècnica i la societat en els anys futurs immediats. Però precisament perquè sabem que és un camí llarg i complex convé començar al més aviat possible i tenir la màxima capacitat per a anar afrontant les situacions a mesura que es plantejgin i per a anar creant les condicions cada cop més favorables per a produir els avenços revolucionaris desitjats.

De fet, creiem que hi ha tres condicionants que comptaran per separar a l'hora d'establir la nostra estratègia militar i la nostra tàctica. Un és la realitat de cada moment i de cada situació, i en especial l'estratègia mateixa de l'enemic (és a dir, l'Estat i totes les seves institucions, sense oblidar el reformisme que li presta suport i l'alimentat), així ens exigeix de tenir els ulls ben oberts, de posseir una capacitat d'anàlisi política i militar profunda i seriosa, actualitzada, que permeti una certa possibilitat de previsió. El segon condicionant serà el nivell de consciència del nostre poble i, per tant, el nivell de comprensió política de l'acció armada de cada moment així com el grau de combativitat política necessari per a avançar paral·lelament amb la lluita armada; això vol dir estar especialment al corrent de tota l'activitat, debats, contradiccions, necessitats i projectes del poble treballador català i del moviment independentista en concret. El tercer condicionant és la nostra pròpia capacitat operativa, tant de bona estructuració organitzativa com de capacitat d'acció i de preparació militar i política, això ens obliga a una atenció constant per a millorar-nos, a una autoridat permanent, a una agilitat de rectificació quan convingui i, en definitiva, a vetllar per la màxima responsabilitat, per la preparació i pel bon funcionament de tots els qui en som militants.

5. LA TÀCTICA. ELS FRONTS DE LLUITA.

Exposat el nostre objectiu final, la construcció de l'Estat Socialista dels Països Catalans, i analitzada posteriorment la nostra estratègia de lluita armada i el paper que té dins el procés revolucionari, passem a plantejar la forma tàctica de concreció en el moment actual.

L'opressió i l'exploatació capitalista, no la patim en una forma abstracta. Si bé és cert que respon a una concepció global de les relacions socials, humanes i de producció, en funció dels interessos de la classe dominant, aquesta opressió és concreta dia rera dia i moment rera moment en una infinitat d'aspectes de la nostra vida tant personal com, per descomptat, col·lectiva i de classe. Aquests aspectes concrets poden anar des de l'exploatació directa pel treball fins a la destrucció del patrimoni natural i de l'equilibri ecològic, o bé a la manipulació informativa, per dir només tres exemples.

De la mateixa manera, la nostra lluita i la nostra acció militar es concretarà a cada moment en accions determinades contra objectius determinats. És en aquest sentit que agrupem aquests possibles objectius en el que anomenem «fronts de lluita», segons la finalitat sectorial que persegueixen, però sense oblidar que la realitat que combatem és molt més global, així com també ho és l'alternativa que pretenem aconseguir i construir. Cal tenir sempre present que qualsevol acció ha de ser un avenç en la lluita global contra els Estats opressors i ha d'anar encaminada a la construcció del Socialisme.

A més a més, aquesta inevitable concreció material de les nostres accions també ha de complir una funció d'integrar els objectius i les reivindicacions més immediates al si de la lluita global, i al mateix temps ha de fer avançar sectors de la població que en principi puguin creure's afectats per un o altre problema concret.

En definitiva, doncs, els fronts de lluita en els quals ens proposem de treballar són:

— Al si del moviment obrer, fent costat amb la nostra acció militar a les reivindicacions i als interessos de la classe treballadora de la qual formem part. Com a treballadors catalans, no intentem fer pas paternalisme, sinó que combatem militarment per les reivindicacions de millors condicions de vida i de treball, contra la marginació de l'atur, i contra les reconversions fetes a l'esquena dels interessos del poble treballador, volem assumir com a classe el paper que ens pertoca en la lluita, tot veient que l'única alternativa a l'exploatació és l'independentisme revolucionari.

— En la defensa de la terra, contra les agressions de tota mena que pateix per part del capitalisme, en forma de centrals nuclears, indústries perilloses, contaminació de rius i mars, urbanització irracional del sòl, etc. Refusem l'ecologisme de la pastanaga i la bicicleta com una forma d'individualisme que no planteja alternatives globals al sistema.

— En la defensa de la llengua i la cultura catalanes, contra els intents de genocidi cultural i nacional, fets tant des del poder espanyol com per la política suicida de la burgesia catalana. No acceptem l'existència de dues comunitats ni de dues llengües com a un fet a perpetuar, ja que això només pot portar a la desaparició de la nostra llengua i de la nostra comunitat i a una divisió artificial del nostre poble treballador.

— Contra les ideologies tendents a perpetuar l'exploatació, i les pràctiques que se'n deriven. En aquest sentit, lluitarem contra el masclisme, el racisme, la propagació de creences i d'actituds que anul·lin la personalitat i fomentin la insolidaritat, i, en definitiva, contra el consumisme, l'individualisme i qualsevol altre element ideològic que tendeixi a perpetuar l'exploatació.

— Contra l'ocupació de la nostra terra i contra els aparells de l'Estat que la porten i la mantenen. Un poder que reforça i renova continualment la seva xarxa d'ocupació i de control militar, policíac, administratiu, polític i ideològic. En aquesta línia lluitarem de manera creixent en la mesura que ens ho permetin, d'una banda, els nostres recursos humans i materials, i d'altra banda, el grau de consciència del poble treballador català.

6. DIRECCIÓ POLITICA DEL MOVIMENT I PAPER DE L'ORGANITZACIÓ MILITAR AL SEU SI

La lluita armada és sempre un punt de referència clau, perquè és ella la que amb la seva acció, i per tant amb les seves decisions, obre les contradiccions i dinamitza els fronts de lluita. En aquest sentit, exercirà ben bé el paper de motor i d'avantguarda del moviment, ahora que genera moral i combativitat per les expectatives de victòria de la lluita global que ofereix.

Aquesta afirmació teòrica no ens ha de portar pas a mitificar qualsevol acció armada ni tan sols qualsevol organització pel sol fet de practicar-la. Hem de ser conscients que el moviment el formem tots i que la lluita d'alliberament la fem tots, cadascu des del lloc que ha triat. Totes les formes de combat independentista són complementàries i obligatòriament necessàries, des de la militància armada fins a les formes més elementals de militància de masses.

Per al seu propi caràcter ofensiu de lluita i d'organització clandestina, l'organització armada reunirà una sèrie de connotacions especials que fan que qualsevol decisió que prengui hagi de ser molt més valorada, perquè també les seves accions tenen una repercussió molt més ampla i decisiva en el front de la lluita i al si del moviment en general, i és aquest nivell de més gran responsabilitat que ha d'acabar convertint-la, per conseqüència lògica, en l'organització punta de l'independentisme revolucionari i ha d'ésser capaç de fer les anàlisis més correctes i profundes.

D'antuvi, doncs, tenim que l'organització militar ha d'exercir un paper importantíssim i essencial en la direcció del moviment. Això no obstant, dintre les organitzacions de masses i polítiques s'ha de ser igualment capaç de copsar totes les necessitats i la realitat del poble treballador català, atès el seu contacte directe i el treball obert i continu al seu interior, aportant una tasca de direcció política i d'interpretació correcta i ajustada de la realitat nacional i del nostre poble, fruit del treball polític de conscienciació ideològica, d'organització i de combat efectuat constantment al si del poble. Pensem que aquesta funció, també en principi, seria la corresponent als partits entesos com els col·lectius del moviment teòricament més cohesionats, més conscients i amb més capacitat d'anàlisi.

De tota manera, la direcció política del moviment no es constituirà pas per decret. Tot i que estem convençuts que, a la llarga, els qui estan cridats a exercir-la són, per definició, l'organització militar i els partits, serà en tot cas un paper assumit progressivament en funció de l'actuació pràctica i de la correcció de les seves anàlisis i de les seves iniciatives.

Per últim, creiem igualment important que existeixi un intercanvi d'informacions, d'opinions i d'anàlisis entre tots els col·lectius i organitzacions del moviment, i en especial entre el moviment polític i l'organització militar, inculciant que organització pugui no existir cap estructura de connexió.

CAIGUTS EN COMBAT

MARTÍ MARCO

FELIX GOÑI

PREU: 100 ptes./5 ff.

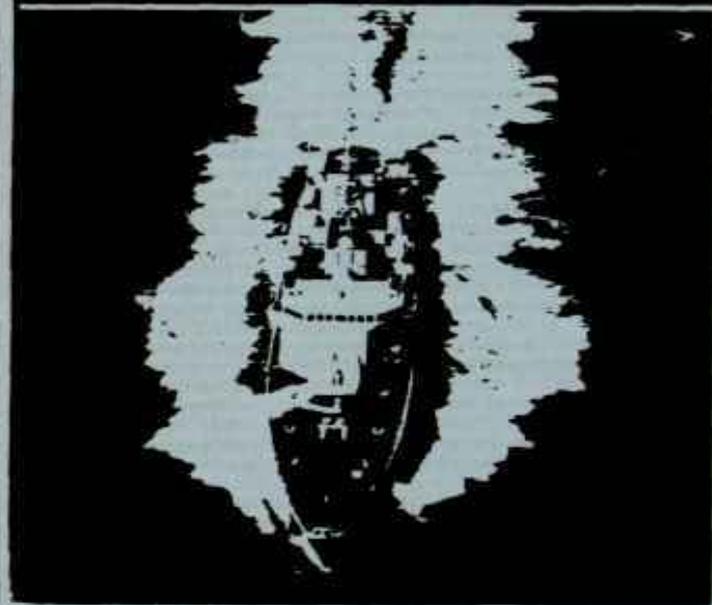
1r Edició 1981 I-28116/BL T.II.

REVISTA INTERNACIONAL DE DEFENSA

Año XVII

Nº 10/1984

Mensual

Reorganización de la defensa en España

por Francisco L. de Sepúlveda,
coronel del Ejército español

Las Fuerzas Armadas españolas están abordando una modernización que puede calificarse de profunda e histórica. Abarca todo el conjunto de la Defensa empezando por la estructuración orgánica hasta llegar al detalle de las unidades, los efectivos y los armamentos de que se va a disponer. Todo esto requiere una amplia labor legislativa y modificaciones de la composición actual de las Fuerzas Armadas, en especial del Ejército de Tierra, que hace unos cuatro años inició los estudios del llamado plan META (Plan General de Modernización del Ejército). El objetivo a alcanzar mediante este plan fue definido como «lograr un Ejército posible», esto es que responda a la capacidad del potencial humano, económico y tecnológico de la nación, y que sirva a la política de defensa que adopte España.

Marco político y ritmo de la reforma

La reorganización en curso no podía efectuarse rápidamente debido a tres razones. En primer lugar, por el propósito político de no provocar rupturas ni crear traumas en una colectividad militar sensibilizada por la evolución de la vida nacional que empezó en 1975, a la muerte del general Franco, tras un tercio de siglo de continuidad del régimen por él establecido. Aunque a nivel institucional las Fuerzas Armadas han aceptado

disciplinadamente el cambio, los sucesos del 23 de febrero de 1981 y ciertas tensiones ocurridas después aconsejaban prudencia; por otra parte, existe el precedente de que desde el siglo XIX las reformas militares intentadas en España siempre fracasaron, al tiempo que se produjeron más de cincuenta intervenciones del Ejército en la vida política de la nación. En segundo lugar, por el volumen y la cantidad de problemas que se habían acumulado a lo largo de tantos años. Por último, la crisis económica impedía la dedicación de grandes recursos financieros.

En consecuencia, la reorganización discurre de forma progresiva y con plazos de ejecución variables. En ciertos aspectos la reforma ya se ha beneficiado de medidas anteriores surgidas del plan META, entre ellas la ley de reserva activa (1981) que ha acortado unos dos años las carreras en activo. Tras un año de planificación, en 1984 se ha empezado por la reestructuración orgánica de la Defensa, seguida por la ley de plantillas (efectivos profesionales del Ejército) y la de retribuciones. A continuación van las leyes del servicio militar, objeción de conciencia, movilización, defensa civil, enseñanza militar, penal militar, disciplinaria, dotaciones, etc. En elaboración, la unificación de cuerpos de los tres Ejércitos (actualmente, cada uno tiene sus propios cuerpos de sanidad, jurídico, intervención y farmacia), simplificación de escalas, ascensos y destinos, etc., todo lo cual estará concluido en 1990, salvo la cuestión de las escalas a extinguir.

Casi 40 años con tres ministerios militares

Terminada la guerra civil, en agosto

REVISTA INTERNACIONAL DE DEFENSA

Año XVII

Nº 10/1984

ISSN: 0020-6512 (SZ)

- 1415 Editorial: Los rusos estaban allí
- 1417 Panorama de la Defensa
- 1423 Entrevista: Teniente general Lamberto Bartolucci, jefe del estado mayor general de las fuerzas armadas italianas
- 1431 Reorganización de la defensa en España (Coronel Francisco L. de Sepúlveda)
- 1445 El nuevo portaaviones soviético visto desde satélites (Armin Wattermann)
- 1455 El helicóptero de combate soviético Mi-28 — una nueva dimensión de la amenaza (Nikolai Cherkov)
- 1466 La fragata F2000 — la construcción naval francesa al servicio de las marinas extranjeras (Gerard Turbé)
- 1476 El misil Crotale Naval contra misiles antibuque (Gerard Turbé)
- 1481 La torre naval con cañón de 100 mm. Chevalon Loire Compact (Andrew Chuter)
- 1485 La red fija de detección magnética de Crouzet (Gerard Turbé)
- 1493 La variante sudáfricana Cistart del Centurion y otros materiales (Gerard Turbé)
- 1499 Nuevo radiotransceptor sudáfricano con variación lenta de frecuencia (Robert Boyle)
- 1509 Armas soviéticas, chasis estadounidense, radar y torreta franceses — el nuevo cañón bitubo automotor egipcio de 23 mm (Gerard Turbé)
- 1516 Puesta en servicio del primer buque británico de intervención submarina
- 1521 Nuevos materiales de la serie Mistral-Sadral (Gerard Turbé)
- 1527 Estimación de los costos — nuevo método de evaluación realista (Marc J. Knisch)
- 1534 La privatización de las Royal Ordnance Factories (David Butler y Teniente coronel Robert Jarman)
- 1539 Reacción estadounidense al reto japonés en el sector de las calculadoras electrónicas
- 1545 Noticias de la industria del armamento
- 1549 Algunos contratos militares recientes
- 1555 Sistemas de arma y materiales
- 1560 Simuladores de mantenimiento de carros — nuevos gastos y mejores normas de mantenimiento
- 1565 Entrevista con un industrial: Comandante Paul Murray, presidente de South African Armaments Corporation (Armcor)
- 1571 Calendario de las exposiciones previstas para 1984-85

de 1939 fueron creados los ministerios del Ejército, de Marina y del Aire con carácter autónomo y que hasta su desaparición, en 1977, estuvieron siempre a cargo de generales y almirantes. Como órgano de coordinación se estableció el Alto Estado Mayor, «órgano directivo de trabajo de la Defensa Nacional y coordinador de los tres Estados Mayores». En opinión del general Díez-Alegría, que fue su jefe en la última etapa, dicho órgano, «sin ninguna autoridad directa, resultó poco menos que inoperante».

A comienzos de 1977, dentro ya del nuevo sistema político instaurado en España, se creó la Junta de Jefes de Estado Mayor (JUJEM) que constituyó «el órgano colegiado superior de la cadena de mando militar de los Ejércitos». Desde este primer momento recibió la misión de «formular y proponer, para su aprobación por el Gobierno, el plan estratégico conjunto determinando el objetivo de fuerza conjunta». Unos meses después, tras 38 años de existencia de los ministerios militares, fue establecido el Ministerio de Defensa. Este Ministerio consistía, fundamentalmente, en una cadena de mando militar (JUJEM) y unos órganos de dirección de la rama político-administrativa a cargo de un subsecretario que debía ser general en activo. Aunque no se estipulaba que el ministro tendría que ser militar, los dos primeros fueron generales (Santiago y Gutiérrez Mellado).

En julio de 1980, el gobierno Suárez promulgó la Ley Orgánica de criterios básicos de Defensa Nacional y de organización militar. Hito importante de la estructuración española, recogió los mismos conceptos adoptados en 1977.

En esencia, el de cadena de mando militar y el de órganos administrativos, con clara separación entre ambos. Aunque los cargos de ministro y subsecretario llegaron a ser desempeñados por civiles, la cadena de mando militar retuvo lo que algunos políticos y medios de difusión calificaron como poder militar. Por otra parte, las atribuciones del presidente y del ministro de Defensa no estaban claramente definidas. Transcurridos pocos días de 1984, la estructura de la defensa española experimentó un cambio sustancial.

Estructuración actual de la Defensa

La primera Ley Orgánica de 1984 (5 de enero) reformó la de 1980, modificando esencialmente la organización (véase organigrama) y las atribuciones. Los cambios más relevantes en éstas se recogen en el cuadro 1.

Novedad importante es la creación del cargo de jefe del Estado Mayor de la Defensa (JEMAD) que viene a sustituir, con mayores atribuciones, la anterior figura de presidente de la JUJEM. Con independencia del mando colegiado militar que dicha Junta ejercía, su presidente carecía de voto de calidad en las decisiones, que eran adoptadas por unanimidad. Ahora, el JEMAD es el principal colaborador del ministro, de quien depende orgánica y funcionalmente en el planteamiento y ejecución de los aspectos operativos de la política militar. Además, en tiempo de guerra el Gobierno «podrá nombrarle general en jefe del mando operativo de las Fuerzas Armadas ejerciendo, bajo la autoridad del presidente del Gobierno, la conducción de las operaciones militares».

En la asignación de funciones a los altos jefes militares se repite varias veces la expresión «bajo la autoridad de» y «de quien depende», con referencia al presidente del Gobierno y al ministro de Defensa. Incluso el mando que se otorga a cada uno de los tres jefes de Estado Mayor sobre su respectivo ejército deben ejercerlo «bajo la autoridad y directa dependencia del ministro de Defensa». En todo el texto se diferencia entre «autoridad», a cargo del Gobierno, y «mando», que corresponde a los generales. Pero no se habla de «mando militar», de «autoridad militar» ni de «mando colegiado». Por esta ley orgánica deja de existir oficialmente la de-

nominada cúpula militar, que podía suponer una cierta autonomía de las Fuerzas Armadas frente al poder ejecutivo.

Veamos, ahora, el momento que vive en España la política de defensa y las modificaciones que se están introduciendo en la política militar.

Indeterminaciones para una política de defensa

Absorbida por sus problemas internos, España permaneció más de un siglo desconectada de Europa, que es su ámbito natural, y tan escasa participación se convirtió en aislamiento tras la II G.M. La política exterior española miró con insistencia hacia Hispanoamérica y varios países árabes en un «wishful thinking» de pocas realizaciones. En este marco, la política de defensa llegó a confundirse con la política interior. A partir de 1953, los sucesivos pactos, tratados y acuerdos suscritos con los EE.UU. alinearon de forma indirecta a España con la OTAN. Este panorama ha cambiado hoy de forma sustancial, pero, de hecho, persiste la indeterminación precisamente en el componente de mayor importancia con vistas a trazar una definitiva política de defensa. Se trata de la integración militar en la OTAN.

España solicitó el ingreso en la Alianza Atlántica en mayo de 1981, petición apresurada que fue muy bien recibida entre otras razones porque no incluía condiciones ni acuerdos sobre su integración militar en la compleja estructura de la OTAN. Un gesto de buena voluntad que no le abrió las puertas de la CEE. El resultado de las elecciones de octubre de 1982 complicó las relaciones con la Alianza, por la promesa de un referéndum sobre la permanencia en la OTAN y porque el partido ganador consideraba otras opciones defensivas al margen de los bloques. Mas no olvidemos que, antes de producirse este giro, la propuesta del gobierno de UCD llevada a la OTAN en junio de 1982 para que España ejerciese un mando unificado — a nivel de SACEUR, SACLANT y CINCHAN — abarcando el territorio peninsular, Baleares, Canarias y el Estrecho con Ceuta y Melilla, así como otra propuesta más modesta hecha en octubre del mismo año por la que todo el espacio español dependería del SACEUR, fueron acogidas «con sorpresa y consideradas irrealis-

tas» por la Alianza.

Aunque el Mediterráneo occidental no contenga problemas tan serios como el grecoturco en el oriental, la integración militar de España presenta muchas complicaciones. La fuerte personalidad de Portugal da lugar a recelos abiertamente expresados en cuanto a un mando unificado español y a cambios en el IBERLANT, en el que se encuentran las Canarias. La solución de convertir este archipiélago en un mando insular del SACLANT desagradaría a España y podría crear problemas con países africanos. Si en el golfo de Vizcaya se estableciera un mando español (BISCLANT) subordinado al EASTLANT británico, con independencia de tener que cubrir la costa francesa, daría lugar a suspicacias relacionadas con la eterna cuestión de Gibraltar y el mando GIBMED también británico. Un mando MEDOC sin incluir Gibraltar cambiaría poco las cosas y tendría que comprender la costa mediterránea de Francia. Finalmente, en cuanto a Ceuta y Melilla, recordemos el apoyo que los EE.UU. prestan a Marruecos.

Por parte de la OTAN, el realismo invocando en 1982 ha de llevarle a reconocer que la integración militar y económica de España a la Europa occidental van unidas, y con mayor razón en épocas de crisis. También, que el papel a desempeñar por España en la estructura militar de la OTAN debe estar en correspondencia con la importancia geoestratégica del territorio español y con el esfuerzo de organización defensiva que se está realizando. Si España se separa de la OTAN, la Alianza encargaría un daño de mucha mayor trascendencia que el refuerzo, sólo moral y sobre el papel, que recibió con su ingreso hace dos años.

Por el momento, y en tanto se clarifica la postura de España en Europa, su política de defensa concede prioridad al flanco sur y se esfuerza en conseguir un potencial aeronaval adecuado.

Hacia una política militar coherente

De acuerdo con el plan META, el Ejército español queda estructurado en tres núcleos: Cuartel General, Fuerza y Apoyo a la Fuerza. En cuanto a la Fuerza, el objetivo a lograr es de 5 divisiones (11 brigadas), 1 brigada paracai-

Cuadro 1: Atribuciones en materia de Defensa Nacional

Ley Orgánica de 1980

Ley Orgánica reformada de 1984

Ley Orgánica de 1980

Ley Orgánica reformada de 1984

Presidente del Gobierno

— Dirigir y coordinar la acción en materia de defensa.
— Ejercer la dirección de la guerra, asistido por la Junta de Defensa Nacional.

— Dirigir la política de defensa y ejercer su autoridad para ordenar, coordinar y dirigir la actuación de las Fuerzas Armadas (1).
— Dirección de la guerra, formulación de las directivas para las negociaciones exteriores y definición de los grandes planteamientos estratégicos y de política militar.
— Definir los grandes objetivos estratégicos, aprobar los planes que se derivan de esta definición, la distribución general de las fuerzas y proveer sus necesidades.

Junta de Defensa Nacional

(órgano superior asesor y consultivo del Gobierno en Defensa Nacional)
— Proponer al Gobierno las líneas generales sobre Defensa Nacional.
— Formular y proponer al Gobierno la política militar.

— Podrá asesorar a S.M. el Rey y al presidente.
— Emitir informe sobre consultas del Gobierno en Defensa Nacional e informar las grandes directrices de la política militar elaboradas por el ministro de Defensa.

Ministro de Defensa

— Ordenación y coordinación inmediatas de la política de defensa y ejecución de la política militar correspondiente.

— Por delegación del presidente, ejercer las facultades expresadas del art. 8º (1). Supervisar el estado de adiestramiento y eficacia operativa de las Fuerzas Armadas.
— Proponer al Gobierno los objetivos de la política de defensa.
— Elaborar, determinar y ejecutar la política militar.

Junta de Jefes de Estado Mayor

— Órgano colegiado de asesoramiento del presidente y del ministro de Defensa para la evaluación y conducción estratégica de las operaciones, y las medidas encaminadas a asegurar la máxima eficacia de los Ejércitos.

— Encuadrado orgánica y funcionalmente en el ministerio de Defensa.

— Constituida por el jefe del Estado Mayor de la Defensa y los jefes de E.M. de los tres Ejércitos.

— Prestar asesoramiento en la formulación del plan estratégico conjunto, supervisando su aplicación.

dista, 1 brigada aerotransportable y 1 brigada de caballería acorazada. Las 5 divisiones previstas serán 1 acorazada (con 1 brigada acorazada y 1 mecanizada), 1 mecanizada (con 1 brigada mecanizada y 2 motorizadas), 1 motorizada (con 2 brigadas motorizadas) y 2 de montaña (de 2 brigadas cada una). Además, unidades de reserva general con diversos regimientos y las guarniciones de Baleares, Canarias, Ceuta y Melilla (la primera de entidad de brigada y las otras tres con unas dos brigadas). Esta Fuerza supondrá unos efectivos de tropa de 195.000 hombres.

El despliegue de estas unidades no diferirá mucho del actual, por razones de infraestructura, pero la organización territorial experimentará cambios sensibles y se modifica su concepto operativo. Las 9 regiones militares del territorio peninsular pasarán a ser 6 (Central, Estrecho, Levante, Pirenaica oriental, Pirenaica occidental y Noroeste), que tendrán mando operativo sobre las fuerzas desplegadas en su demarcación y un mando logístico en cada región.

Con independencia de esta modificación territorial, el número de unidades se reduce notablemente. Desde la reorganización de 1965, había un total de 20 brigadas de infantería (el detalle de unidades puede verse en la RID 9/1979, pág. 1491). Aumentarán de 8 a 11 las brigadas encuadradas en las 5 divisiones (que no cambian), pero desaparecerán las 9 brigadas de defensa operativa del territorio (DOT) actuales. En compensación se crearán 6 grupos de operaciones especiales (GOE) en vez de las COE (compañías de operaciones especiales). Los efectivos de tropa sufren ya en 1984 una reducción de 20.000 hombres, lo cual implica la existencia de unos excedentes en el reclutamiento.

El tiempo de servicio se reducirá a 12 meses (la nueva ley establece entre 12 y 15) en tanto que ahora los soldados sirven 15 meses, aunque están realmente en filas 13. Pero será potenciado el voluntariado de instrucción técnica especial con tres o cuatro años de servicio, que cubrirá unas necesidades que los voluntarios actuales no atienden. Sólo el Ejército del Aire (con 19.420 voluntarios incorporados en 1983) ha venido nutriéndose desde hace años con este reclutamiento, mientras el Ejército (con 28.110) ha obtenido escaso rendimiento de él a causa del poco tiempo de servicio real (15 meses), y la Armada ha contado con una cifra reducida (400 hombres).

Las reformas a introducir en la Armada y el Ejército del Aire son de menor envergadura que las del plan META para el de Tierra. Tanto en organización como en efectivos, aquellos dos ejércitos se anticiparon de forma notable. En 1970 la Armada puso en vigor su ley orgánica que instituyó la figura de almirante jefe del Estado Mayor de la Armada y se estructuró en Cuartel General, Fuerza Naval y Organos Logísticos. En 1977, el Ejército del Aire se organizó de modo similar en Cuartel General, Fuerza Aérea y Logística Aérea. Más que en la reorganización orgánica y de personal, los problemas de la Armada y del Ejército del Aire se centran en el desarrollo de los programas de reposición de buques y aeronaves cuyo ciclo de vida operativa está agotándose.

Limitaciones presupuestarias hacen imposible resolver con rapidez los problemas de cuadros de mando, material e infraestructura. El detalle de las limitaciones y de los problemas es el siguiente:

Cuadro 2. Mandos y efectivos del Ejército español

Año	Generales	Jefes y oficiales	Tropa
1882 ¹	423	14.340	99.813
1898 ²	300	23.100	345.093
1900 ³	285	21.247	110.926
1931	258	21.996	94.000
1936	706	16.343	155.000

¹ 1882: Antes del intento de reforma de Simón Castro. 1898: Guerra con los EE.UU. (Cuba y Filipinas). 1900: Reducción tras perder las Colonias. 1931: Instauración de la República. 1936: Inicio de la Guerra Civil.

² Generales en activo. El total se aproxima al doble.

³ Incluye Guardia Civil y Carabineros (Cifras del O.R. Headrick).

Cuadro 3. Efectivos profesionales de las Fuerzas Armadas

	Ejército		Armada		Aire	
	1973	1982	1973	1982	1973	1982
Jefes	4.814	6.901	1.880	1.872	1.731	1.846
Oficiales	15.259	14.827	2.042	3.011	2.797	2.376
Suboficiales	13.344	17.456	5.038	6.573	7.139	7.662
		39.274	8.957	11.456	11.667	11.884

Las limitaciones presupuestarias

La profunda reorganización militar se está llevando a cabo en medio de una seria crisis económica. El desempleo afecta al 18% de la población laboral. La tasa de inflación, aunque en retroceso, sigue en dos dígitos (14% en 1982 y 12,2% en 1983). El déficit del Estado aumentó en un 15,4% en 1983 y equivale al 5,4% del producto interior bruto (PIB). La deuda exterior es del orden de 30.000 millones de dólares. El comercio exterior alcanza una tasa de cobertura del 68%. En estas condiciones, el gasto público se ve limitado y no es posible incrementar fuertemente el presupuesto de Defensa.

España ha mantenido siempre unos gastos militares moderados, pero el rendimiento obtenido ha sido inferior al que correspondería a los recursos aplicados. Esto se debió, principalmente, a defectos de estructura y a exceso de personal, en especial en el Ejército. Hasta 1978, cada ejército dispuso de un presupuesto propio. Entre los tres ejércitos, el presupuesto militar representó alrededor del 16% del nacional y en % del PIB se movió alrededor del 1,8. En la distribución entre ejércitos, el de Tierra contó con una parte superior a la normal en el mundo y, en cuanto a la proporción de lo dedicado a los tres conceptos clásicos (personal, funcionamiento y material e inversiones), existieron serias anomalías. Ejemplo representativo lo constituyen los presupuestos de 1977:

	% del total	% personal	% funcionamiento	% material
Ejército de Tierra	55,3	70	10	20
Armada	22,6	44	15	41
Ejército del Aire	22,1	47	16	37

A partir de 1977, el establecimiento de un Ministerio de Defensa inició un proceso tendiente a corregir las diferencias y coordinar los gastos militares, proceso que avanzó con lentitud debido a que la estructura y las atribuciones de la JUJEM dieron lugar a tensiones en el «reparto del pastel», principalmente a causa de la asignación al Ejército del Aire. Uno de los objetivos básicos de la reorganización actual consiste en equilibrar las inversiones en cada ejército, y para ello se ha puesto en práctica el sistema de presupuesto por programas a propuesta de cada ejército. La cantidad de programas pendientes y las limitaciones económicas hacen que, en 1984, sólo 56 del centenar de programas soli-

citados puedan recibir fondos. En 1983 se incrementaron los presupuestos para funcionamiento (34%) y para material (11%), y en 1984 este último ha recibido prioridad.

Puede ser que por primera vez en la historia española, en 1984 el presupuesto para personal supone alrededor del 50% del total de gastos militares. El exceso de profesionales no sólo es un problema del Ejército sino de toda la administración española (131.000 profesionales, incluida la Guardia Civil, de un total de 1.470.000 funcionarios), que también adolece de excesivos cuerpos (300) y escalas (1.000). Las retribuciones de los militares experimentaron entre 1978 y 1983 un decrecimiento de poder adquisitivo que, por término medio, se ha evaluado entre un 17 y un 21% según los empleos. La reciente ley de retribuciones requerirá fondos especiales con carácter temporal hasta que se haya procedido a la reducción de plantillas. Dentro del presupuesto del Estado, el correspondiente a Defensa lleva una línea decreciente, de forma moderada pero mantenida. De un 13,17% en 1978 ha pasado a un 10,24% en 1984, lo que representa algo más del 2% del PIB. Pero debe tenerse en cuenta que el presupuesto de gastos militares no incluye a la Guardia Civil ni las pensiones de los retirados y viudas de militares.

La reducción de cuadros de mando

La Ley de plantillas del Ejército aprobada por las Cortes españolas en abril de este año acomete un problema tan viejo que arranca del ejército nacional surgido de la guerra de independencia (1808) contra la invasión napoleónica. Según S.G. Payne, al terminar ésta en 1813, «cerca del 75% de los oficiales, entre 11.000 y 12.000, se quedaron sin mando de ningún tipo». El exceso de cuadros ha sido una constante hasta la época actual, tal vez porque la inestabilidad política hizo imposible una reforma militar efectiva. Tanta inestabilidad que en el período 1813-1900 se sucedieron 189 ministros de la Guerra. El cuadro 2 da una idea sobre los efectivos de mandos y tropas en años significativos.

Las terribles bajas sufridas por los cuadros de mando en la guerra civil de 1936 pudieron haber solventado este viejo problema. De 106 generales al empezar la guerra, en 1939 sólo quedaron unos 20 en activo por fusilamiento, muerte, expulsión o exilio de los restantes. Otro tanto sucedió con los jefes y oficiales, de los que continuaron en el

servicio menos de la mitad. Pero durante la guerra fueron nombrados 22.180 oficiales provisionales, 9.758 de los cuales se convirtieron en profesionales. En 1942 volvió a abrir sus puertas la Academia General Militar, de la que han salido 38 promociones con un promedio de algo más de 300 oficiales por año, a los que hay que añadir otro centenar de oficiales de los cuerpos (sanidad, jurídico, etc.). A principios de 1984 habla en activo (grupo de mando) 8.214 jefes y oficiales de esta Academia y 2.500 de los cuerpos. La saturación de los escalafones hizo que los oficiales de algunas promociones permanecieran hasta 21 años en los empleos de teniente y capitán. En la actualidad, dentro de cada empleo la edad más frecuente en la escala de mando de las cuatro armas es la siguiente: coronel, 56 años; teniente coronel, 52; comandante, 45; capitán, 33; y teniente, 25. Ahora se ha reducido el número de cadetes a ingresar cada año en la Academia a 189 (más 20 para la Guardia Civil).

El problema de exceso de cuadros de mando en las Fuerzas Armadas españolas se complicó en los últimos años por la política seguida en cuanto a creación de escalas y ascensos de suboficiales. Como se observa en el cuadro 3, únicamente el Ejército del Aire mantuvo equilibradas las plantillas. En el de Tierra, la tradicional falta de oficiales y suboficiales de complemento o de carrera corta (*short career*) que no engrasan los cuadros profesionales, sistema utilizado por todos los ejércitos modernos, ha originado una extraordinaria cantidad de oficiales procedentes de suboficial. Hay ahora más de 4.200 capitanes y tenientes de esta escala auxiliar y más de 1.200 de la escala especial de mando que tienen detrás, respectivamente y aspirando acceder a ellas, a 6.700 suboficiales antiguos (35-40 años) y más de 7.000 sargentos de la escala de mando y especialistas de 15 ramas, cuyas numerosas promociones salen año tras año de la Academia General Básica de Suboficiales creada en 1974 (el ingreso en esta ha sido reducido de 1.950 a 730 hombres). Los cuerpos auxiliares de especialistas (500), el de oficinas militares (1.360), el de músicos (770), etc.

La reducción de mandos a practicar significará pasar de los 41.504 de 1983 a 35.213 en 1990. Por empleos habrá las siguientes reducciones: tenientes generales (de 19 a 10), generales de división (51-35), generales de brigada (130-98), coroneles (960-600), tenientes coroneles (1.969-1.475), comandantes (3.524-2.870), capitanes (7.228-5.995), tenientes (9.093-6.450) y suboficiales (18.530-17.470).

En lo que respecta a la Armada y el Ejército del Aire, está prevista una reducción del 8% aproximadamente de sus efectivos profesionales, lo que supondrá la supresión de unos 800 y 1.000 empleos respectivamente. Como en el caso del Ejército de Tierra, la acomodación a las nuevas plantillas se realizará a lo largo de varios años.

Una nueva política de armamentos

Desde que en 1953 se firmó el acuerdo defensivo con los EE.UU., las Fuerzas Armadas españolas se abastecieron con armamento y equipo americanos. Esto resultaba obligado en ciertos materiales — especialmente vehículos acorazados y aviones a reacción —, pero no en otros. Al tiempo que todo el transporte por las carreteras españolas

era cubierto por camiones nacionales *Pegaso* y los ciudadanos se motorizaban con coches SEAT, las Fuerzas Armadas utilizaron varios millones de vehículos norteamericanos usados, muchos de ellos procedentes de Corea, cuyo mantenimiento y consumo resultaban gravosos. Hasta 1970 el Ejército no empezó a recibir los primeros vehículos nacionales que equipan hoy a todas las unidades. Algo parecido sucedió con los equipos de transmisiones. La dependencia armamentística de los EE.UU. retrasó, en consecuencia, el desarrollo de la industria nacional.

Por otra parte, no existieron prácticamente contrapartidas, a excepción de algunos contratos de fabricación de municiones dentro de programas *off-shore*. La ayuda militar consistió, en términos financieros, en créditos para comprar material americano y en ciertas donaciones. En los últimos años, el montante de los créditos es del orden de 400 millones de dólares por año. En 1983, España contrató con los EE.UU. por valor de 3.300 millones de dólares, correspondiendo la mayor parte de esta cantidad a la adquisición de 72 aviones F/A-18, con el compromiso de importantes contrapartidas. Sin embargo, a primeros de 1984, perdió frente al *Sherpa* británico el contrato de 18 C-212 *Aviocar* (400 aviones ya vendidos) ofertados por 80 millones de dólares a los norteamericanos.

Para diversificar sus compras, España se inclinó en los años 70 hacia Francia. Además de construir con licencia 4 submarinos de la clase *Daphné* y otros 4 de la *Agosta*, se adquirió el siguiente material con grados variables de participación. En aeronaves, 30 *Mirage III*, 72 *Mirage F-1* y 25 helicópteros, así como misiles *Matra 530* y *Magic*. En armamentos terrestres, 300 carros AMX-30 producidos en España en una proporción del 90%, 140 blindados Panhard, radares *Rasura* y misiles contracarro *HOT* y *Milan*. Muy recientemente se ha adoptado el misil tierra-aire *Roland* (18 lanzadores y 500 misiles); el valor del pedido es de unos 200 millones de dólares y el mismo comprende importantes contrapartidas, entre ellas la fabricación de 6.000 cabezas de guerra para la exportación. Últimamente se ha llegado a acuerdos de cooperación con otros países, en especial con la República Federal de Alemania.

La política del ministerio es clara en este sentido. España no será más un país comprador de armamento ni fabricará con licencia, sino que exigirá contrapartidas en forma de compensaciones, cofabricación y transferencia de tecnología. Pese a las dificultades económicas, se cumple una ley de dotaciones de 1982 que supone una inversión anual del 2,04% del PIB hasta 1990, con un desembolso que puede llegar a 16.000 millones de dólares. Al tiempo de escribir este artículo tenían que decidirse los contratos de 30 helicópteros (*Blackhawk* o *Super Puma*), de 36 lanzadores y 400 misiles contracarro (*HOT* o *TOW 2*) y de 500 carros de combate, que ascenderán, respectivamente, a 120, 20 y 800 millones de dólares.

El Ejército necesita sustituir a medio plazo 300 AMX-30, 110 M-48 y 400 M-47E2 (modernizados en España con motor diesel y cañón de 105 mm.), y va a hacerlo con el carro denominado *Lince* que, según precontrato con Krauss-Maffei, utilizará tecnología del *Leopard II* y en parte del *Leopard III*. España cuenta ya con experiencia en la producción de vehículos acorazados, obtenida con los AMX-30 y el desarrollo del VCI modelo BMR-600, de los que el Ejército tiene ya 250 en servicio y

otros tantos contratados. Cabe precisar que Egipto encargó 600 BMR y 3.000 camiones de tipo militar por valor de cerca de 1.000 millones de dólares, además de haberse concluido numerosos contratos con otros países. En los últimos años, la industria naval ha construido las fragatas *Baleares* (5) con tecnología americana, las corbetas de concepción española *Descubierta* (9, dos de ellas vendidas a Egipto y una a Marruecos) y tiene en avanzado estado el portaaviones *Príncipe de Asturias*. En espera de recibir fondos están 3 fragatas FFG-7 y en proyecto la participación con países de la OTAN en la fragata de los años 90 y en el avión ACA. Otro campo en el que se intensifica el esfuerzo es el electrónico. El plan electrónico e informático nacional supondrá unas inversiones estatales y privadas de 3.000 millones de dólares con vistas a satisfacer las necesidades propias y a la exportación.

La industria española de armamentos proporciona trabajo a 33.000 personas en las empresas estatales y unas 25.000 en las privadas, y se espera emplear en total a más de 100.000 en 1990. Las exportaciones representan un 30% de la producción y aumentan a ritmo sostenido (su valor alcanzó 740 millones de dólares en 1983, frente a 630 millones en 1982). Se pretende el autoabastecimiento de las necesidades nacionales en un 60% y la consiguiente adquisición de la tecnología precisa.

Acogida de la reorganización

Inevitablemente, toda reorganización importante ocasiona frustraciones y trastornos en las personas. En este sentido, se intenta que en la actual se reduzcan al mínimo. Es de justicia que sea así porque los militares ahora en activo no son responsables de anteriores defectos de política militar. La lealtad con que los profesionales sirvieron en tiempos del general Franco fue, salvo contadas excepciones de alto nivel, absolutamente desinteresada y respondió a razones morales y de formación recibida. Sus retribuciones siempre fueron bajas, la actividad profesional y los medios disponibles muy limitados, al igual que sus expectativas de carrera. Ahora, en los empleos superiores son muchos los que ocupan destinos burocráticos sin opción a ejercer mando de unidades. Y debe destacarse que en los largos años de austeridad y sacrificio estos hombres mantuvieron un admirable espíritu militar. Por otra parte, el nivel profesional es bueno, según acreditaron cuantos han participado en ejercicios con otros ejércitos y los cerca de 2.000 que se graduaron en escuelas militares de los EE.UU. y de otros países. La actividad profesional (maniobras, ejercicios, etc.) ha aumentado mucho en los últimos cinco años y está repercutiendo en la capacidad de los mandos. En consecuencia, el Ejército *posible* que persigue el plan META es perfectamente posible.

Las Reales Ordenanzas de 1978 introdujeron conceptos modernos tales como la subordinación de la obediencia militar al mandato de las leyes, el respeto a la Constitución y a las libertades y derechos, la no participación en actividades políticas, etc. Pero no alteraron un espíritu y una tradición militar que tienen un arraigo de siglos y forman parte de la personalidad de los militares españoles. Estos, en definitiva, son conscientes de la necesidad de conseguir unas Fuerzas Armadas bien estructuradas.

Cuando la gran mayoría de los medios de comunicación, se hacen eco de todas las declaraciones que afectan en alguna medida al tema de las negociaciones, la organización armada vasca ETA ha hecho llegar a esta revista un extenso comunicado bajo el epígrafe «Al pueblo vasco». El folleto que, en euskara y castellano, consta de 32 páginas, debidamente identificadas con el sello de la organización armada, tras realizar una valoración de la situación actual y los antecedentes, aporta una serie de documentos sobre el tema de las negociaciones. A continuación, reproducimos íntegramente el contenido de dicho comunicado.

ETA habla sobre las negociaciones

•ETA, Organización socialista, revolucionaria, vasca de liberación nacional, considera necesario informar al Pueblo Vasco sobre las diversas propuestas, para entablar contacto, recogidas de varios "emisarios" e intermediarios del Gobierno español. Estas propuestas las han llevado a cabo mediante personas o instituciones del mundo político, eclesiástico, llegando a utilizar a elementos totalmente marginales en la sociedad vasca como puede ser la "Txakurra-da" (Policía Española).

Es un paso del Gobierno Socialdemócrata español que no supone una medida policial más, que lejos de buscar la salida democrática que supone a través de la alternativa KAS, intenta doblegar a la Resistencia Vasca. Siendo pues una postura represiva, común a la de anteriores Gobiernos españoles, pero, que desarrollada por el Partido Socialista Obrero Español (PSOE) ha adquirido elementos nuevos a reseñar;

Acoso sistemático al entorno de ETA y Ofertas de Reinserción-Rendición.

Para comprender estos elementos hay que ver en qué condiciones llega el PSOE al Gobierno español, como prepara su ofensiva y cómo la despliega con el "Plan ZEN".

Estado de la reforma española

•Todos sabemos que fueron los Poderes Fácticos quienes aceleraron la crisis del Gobierno español, formado por la Unión de Centro Democrático (UCD); Primero la oligarquía Financiera española descomponen (UCD), para posteriormente ser los Militares quienes le dan el golpe definitivo en el famoso 23 de Febrero de 1981 (23F), cuando toman el Parlamento español por las armas:

Sin duda alguna, pues, viendo la necesidad de estabilizar definitiva-

mente la Reforma Española, los Poderes Fácticos optan por utilizar al PSOE con su bagaje histórico favorable. De esta forma, uno de los puntos claves en la segunda fase de la Reforma como es la definitiva integración en la OTAN al estar el PSOE en el Gobierno sería más factible. Hoy constatamos que mientras que el PSOE, cuando estaba en la oposición, se posicionaba en contra de la entrada en la Organización del Tratado del Atlántico Norte, ahora que gobierna se muestra favorable.

Si. El PSOE contaba con las condiciones idóneas para iniciar la segunda fase de la Reforma. Además de estar integrado en la Internacional Socialista, lo cual serviría para hacer entrar a "España" en las instituciones occidentales sin rechazo por su pasado franquista, contaba con el sindicato UGT (Unión General de Trabajadores) para llevar la Reforma a buen puerto. Hoy constatamos que

SUMARIO

- 4 Jendek.
- 5 Editorial.
- 6 Cartas.
- 7 Hemeroteca.
- 8 Crónica de Euskadi.
- 10 ETA habla de las negociaciones.
- 19 Xabier Amuriza: Haizelurreko Berrimetroa.
- 20 Presos políticos navarros al reformatorio de comenes.

- 23 Eva Forest: Onintze en el país de la democracia.
- 24 Hace 10 años: La apertura democrática.

- 26 Salud: Cómo aportar tu granito de arena a la ciencia popular de la salud.
- 28 Drama y barbarie en el sector naval.
- 31 Crónica de Estado: Ni tan joven ni tan democrata.
- 32 El turbio cariz político de la INTERPOL.
- 35 Crónica internacional: La «democracia» en Uruguay.
- 36 Suiza, paraíso de la especulación imperialista.

- 39 Bertsolaría.
- 41 Hitzontzia.
- 42 Ecología: UFA-Fabrik, cinco años de experiencia en comuna.
- 44 Satur Abón: Al encuentro del arte.
- 45 Deportes: El basket, una moda a perpetuarse.
- 46 Crítica de libros.
- 49 Cine.
- 50 Punto y Broma.

la Oligarquía Financiera española había previsto utilizar a este sindicato, así como al resto de sindicatos reformistas, para desmovilizar a la clase trabajadora de los Pueblos del Estado. Y en esta línea mientras estos sufren una represión sin precedentes: Aceriales; Sector Naval; Altos Hornos, Sector pesquero... miles y miles de puestos de trabajo desmantelados sin respeto, la UGT se pliega a la voz de mando de los Patronos.

En la primera fase de la Reforma estaba previsto que ETA y el conjunto del MLNV iban a ir desapareciendo poco a poco, o por lo menos quedar muy debilitados, lo suficiente como para darles el toque final en la segunda. Pero, a pesar de las leyes excepcionales y la continua represión, como a pesar de la alternativa "Vascongada del Estatuto de Gernika" que el Estado opresor español y la burguesía vasca ponen en marcha, las organizaciones del MLNV continuamos afianzando el proceso de liberación nacional. Si, aunque el Partido Nacionalista Vasco (PNV) opta por la vía vascongada, las organizaciones del MLNV conscientes de que ésta vía está cerrada con la constitución española que impide el autogobierno para Euskadi Sur, se estructuran y reafirman los puntos mínimos para abrir las vías de solución: la Alternativa KAS.

Ofensiva

En estas condiciones, el Gobierno español de la mano del socialdemócrata Felipe González que gana las elecciones y que coincide con los Poderes Ficticios en defender la unidad de "Una España Grande Libre", la misma que defendía Franco, lanza una Ofensiva de Aniquilación Político-militar contra las organizaciones del Movimiento de Liberación Nacional Vasco (MLNV).

La estrategia de esta ofensiva es el acoso policial psicológico a los militantes vascos, éste se pone en marcha bajo la acción: policial, social, legal y política, para presionar y erosionar su resistencia. La acción se dirige fundamentalmente contra los sectores de apoyo y simpatía hacia ETA, procurando hacer diana en los sectores más allegados "familiarmente" a la organización: familiares, amigos, presos y exiliados. Esto se hace así porque siendo imposible acabar políticamente con ETA, no les queda más remedio que intentar aislarle eliminando su entorno, para una vez de estar arrinconada exigirle la rendición.

Algunos aspectos del plan táctico: «El Plan ZEN»

«En la planificación de esta ofensiva la Dirección de la Seguridad del Estado y el Ministerio del Interior españoles elaboran un plan para mantener los intereses del Estado intactos. En nuestro caso, para continuar sometiendo a Euskadi Sur a las leyes, necesidades e intereses de la oligarquía española. Este es el "Plan ZEN" (Zona Especial Norte).

A través de este plan el Estado español quiere obtener la iniciativa a corto plazo en el enfrentamiento que el Jefe de la Guardia Civil, General Casinello, ha calificado como la "guerra del norte" contra ETA, y de esta manera estabilizar su ocupación militar en Euskadi Sur.

Un dato importante a señalar es que para obtener la iniciativa contra el MLNV su planificación se ve necesitada de profundizar en el conocimiento de las organizaciones que lo componen. Y por este motivo, entre otros, se multiplican las continuas detenciones, interrogatorios bajo torturas y secuestros temporales de numerosos militantes vascos.»

Intoxicación informativa

En la planificación del "Plan ZEN" hay una primera fase de intoxicación informativa que se realiza a través de los medios de comunicación, no importa que para ello se tengan que comprar a periodistas o incluso medios de comunicación. En ella se trata de hacer asumir a la opinión pública que el conjunto del MLNV, y más particularmente ETA, somos un grupo "sectario y decadente, frustrados, fascistas, traficantes" y que nuestra lucha no es para alcanzar logros políticos ni sociales, sino, producto de una enfermedad que por otra parte nos impide vivir en una sociedad moderna; La palabra "Gudari", utilizada por el Pueblo Vasco para manifestar su estima al militante de ETA, en la planificación del "Plan ZEN" se prevé sustituirla en la mente de las personas por la de "Terrorista".

(Plan Zen: cpto. IV-2.5) Acciones en los medios de comunicación social mediante difusión de noticias falsas, empleo de una semántica que no favorezca a las empleadas por las organizaciones Vascas.

Se pretende conseguir, insistiendo en los medios de comunicación, incidir en la opinión pública para que confunda la lucha de liberación nacional del Pueblo Vasco como si fuera una lucha dirigida contra la

llamada Joven Democracia española.»

Colaboración francesa

Dentro de la extensa planificación del "Plan Zen" está la de obtener colaboración. Es en este capítulo donde el Gobierno socialdemócrata español ha desarrollado un elemento diferente con los anteriores: la utilización de la Internacional Socialista.

Mientras en Euskadi Sur el entorno sociopolítico de apoyo y simpatía hacia ETA sufre uno de los mayores cercos represivos: endurecimiento contra los prisioneros vascos en las cárceles españolas, multiplicación de detenciones, aprobación de leyes excepcionales... el Gobierno de "España" envía a sus ministros a los países extranjeros donde residen los exiliados vascos para así completar su ofensiva.

El Gobierno francés que ve una oportunidad inmejorable para aprovecharse de la situación: negociar a costa de los refugiados vascos para sacar contrapartidas al Gobierno español, decide colaborar abiertamente en la ofensiva general, atacando a los refugiados vascos residentes en Euskadi Norte. Esta colaboración se comienza a fraguar a finales del 82 (Anexo I pág. 9), pero su plasmación sangrienta aparece en octubre del 83 en el surgimiento del GAL. (Anexo 2 pág. 10): la desaparición de los refugiados vascos José Antonio Lasa y José Ignacio Zabala, en Baiona; los asesinatos de Ramón Oñaederra, Mikel Goikoetxea, Angel Gurmindio, Bixente Perurena, Eugenio Gutiérrez, Xabier Pérez de Arenaza, Rafael Goikoetxea, Tomás Pérez Revilla, Jean Pierre Leibat, tres heridos de diversa consideración. Jesús Zugarramurdi, Román Orbe, Juan Luis Oliva Gallastegi, expulsiones de la administración francesa, Txutxo Abrisketa, José Larretxea, Joxean Mugica, Karlos Ibarburen, Peio Anzola, J.Miguel Arrugaeta, J.Angel Urkiaga, J.Antonio Gastón, Venancio Sebastián, J.Lorenzo Aiestarán, José Arruti, Juan Cruz Saenz, Miren Artola, Eugenio Barrutibengo, Jesús Ortega, José Antonio Zurutuza, Ramón Susuarregi, Asunción Urrate, Karlos Arriarán, Iñaki Otegi, Koldo Saralegi, Juan José Aristizabal, Julián Tena, Eugenio Etxebeste, J.Miguel Galdós, Luciano Izaguirre, Angel Castrillo y F. Javier Alberdi y tres extraditados, José Manuel Martínez Beitzegi, Juan Karlos García Ramírez y Pakito Lujanbio.

Ya no puede quedar ninguna duda más sobre la colaboración francesa con los planes de Madrid a

partir de la concesión de las extraditaciones de tres refugiados vascos».

Oferta de reinserción y rendición

Debemos señalar en principio la importancia que para los cuerpos policiales españoles, responsables de llevar la lucha contra el MLNV tiene la colaboración y testimonios de personas pertenecientes a las organizaciones contra las que se lucha. La colaboración de la que hablamos es la obtenida de las personas detenidas o encarceladas. A estos militantes vascos se les ofrece reducción de penas, libertad provisional, etc..., a cambio de su colaboración. En caso de que lo hagan es imprescindible guardarlo en secreto (Plan ZEN cpt. III-1.3). Y en caso de que su información sea utilizada en persecuciones judiciales, tampoco tienen que ser presentados como testigos en los tribunales (cpt. III-2.2).

Los ofrecimientos de reinserción pretenden ser, pues, la única salida que los responsables españoles ofrecen a los que luchamos por la liberación de Euskadi Sur. Para ellos, tácticamente, dentro de la ofensiva general, supone dar salidas individuales para acorrallar a E.T.A. dejándola sin apoyos en la sociedad vasca. Siguiendo más allá en esta línea el ministro del Interior español, José Barrionuevo, en declaraciones a la prensa exigió la entrega de las armas por parte de nuestra organización (23 de agosto 84). Si, el ministro español dejó implícito en sus palabras que contra los que continuaban la lucha incrementarían el acoso represivo.

En definitiva el Gobierno español intenta dividir y aniquilar las organizaciones vascas dándoles la oportunidad a unos de reinserción y a otros exigiéndoles la rendición.

Como ejemplo adjuntamos uno de los modelos de carta de arrepentimiento donde claramente se apreciaba, el grado de colaboración con el enemigo».

Cronología

«Ante la manipulación informativa surgida en torno a este tema creemos que ha llegado el momento de que Euskadi Ta Askatasuna (E.T.A.) de a conocer al Pueblo Trabajador Vasco las siguientes informaciones y documentos que han llegado hasta nosotros, en la seguridad de que van a contribuir a situar el contencioso en su justo punto y aclararlo.

- 1.— Diversos intentos por parte del P.N.V. Respuestas. (Anexo 2.)
- 2.— Martorell y Ballesteros. El ex-comisario, Sr. Rubio, que estuvo al mando de las fuerzas policiales responsables de los trágicos sucesos de San Fermín de 1978. Declara explícitamente que su misión es conocida y aprobada por el ministro Barrionuevo. Por medio de personalidades de la "Compañía de Jesús". Algún empresario vasco.
- 3.— Guidoni, embajador de Francia en Madrid.

Entendemos que de esta sintetizada cronología se derivan tres clases de emisarios.

- 1.— Por una parte se trata de "emisarios" que responden a los intereses de un sector político vaseo que ha participado en la división de Euskadi Sur, en Vascongadas y Nafarroa, que pretenden apoyarse en nuestra fuerza para reforzar su opción política.
- 2.— Elementos pertenecientes al bando enemigo cuya intencionalidad no puede conducir a

una solución para nuestro Pueblo.

- 3.— Personalidad destacada del Gobierno francés, que por su condición de puente en el Estado español (embajador), juega el papel de anunciador oficial del estrechamiento de la colaboración entre Madrid-París. Su maniobra consiste exclusivamente en disuadir y chantajear, lo que le descalifica de por sí como intermediario.

El caso más claro con estos "emisarios" es el del embajador de Francia en Madrid. Este nos ha informado a través de dos canales, que contaba para dar este paso con el beneplácito de Madrid y París.

El señor Guidoni, utilizando tanto la vía de la organización vasca Herri Batasuna, como la de un estamento eclesiástico, inicia una ofensiva diplomática que consta de los siguientes pesos:

A finales de agosto de 1984 llega a conocimiento de ETA que Guidoni trata de contactar con la organización para transmitirle una propuesta, a través de un eclesiástico.

El 12 del 9 del 84, a petición nuevamente de Guidoni, Herri Batasuna acude a una invitación a la embajada francesa en Madrid. En esta entrevista, Guidoni hace una exposición de sus planteamientos con la condición de que sean transmitidos a ETA para que ésta responda. ETA recibe este ofrecimiento y, paralelamente, en el plazo de varios días le llega un memorándum (Anexo 3. pág. 11). Nuevamente Guidoni utiliza al estamento eclesiástico como "emisario" para entregarlo. En este documento se nos comunica que los interlocutores designados por ambos Gobiernos (francés y español) están dispuestos a recibir al o a los responsables cualificados de ETA. Para ello pone una cita, lugar y hora para el 22 de

Sr. D. Joseba Azkarraga Rodero c/ Pintor Verafajardo 18-5B VITORIA

"Estimado Sr.

Quisiera si ello es posible, se ocupara Vd. de hacer todas las gestiones necesarias para conseguir mi regreso del exilio. Me vi obligado a exiliarme a raíz del 23F. por supuesta colaboración en actividades de E.T.A. y es mi deseo integrarme a una vida normal y trabajar en lo que sea, ya que me he casado y quiero fundar un hogar digno.

Na tengo inculpaciones concretas por parte de juzgado alguno ni por la Audiencia Nacional, pero sí expedientes policiales abiertos con motivo de ciertos actos acontecidos y declaraciones de comisaría que se llevan a cabo.

Deseo que haga cuantas gestiones se precisen para solucionar mi caso ya que quiero reintegrarme a una vida de trabajo y nunca actuaré con la violencia. Estoy dispuesto a colaborar en lo que sea preciso para el caso de este favor.

Gracias anticipadas y salda puede disponer de su affmo."

setiembre.

El día 23 el Gobierno francés decide extraditar.

ETA decide transmitir a Herri Batasuna, para que comunique a Guidoni, la siguiente respuesta (Anexo 5 pág. 17).

Conclusión

Queremos dejar bien claro que tanto los "emisarios" como los representantes del Gobierno español que los enviaban, son los interlocutores válidos para solucionar el conflicto político-militar que mantenemos entre el Estado opresor español y el Movimiento de Liberación Nacional Vasco, porque como hemos dicho anteriormente son los Poderes Fácticos quienes verdaderamente poseen la llave de dicho conflicto.

En cuanto al contenido de su ofrecimiento: "La Reinserción Social" y la Rendición aclaramos que obedece a un intento, de los muchos que ha habido, para así continuar sometiendo a nuestro Pueblo sin dificultades. Ofrecimiento que por otra parte, está bien situado y concretizado en el "Plan ZEN" (Ley de Reinserción Social).

Su contenido, pues, podemos resumirlo en que nos piden que renunciemos a nuestros objetivos, a los objetivos por los cuales ETA ha

nacido y se ha arraigado en su Pueblo. Como contrapartida, nos ofrecen una reinserción social para subrayar su generosidad y que obedece a sus intereses de Estado opresor, si no la aceptamos y continuamos luchando, el Estado opresor español nos lanza omnipotente-mente su ultimátum.

Este no es el justo camino para resolver el cúmulo de injusticias que se han cometido contra nuestro Pueblo y responde sin lugar a dudas a la misma línea represiva y de opresión de los anteriores Gobiernos españoles.

Sin caer en triunfalismos, podemos asegurar hoy que el MLNV está más fuerte que nunca. Para ello ha sido fundamental la complementación de la lucya político-militar desarrollada por ETA y la especificación política llevada a cabo por el Bloque KAS, la Unidad Popular HB y los diferentes organismos populares, logrando que aquellas alternativas que surgieron del pacto entre los Poderes Fácticos, partidos reformistas y la Burguesía Vasca hayan fracasado.

Nuestra tarea hoy es que los puntos del programa KAS sean aceptados como única alternativa política válida para la normalización política de Euskadi Sur. Para esto, deberemos de ir creando las condiciones para que los Poderes Fácticos

y en especial el Ejército español asuman dicha alternativa.

En esta línea continuaremos apoyando con nuestra práctica armada la alternativa KAS, y aflorando las contradicciones en aquellas otras (la del Estatuto de la Moncloa y la Navarrista-Española para este Herralde) que trata de mostrarse como las únicas representantes del Pueblo Vasco, y de hecho no son más que una imposición de los Poderes Fácticos españoles con el consenso adquirido bajo el "ruido de sables".

Del conjunto de esta exposición documentada, cabe reseñar que son los Poderes fácticos quienes por medio de sus maniobras, falsos devaneos y campañas intoxicadoras, han manifestado una total falta de voluntad negociadora y a él le responsabilizamos de que el enfrentamiento armado continúe, con todas las circunstancias que ello implica.

Nosotros por nuestra parte, seguimos manteniendo nuestra oferta de alto el fuego, en función de la asunción por parte de los Poderes Fácticos de la Alternativa táctica de KAS, condición imprescindible para la negociación política, cara a asentar las condiciones mínimas de una verdadera convivencia y normalización democrática».

ANEXOS

Anexo-1

"Mi Querido Robert: Ayer hablé ampliamente con el presidente acerca de España, de la extradición etcétera... Me dijo que te invitó a hacer próximamente una declaración pública en la que indicaras cuáles son nuestros criterios al examinar las peticiones de extradición en el caso de que haya algún crimen de sangre, pero en el que la motivación aparezca como política. El presidente me pidió mi opinión y yo le respondí que me gustaría mucho una declaración de este tipo, con tal de que no diera la impresión de que hay una nueva forma de actuar (incluso si fuera este el caso) y de que no esté redactada en términos demasiado precisos que pudieran dar pie a intermediables disputas con abogados, diplomáticos extranjeros, incluso con gobiernos, al tiempo que permanezcamos en el marco de los poderes discrecionales del Gobierno.

Estoy, ahora, por tanto, muy interesado en tu futura declaración porque, inmediatamente después (el presidente me exige que no haga nada antes) tengo la intención, con ocasión de encuentros con españoles, italianos... de incitarles a que no multipliquen los dossier que sean evidentemente inaceptables y, tal vez, a que encuentren uno o dos que puedan permitirnos el darle curso. El presidente está desde luego de acuerdo con ello, haciendo sólo una excepción que tú conoces ya: Scalzone, ya que considera que el salvoconducto compromete el honor del Gobierno".

"Te agradecería mucho que me hicieras conocer tus intenciones en cuanto a la declaración y te aseguro mis sentimientos más fieles y amistosos".

Robert

le 7 novembre 1962

Robert

J'ai l'immense plaisir de vous avoir vu le 7 novembre, de l'Espagne, de l'extradition, etc.

Il m'a dit qu'il avait invité à faire prochainement une déclaration publique dans laquelle les indications sur que sont vos critères d'examens pour les demandes d'extradition dans les cas où il y a un crime de sang, mais où la motivation apparaît politique. Le Président m'ayant demandé mon avis, je lui ai répondu que je ne faisais pas de telle déclaration, parce qu'elle ne donne pas la sensation qu'il y a une nouvelle manière de faire même si c'est le cas et qu'elle ne soit pas rédigée en termes trop précis, à partir dequels s'engageraient d'interminables disputes, avec des avocats, des diplomates étrangers, des Gouvernements même, ainsi que nous faisons dans le cadre des pouvoirs discrecionales de Gouvernement.

Je suis, maintenant, très intéressé à ce que vous fassiez une telle déclaration : car cela inciterait après la Président ainsi que je ne faisais rien avant, à ce qu'il y ait une telle déclaration de reconnaissance avec Espagnols, Italiens... de les inciter à ne pas multiplier les dossier évidemment inacceptables et, tal vez, à en trouver un ou deux qui pourraient nous permettre de donner suite. Le Président en est bien d'accord, en faisant une réserve que tu connais : Scalzone. Mais il estime que le salvoconducto compromet l'honneur du Gouvernement.

Je te serai très reconnaissant de me faire connaître tes intentions quant à la déclaration

et je t'assure de mon intérêt

fidèle et amical

Claude

Robert R. BARRON
Gente des Etats
Gente des Etats
Tutti tutti

Anexo-2

"Introducimos una información confidencial y las declaraciones del Sr. Rubial, efectuadas a un medio de difusión español, que nos demuestran palpablemente cómo el PSOE en su propia concepción del "Problema vasco" ya entreveía lo de la "guerra sucia" y dejaba clara su relación con los militares:

Enrique Múgica Herzog miembro de la directiva del PSOE y representante del Gobierno español en la "Junta de Defensa" de los militares, en julio de 1978, en una cena celebrada en San Sebastián con varias personas conocedoras de la realidad socio-política vasca hablando de ETA, preguntó a sus comensales: "¿Cómo reaccionaría el Pueblo Vasco si se haría una limpieza relámpago (10 o 20 tios patas arriba) en Euskadi Norte?, asegurando así la definitiva desaparición de ETA".

Otra pregunta fue sobre "la intervención de Fuerzas Legionarias..."

A ambas cuestiones, le respondieron diciendo que "no eran soluciones, sino todo lo contrario".

Dos años más tarde, el Sr. Ramón Rubial presidente del PSOE, hace unas declaraciones en esta misma línea, apoyando la "guerra sucia", como única vía de solución "a la lucha de Liberación Nacional emprendida por nuestro Pueblo". "Para luchar contra ETA ya no conozco otro sistema que el que empleó De Gaulle contra la OAS, la organización del Ejército Secreto francés".

Anexo-3

Documento

"Adjuntamos este documento, significando que a pesar del tiempo transcurrido, su contenido sigue representando la respuesta que ETA dio al P.N.V., ante sus propuestas de conversación.

La Organización Socialista Revolucionaria Vasca de Liberación Nacional ETA (Euskadi Ta Askatasuna), en contestación a la propuesta de conversaciones de 1980 ha acordado manifestarle su completa disposición a entablar dichas conversaciones siempre y cuando vengan enmarcadas en la aceptación de los siguientes requisitos:

1. - *El reconocimiento público y la asunción consecuente por parte del Eusko Alderdi Jeltzale de la Alternativa táctica de K.A.S. (5 puntos de ETA para el alto el fuego), como programa político y de lucha necesario para alcanzar un régimen democrático y de normalización ciudadana en Euskadi Sur.*
2. - *El compromiso real por parte de EAJ de reconocer públicamente y asumir en la práctica la necesidad de defender la Alternativa de KAS y H.B. para conquistar el auténtico régimen de Democracia política y Normalización Ciudadana en Euskadi Sur.*
3. - *Que EAJ declare públicamente, es decir a través de los medios de comunicación existentes en Euskadi, su deseo de llevar a cabo conversaciones con ETA sobre la base del apartado expuesto anteriormente.*

Dos son las razones que nos aconsejan como cuestión de principio dichos requisitos:

- a) *La firme y honrada convicción de que los puntos mínimos que configuran la Alternativa táctica de KAS, son hoy en día asumidos mayoritariamente por el Pueblo Trabajador Vasco, y su plasmación la única garantía que tiene Euskadi Sur de acceder a un verdadero régimen de normalización democrática que le sitúe en el camino de continuar avanzando hacia su total liberación y definitiva Paz.*
- b) *Euskadi Ta Askatasuna es una Organización política cuya práctica de lucha armada revolucionaria al margen de la legalidad establecida le obliga a adoptar un tipo de estructuras y unas relaciones de funcionamiento basadas en la clandestinidad.*

Al mismo tiempo ETA tiene contraído con el PTV, unos compromisos públicos manifestados de apoyarle y servirle en sus justas reivindicaciones nacional y de clase. De ahí, que siendo fieles a nuestras responsabilidades para con el Pueblo y en evitación de falsas interpretaciones y manipulaciones que puedan sucederse voluntaria o involuntariamente en el transcurso de las relaciones entre ambas Organizaciones y ante las cuales nuestra Organización clandestina e ilegal se iba a ver dificultada para responder con la precisión y amplitud adecuada, exigimos que toda comunicación bilateral (incluida la primera propuesta de conversación), se haga de manera pública, al igual que los resultados (caso de producirse dicho contacto).

De acuerdo con estas consideraciones, concretas e innegociables, ETA da por contestada la pregunta del EBB del EAJ sobre conversaciones entre ambas Organizaciones, cosa que vivamente deseáramos por el bien de nuestro Pueblo.

Gora Euskadi askatuta!

Gora Euskadi Sozialista!

E.T.A
Euskadi Ta Askatasuna

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

EUZKO ALDERDI JELTZALEA
EUZKADI BURU BATZARRA
IBASERITZA
CONSEJO NACIONAL
PARTIDO NACIONALISTA VASCO
SECRETARIA

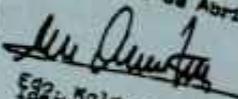
ETA. (Euzkadi te Askatasuna)

De acuerdo con lo ya tratado verbalmente en torno a posibles conversaciones formales entre nuestras respectivas organizaciones, ratificamos aquí nuestra convicción de que sería útil y responsable, dada la situación de nuestro País, tratar, a la mayor brevedad, de los siguientes puntos:

- 1º - El Estatuto de Autonomía; valoración, posibilidades y alternativas de evolución.
- 2º - La lucha armada como arma política, sus efectos.
- 3º - Reconstrucción nacional: vertientes institucional, territorial, económicas y cultural.

Cualesquiera que sean los resultados de estas conversaciones, entendemos que un elemental sentido de la responsabilidad aconseja mantener una comunicación en la que se conozcan, al menos, con precisión, los respectivos puntos de vista en torno a tales problemas y se agoten las posibilidades existentes de coincidir en posibles soluciones.

Bilbao, 10 de Abril de 1.980.

Ego Koldo Ametzte.
Idazkarie.

EUZKO ALDERDI
EUZKADI BURU BATZARRA
IBASERITZA
CONSEJO NACIONAL
PARTIDO NACIONALISTA VASCO
SECRETARIA

De acuerdo con lo ya tratado verbalmente en torno a posibles conversaciones formales entre nuestras respectivas organizaciones, ratificamos aquí nuestra convicción de que sería útil y responsable, dada la situación de nuestro País, tratar, a la mayor brevedad, de los siguientes puntos:

- 1º- Análisis de la situación actual y del futuro del País. Objetivos y estrategias existentes.
- 2º- Posibles condiciones para una pacificación y normalización de la convivencia.

Cualesquiera que sean los resultados de estas conversaciones, entendemos que un elemental sentido de la responsabilidad aconseja mantener una comunicación en la que se conozcan, al menos, con precisión, los respectivos puntos de vista en torno a tales problemas y se agoten las posibilidades existentes de coincidir en posibles soluciones.

Bilbao, 24 de Marzo de 1.980

Documento Anexo-4

Memorandum enviado por el Sr. Guidoni a E.T.A.

1. - El alcance del acuerdo entre Francia y España referente al problema del País Vasco no debe ser infravalorado. Es el resultado de largas negociaciones políticas y de una voluntad claramente afirmada al más alto nivel por los dos gobiernos. La coordinación de la acción de Francia y de España marca una decisión inquebrantable de acabar con el problema. Dudar de esta voluntad o imaginar que pueda ponerse en tela de juicio por tal o cual manifestación de opinión pública en el país vasco francés sería un grave error. En particular, si no interviene ningún elemento nuevo, la política de expulsiones y eventualmente de extradicciones será llevada a su término.
2. - Pero el gobierno francés, de conformidad con el gobierno español, preferiría no verse obligado a llegar a ese término. Por esa razón se ha preparado el lanzamiento de un proceso negociador que permita detener a tiempo (en las próximas semanas) el engranaje violencia-represión.
3. - La naturaleza de este proceso negociador será expuesta por aquellos cuyos nombres les han sido ya comunicados. No habrá otros intermediarios ni otros negociadores propuestos, ni por el lado francés, ni por el lado español. Los eclesiásticos, si no son enviados oficiales a nivel gubernamental, están autorizados y encargados por el gobierno español y, en cuanto a él le concierne, también por el gobierno francés, para abrir el diálogo y para transmitir, en ambas direcciones, preguntas y propuestas.
4. - Este procedimiento se justifica por la naturaleza misma del "proceso negociador" que comprendería dos etapas sucesivas:
 - a) Una etapa de interrupción del ciclo violencia-represión para lo cual los eclesiásticos son los únicos interlocutores cualificados.
ETA detendrá toda acción de lucha armada. Se trataría de una tregua de hecho, que no necesariamente ni declaraciones públicas, ni explicación política.
Francia suspenderá toda medida de extradición.
España puede considerar medidas de buena voluntad (que deberían estudiarse) en el plano estrictamente policial.
 - b) Si la tregua es efectiva durante un periodo de 60 días, el gobierno español designará un interlocutor oficial habilitado para "hablar política" con los dirigentes de ETA, sin comisiones previas y sin orden del día, pudiendo cada uno de los dos campos suscitar los temas que quieran. Estas negociaciones conservarían, como las primeras, un carácter secreto y no se les daría publicidad más que en caso de éxito. Ellas serían inmediatamente interrumpidas si ETA vuelve a los atentados.
En esta segunda fase de negociaciones, Francia, por no estar concernida, no interviene.
5. - El proceso negociador puede iniciarse sin demora pero el procedimiento que aquí se ofrece no puede ser modificado. Ni el gobierno francés, ni el gobierno español harán otras proposiciones. Mientras las discusiones no hayan comenzado, la acción de lucha contra el terrorismo se proseguirá en las condiciones actuales por ambos lados de la frontera.
6. - Los interlocutores designados están dispuestos a recibir al o a los responsables cualificados de ETA el 22 de setiembre de 1984 a las 10 de la mañana en el Solar de los Jesuitas españoles en Burdeos (Francia), 124, rue Dubourdieu, 33800 Bordeaux.
Las autoridades francesas garantizan las condiciones de seguridad y de discreción de este encuentro, sean cuales sean sus resultados".

Anexo-5

Respuesta de E.T.A. al Sr. Guidoni

"E.T.A., Organización Socialista, revolucionaria, vasca de liberación nacional que apoya la alternativa táctico-estratégica del programa KAS; aquí abajo enunciada:

1. - Amnistía: Entendida tácticamente como liberación de todos los presos políticos vascos.
2. - Libertades democráticas: Legalización de todos los partidos políticos independentistas sin necesidad de rebajar sus estatutos.
3. - Expulsión de Euskadi Sur de los cuerpos policiales españoles, es decir G.C., P. Nacional y C.G.P. y su sustitución por las fuerzas autóctonas al servicio de los ciudadanos vascos y bajo las órdenes del Gobierno Vasco.
4. - Mejora de las condiciones de vida y trabajo para las clases populares y especialmente para la clase obrera.
5. - Estatuto de Autonomía que cuando menos llene los siguientes requisitos:
 - Entrada en vigor en las cuatro regiones históricas de Euskadi Sur a la vez.
 - Reconocimiento de la Soberanía Nacional de Euskadi. Derecho a la autodeterminación incluido el derecho a la creación de un estado propio e independiente.
 - Reconocimiento de los lazos nacionales existentes entre Euskadi Norte y Euskadi Sur.
 - Las fuerzas armadas acuarteladas en Euskadi estarán bajo el control del Gobierno Vasco.
 - El Pueblo Vasco estará dotado de poderes suficientes como para dotarse en cada momento de las estructuras económicas que considere social y políticamente más conveniente para su progreso y bienestar.
 - El euskara, nuestra lengua nacional, tendrá un carácter oficial y prioritario; adoptándose un bilingüismo.

güismo real con el castellano.

Quiere dejar bien claro al Sr. Guidoni y a los dos Gobiernos que se han servido de su persona que:

- 1.- ETA ve la necesidad imperiosa de la negociación política encaminada al logro definitivo de la pacificación de Euskadi Sur.
- 2.- La asunción de la Alternativa táctica-estratégica de KAS por los Poderes Fácticos del Estado será condición sine quanon para entablar dicha negociación.
- 3.- La negociación política deberá realizarse entre las partes implicadas, es decir, por una parte los Poderes Fácticos del Estado español y por otro la organización armada Euskadi Ta Askatasuna (E.T.A.).
- 4.- Ante la actual situación represiva y de ocupación militar, a la que está sometida Euskadi Sur, son cientos los hombres y mujeres que se ven obligados a exiliarse y pedir refugio en el Estado francés. El Pueblo Vasco, pues, vería con agrado que su Gobierno respetara el derecho de asilo político a los vascos que se refugian en Euskadi Norte.
- 5.- El Gobierno francés como país de asilo, y receptor de refugiados vascos, creemos que debería contactar con el único organismo que les respresenta, es decir, con el Comité de Refugiados Políticos Vascos.
- 6.- Ante la nueva situación creada por su Gobierno al extraditar a tres ciudadanos Vascos a las autoridades españolas, el Pueblo Vasco así como ETA le considera colaborador del Estado opresor español.

A modo de conclusión hacemos un llamamiento al PTV y al Pueblo Vasco en general, a continuar la lucha liberadora, única garantía válida para el logro de la victoria final.

Por nuestra parte proclamamos la voluntad de continuar haciendo justicia revolucionaria ante cualquier acto de violencia ejercida contra nuestro Pueblo, y de continuar atacando al Gobierno opresor, en tanto no se creen unos cauces democráticos mínimos que vienen configurados por los puntos programáticos de la Alternativa KAS, lo cual significaría la instauración en Euskadi Sur de un régimen de Democracia política y conllevaría por nuestra parte la promulgación de un alto el fuego inmediato".

**GORA EUSKADI ASKATUTA!!
GORA EUSKADI SOZIALISTA!!**

E.T.A.

Euskadi Ta Askatasuna

Garizumarako poza

Bai direla pozgarriak ihauteriak, ostean garizumarik ez denean. Baina orain zenbatek aldatzen du bizi ritmoa, garizuma heldu dela eta? Ez da denbora asko garizuman ez zegoela ez erromeririk, ez soinurik, ez dantzarik ez ezer, batez ere apaiz zorrotzak herrian baldin baziren.

Berrimetroak gogoan du zer tristea izaten zen garizuman sartzea eta zer luzea bera. Horregatik ihauterietan esteak belarrietatik botatzeraino oigatu behar zen, herrian apaiz zorrotzegirik ez baldin bazen hori ere. Herri hartako jaiotzarik gehienak ihauterietatik bederatzi hilabetetara izaten ziren. Berrogei egun segidan penitentzia latzean! Hemen gauza latz guztiak berrogeika ote doaz ba?

Herri hartako apaiza ez zen ez zorrotza ez zabala. Nolakoa den ere konturatzen ez den horietarikoa. Berrimetroak behin esan zion:

- Esaera ere... tristea hau...
- Nelako garizuma... -moztu zuen Don Bertolek.
Garizuma baino alaiagorik zer zegok ba?

- Heuretzat izango duk -pentsatu zuen berrimetroak.
Baina apaiz hura ez baitzen zital horietarikoa, hori zergatik esan ote zuen pentsaketan joan zen berrimetroa. Zerbait derrigor eduki behar zuen hark, garizumarako halako poza agertzeko, eta begiratzen hasita, igarri egiten zitzaion, pozago zegoela, bestela ere apenas tristerik egoten zen baina. Garizuma aurreko sermoiak afantsuago egiten zituen, asealdiren bat hartzeko esperantzaz bezala. Berrimetroa hurreratu zitzaion eta artean konfidantza pixka bat irabazten saiatu, hari ere ez baitzen zaila harekin, esan zion:

- Jauna, lehengoan berorrek esan zidan gauza batek zer pentsatua ematen dit.
- Horrenbesteko gauzak esaten al zekiat nik?
- Nik garizuma tristea esan nion eta berorrek...
- Esan, gizona! Ez diat penitentzirik jarriko.
- Ba, horixe, garizuma baino alegreagorik ez dagoela.
- Horretarako apaiza izan behar duk, hi, geure artean gera dadila baina.
- Apaizek ez al dute exenplua eman behar?
- Ematen diagu, baina bai hartu ere. Hik ez al duk konfesatu behar?

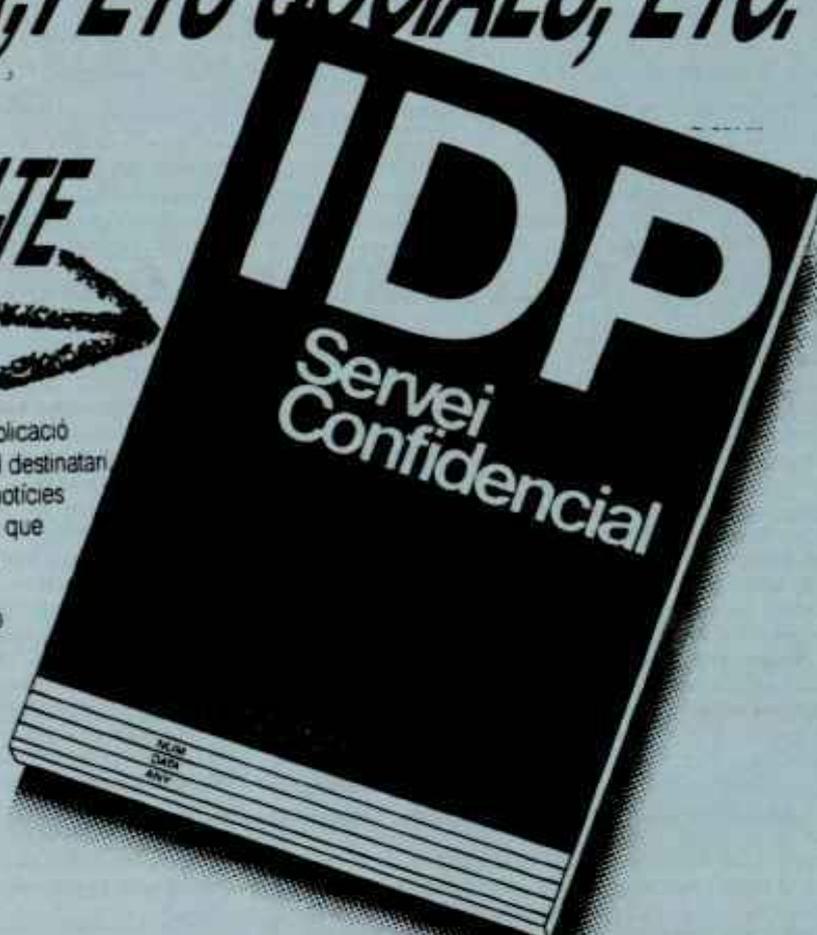
- Urtean behingoa egin beharko dugu.
- Hortxe zegok ba gako! Hik ba al dakik zein gogaikarriak diren asteroko konfesio jakin horiek? Beti gauza bera eta balio duen konturik bat ere ez.
- Eta entzun egin behar.
- Hori ba! Hamaika loerre pasatzen diat txosna horretan! Baina garizuman, ah! Hik ere nobedaderen batzuk ekarriko dituk, ezduk?
- Askorik biltzeko suerterik ez dugu izan.
- Intentzioa behintzat.
- Intentzioekin aspertuta gaude.
- Entzuteko horiexek dituk onenak ordea!
Apaizari, esan ahala, begitartea argitzen zitzaion, nortzuk etorriko zitzaizkion gogoratuz bezala, hura ere etorriko duk, isilik ibiltzen duk baina, eta tarteka barre borobilak, norbait jakin jakinak aitortuko zizkionak imajinatuz.
- Guk ere zerbait behar diagu, hi!
- Orduan herri zintzo samarrera bidaltzen duten apaizak jai daukala.
- Zuen herria zorionez ez duk horietarikoa.
- Bai egiten diren guztiak esango balira.
- Misiolari gogor batzuk ekarrita egina zegok hori.

Arrazoia hori ere. Berrimetroak apaiz haren inbidia handia sentitu zuen. Oi pekatu zoriontsua! Entzuteko hain ona bada, zer izango ote da egitek?

INFORMA'T CONFIDENCIALMENT SOBRE POLITICA, ECONOMIA, SEGURETAT, DEFENSA, INSTITUCIONS, CULTURA, FETS SOCIALS, ETC.

SUBSCRIU-TE

IDP Servei confidencial. És una publicació per a ús exclusiu i confidencial del destinatari. Recull informació, documentació i notícies del màxim interès per a tots aquells que necessiten una completa i rigurosa informació de primera mà. IDP Servei confidencial s'edita amb periodicitat mensual. Si t'interessa, subscriu-te.

MIEP

Marketing i Estudis de Premsa

Casanova, 46, 5e
08011 Barcelona

Targeta de subscripció de **IDP** Servei Confidencial

Nom _____ Cognoms _____

Adreça _____ Tel. _____

Postació _____

Quotes: el pagament només es pot fer per domiciliació a Banc o Caixa

Semestral	12.000
Anyal	18.500

Domiciliació a Banc o Caixa

_____ de _____ de 1988

Si Director _____

Banc o Caixa _____ Sucursal _____

Distintiu senyor
Us preguem que fins a una nova ordre feu efectiu a «MIEP» amb carter a meu compte convencional d'estalvis.

Num. _____ A nom de _____

els rebuts semestralment que per a aquest centre us siguin presents.

Com a ment _____ Signa _____

Foto: MIEP, confidencial, subscripció en un sol paper.

GRAFIC COMUNICACIO

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

MIEP

Màrketng i Estudis de Premsa

Casanovas, 46, 5.ª 3.ª
08011 - BARCELONA

DL B-42088-84